Constantin Chiriță

ingerul ALB

CONSTANTIN CHIRIŢĂ

Trilogia în alb

***

ÎNGERUL ALB

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE
Personajele principale
Invitaţia

Capitolul I
1
2
3
4
5
6
7
8

Capitolul II
1
2
3
4
5
6
7

Capitolul III
1
2
3

Capitolul IV

Capitolul V
1
2
3

Capitolul VI
1
2
3

Capitolul VII
1
2
3
4
5

6
7

Capitolul VIII
1
2
3

CĂTRE CITITORI

EPILOG

CUVÂNT ÎNAINTE

Acest caz este ultimul din celebra „Trilogie în alb”, pe care doctorul Tudor m-a autorizat, până la urmă, s-o aduc la cunoştinţa publicului şi cred că este cel mai complicat şi mai uluitor prin deznodământul neaşteptat, adică prin intervenţia în extremis a eroului meu, care, după o fulgerătoare analiză logică, adevărată culme a virtuozităţii, a izbutit să prevină o cumplită eroare judiciară, sau, în cel mai bun caz, să dea cheia sigură a unei probleme aparent insolubilă.

Profit de această ultimă întâlnire cu cititorii pentru a mărturisi, fără falsă modestie, meritul pe care totuşi l-am avut în publicarea acestui caz, doctorul Tudor rezistând multă vreme torturii verbale şi somaţiilor rele la care l-am supus. Încuviinţarea i-am smuls-o abia după ce i-am promis solemn că nu voi mai relata alte cazuri şi că voi aminti încă din prefaţă mulţumirile lui la adresa maeştrilor enigmelor detective al căror umil discipol se consideră.

Doctorul Tudor m-a rugat de asemenea să sfătuiesc cititorii să nu facă nici o analogie între personajele care participă la elucidarea acestui caz şi eroii unor celebri şi foarte preţuiţi autori de romane poliţiste. Orice asemănare constituie o pură întâmplare şi este însoţită aprioric de scuzele de rigoare. Adăugăm la toate acestea urările de rămas bun ale eroului şi ale cronicarului său, precum şi speranţa că despărţirea noastră se va face cu o lectură plăcută.

Planul corpului central al yahtului „CONFESIUNI” şi repartiţia cabinelor în noaptea de 12 spre 13 iulie.

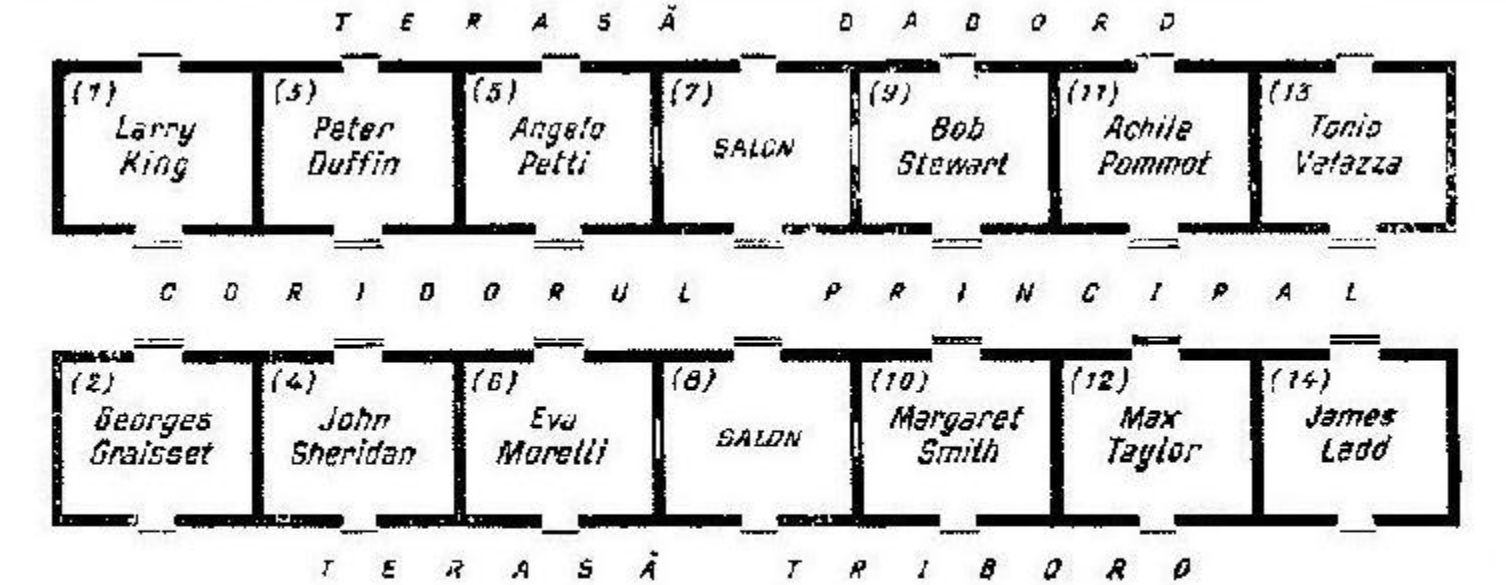
T E R A S Ă B A B O R D
(1) Larry King
(3) Peter Duffin
(5) Angelo Petti
(7) SALON
(9) Bob Stewart
(11) Achille Pommot
(13) Tonio Valazza
C O R I D O R U L P R I N C I P A L
(2) Georges Graisset
(4) John Sheridan
(6) Eva Morelli
(8) SALON
(10) Margaret Smith
(12) Max Taylor
(14) James Ladd
T E R A S Ă T R I B O R D

— *ușă spre coridorul principal*
— *ușă spre terasele de la babord și tribord*

Personajele principale

Angelo Petti, 38 de ani, om de afaceri, filantrop.
Margaret Smith, 34 de ani, vedetă etalon a televiziunii americane.
John Sheridan, 55 de ani, om de afaceri american.
Peter Duffin, 56 de ani, fost director al unei bănci din New York.
Eva Morelli, 30 de ani, celebră vedetă de cinema.
James Ladd, 40 de ani, redactor al unei mari reviste din New York.
Bob Stewart, 37 de ani, secretar particular al lui Angelo Petti.
Max Taylor, 46 de ani, director al unei agenţii de reclame din New York.
Tonio Velazza, 43 de ani, căpitanul yachtului „CONFESSION”.

Achile Pommot, detectiv de faimă mondială.
Larry L. King, detectiv de faimă mondială.
Georges Graisset, detectiv de faimă mondială.
Dr. Alexandru Tudor.

Nu a putut răspunde invitaţiei, din motive bine întemeiate, Boroslav Venceleicic, detectiv de faimă mondială.

Invitaţia

Domnul Angelo Petti, vizitator pasionat al muzeelor şi galeriilor de artă: Metropolitan, Victoria and Albert, Louvre, Prado, Uffizi, Acropole, etc., vă roagă să luaţi parte la lansarea yachtului „CONFESSION", cel mai rapid yacht din lume, care va avea loc, fără nici o ceremonie, în ziua de vineri 12 iulie, la şantierul „BON PLAISIR – OSSANIS", din portul Constantinopol. Gazda ar fi onorată să rămâneţi oaspetele vasului pe toată durata croazierei inaugurale: Constantinopol – Mamaia – Yalta – Suhumi – Batumi – Trebizonda – Samsun – Sinop – Scutari – Constantinopol, în decursul căreia vi se va face confesiunea unei mari enigme contemporane. Veţi fi probabil interesaţi şi bucuroşi să ştiţi că printre invitaţii noştri se află actriţele Eva Morelli şi Margaret Smith, domnul John Sheridan, editorul şi ziaristul James Ladd, renumiţii detectivi: Achile Pommot, Georges Graisset şi Larry L. King, precum şi alte personalităţi proeminente ale lumii noastre. Alăturăm un cec în valoare de 10.000 dolari, pentru pregătirile şi cheltuielile de transport, care vi se va onora, pe baza preţioasei dumneavoastră semnături, la orice agenţie a băncii Chase Manhattan. În cazul că veţi accepta şi confirma invitaţia noastră, veţi fi aşteptat în ziua de 12 iulie, ore 20,15 foarte precis, la intrarea privată a bazinului de lansare, de către căpitanul yachtului, domnul Tonio Velazza.

Pe deplin încredinţaţi că oricare va fi răspunsul, veţi păstra cea mai nobilă şi mai necesară discreţie, vă rugăm să primiţi mulţumirile noastre foarte sincere împreună cu întreaga noastră stimă.

Al dumneavoastră, Angelo Petti.

După ce termină de citit invitaţia, Bob Stewart pocni mulţumit din degete:

— Prin urmare asta i-o trimitem lui… Max Taylor, pentru ora opt şi un sfert seara…

Angelo Petti se uită pe un tabel, apoi răspunse:

— Pe Max Taylor n-o să-l mai primim noi şi nici pe ceilalţi doi: Margaret Smith şi… Peter Duffin. Îi va primi căpitanul Velazza.

— Perfect! O.K.! se bucură iarăşi Bob Stewart, apoi începu să bifeze o listă cu nume. Va să zică: James Ladd, la ora 18 fix! John Sheridan, la ora 18,20 fix.

Achile Pommot, la ora 18,50 foarte precis. Larry L. King, la ora 19,10 foarte precis. Eva Morelli, la ora 19,30 fix.

Comisarul Georges Graisset, la ora 19,50 foarte precis. Prin urmare,

pe toţi aceştia îi vom primi noi… Ceilalţi: Max Taylor, la ora 20,15 foarte precis. Margaret Smith, la ora 20,30 fix.

Peter Duffin, la ora 20,50 foarte precis… vor fi primiţi de căpitanul Tonio Velazza…

— În cât timp ar putea să vină confirmările? Se interesă Angelo Petti.

— După stilul invitaţiei şi după suma de pe cec, cred că a doua zi după primire, răspunse Bob Stewart.

Capitolul I

1

În după amiaza zilei de 12 iulie, la ora şase fără un minut; căpitanul Tonio Velazza, un bărbat înalt şi impunător, cu sprâncene negre, stufoase şi cu o faţă prelungă, bronzată şi tăiată de riduri, terminându-se cu un barbişon sever, deschise uşa de la intrarea privată a şantierului Ossanis exact în clipa când dintr-un taxi oarecare cobora un bărbat oarecare, fără alură, fără proporţii, cu o figură inexpresivă, dacă n-ar fi fost încondeiată de o mustaţă stranie, imitaţie unică după Salvador Dali, poate chiar pictată de marele zeu al surrealismului. Oare acest tip să fie unul din cei mai mari playboy ai Americii, după cum are reputaţia? Se întrebă aproape consternat căpitanul Tonio Velazza, dar imediat îşi găsi un zâmbet binevoitor şi făcu un pas în direcţia oaspetelui:

— Domnul James Ladd, dacă nu mă înşel…?

— În carne şi oase… dar şi în suprastructura aceasta fibro-textilă, răspunse fin mustăciosul. Probabil că am cinstea să fiu primit chiar de…

— Căpitanul Tonio Velazza, se grăbi uriaşul, parcă pentru a-şi feri oaspetele de o eroare. Poftiţi! E ora şase fix!

James Ladd porni primul, în direcţia indicată de căpitan, încetinind însă insesizabil pasul, pentru a merge umăr la umăr, sau mai bine zis cap la umăr, cu uriaşul.

— Foarte încântat de cunoştinţă… îşi aminti James Ladd, cu întârziere, complimentul necesar. Dacă nu mă trădează memoria, cam cu zece ani în urmă aţi izbutit o foarte temerară traversare a Atlanticului, de unul singur, într-o vajnică bărcuţă cu pânze.

— Aveţi o memorie excelentă! îl şi se gratula căpitanul. Dar sunt dator, măcar acum, să fac această mărturisire: nu am fost întrutotul singur în acea escapadă, ci într-o companie destul de plăcută… Referindu-mă bineînţeles la cutezătoarea dumneavoastră revistă.

— Pe atunci încă nu era revista mea, răspunse James Ladd, dar primesc cu plăcere complimentul. Sper însă că nu aceasta e confesiunea pentru care am fost invitaţi…

Căpitanul se mulţumi să ridice din umeri, iar câteva secunde mai

târziu se despărţi de musafir printr-o înclinare corectă a capului. Ajunseseră la o scară albă ca marmura, prin care yachtul se unea cu şantierul şi în capul scării se aflau doi bărbaţi, pregătiţi, după cum dovedeau gesturile şi mai ales zâmbetele lor voluntare, să primească oaspeţi. Amândoi păreau să aibă aceeaşi vârstă, parcă şi aceeaşi carură şi la prima vedere deosebirea dintre ei era o deosebire de culoare. Unul era negricios şi îmbrăcat de sus până jos în alb rafinat, strălucitor, de la pălăria turtită cu boruri întoarse, care voia probabil să lanseze o modă nouă, până la pantofii împletiţi, cu bombeuri încovoiate şi cu şnururi bogate. Celălalt părea alb, palid chiar, dar asta poate din cauza hainelor de un albastru închis, fosforescent, cum e cerneala mării în jurul insulei Capri. Primul purta ochelari fumurii cu rame de aur, care nu-i ascundeau însă privirile neastâmpărate, celălalt părea mai melancolic, mai meditativ. Primul se recomandă Angelo Petti, celălalt Bob Stewart.

— Deci dumneavoastră sunteţi proprietarul acestui yacht magnific… şi autorul celei mai ciudate invitaţii pe care am primit-o până acum, spuse James Ladd.

— Da! răspunse cu un ton sec Angelo Petti, deşi privirile îşi continuau jocul lor neastâmpărat, devenind parcă ironice. Fiţi binevenit pe acest yacht al confesiunii şi al sincerităţii şi vă rugăm totodată, ca după o foarte necesară noapte de odihnă, să-l consideraţi al dumneavoastră, mai ales că mâine vă vom sta la dispoziţie cu una din surprizele făgăduite.

— Adică până mâine suntem prizonieri? descoperi cam fără plăcere James Ladd.

— Oarecum… răspunse Bob Stewart în locul lui Angelo Petti. Cina vi se va servi în cameră, după dorinţă…

Străbătuseră aproape tot coridorul principal al corpului central. James Ladd ar fi vrut să spună ceva, dar îl opri vocea fără ton a lui Angelo Petti:

— Camera dumneavoastră, numărul 14! Vom fi fericiţi ca mâine dimineaţă să vă întâlnim bine dispus, bine odihnit, în stare să suportaţi orice surpriză…

Era o invitaţie de despărţire, dar James Ladd n-avea de gând s-o accepte cu una cu două. Parcă ghicindu-i gândurile, Bob Stewart pătrunse în cameră înaintea lui şi începu prezentările:

— Baia are în permanenţă apă caldă… dar s-a deghizat sub forma unui duş. Frigiderul are în permanenţă gheaţă, răcoritoare şi diverse tentaţii şi necesităţi…

James Ladd era obişnuit cu tot felul de festinuri, văzuse în viaţa lui tot felul de baruri simandicoase, dar nu se aştepta să găsească, într-un frigider personal, în cabina unui yacht o asemenea diversitate de băuturi: zeci de sticle, de la cel mai fin scotch până la cel mai fin

porto, de la vodcă Smimoff la Moscovscaia Osovaia Vodca, de la bere Löwenbraü la bere Miller, de la vin de Madera la vin de Cotnari, de la Benedictină la Chartreuse, de la Grand fine Napoleon la Grand fine Metaxa, de la şliboviţă slovacă la ţuică de Turţ.

— Hm! îşi frecă mâinile James Ladd. Vorba căpitanului Velazza: cu o asemenea companie plăcută… Mă refer, bineînţeles, la cutezătorul şi cuprinzătorul dumneavoastră frigider bar, prizonieratul nu va fi foarte dur…

— Totuşi… dăcu un gest de om care se predă Bob Stewart, dacă veţi dori cocktailuri speciale, barul yachtului vă va sta la dispoziţie între orele 10 şi 12 noaptea… Iar această natură moartă cu crizanteme este de fapt uşa mascată a unei mici farmacii în care veţi găsi câteva medicamente uzuale. Inutil să adăugăm că am dori să nu deschideţi niciodată această uşiţă, chiar dacă uşa barului nu s-ar închide niciodată. Pentru orice eventualitate însă…

Tabloul cu crizanteme fu împins, ca o uşă glisantă, până la jumătatea lui, descoperind o firidă lăcuită în care se înşirau diferite produse farmaceutice renumite: antinevralgice, tonifiante, somnifere, mai uşoare, sau mai violente, eteruri, calmante, sedative, glutacide şi o gamă de ceaiuri medicinale româneşti.

— Încă odată, fiţi binevenit la bordul yachtului „Confession”! se înclină Angelo Petti din cadrul uşii.

— Şi totuşi figura dumneavoastră nu-mi este întru totul necunoscută! îi spuse pe neaşteptate James Ladd lui Bob Stewart. Aş putea să jur că v-am mai văzut undeva… la New York.

Bob Stewart îi răspunse doar printr-un zâmbet nedefinit.

2

James Ladd aşteptă câteva secunde apoi deschise cu precauţie uşa cabinei. Ciudatele gazde aproape că ajunseseră la celălalt capăt al coridorului principal. Dar nu plecă imediat pe urmele lor, aşa cum îşi pusese în gând. Mai întâi făcu o trecere în revistă a camerei. Nu semăna deloc cu o cabină obişnuită de vas. Prin mobilier, prin confort, prin spaţiile generoase era de-a dreptul somptuoasă. Nu-i găsea nici un cusur. Dacă n-ar fi fost avertismentele şi îngrădirea mişcării… Dar James Ladd nu era unul din acei oameni care abia aşteaptă o vorbă pentru a deveni sfinţi. Descoperi repede uşa spre terasă şi mai ales descoperi, după ce ieşi pe uşă, că terasa e asemeni coridorului, fără nici un obstacol, şi… Fără nici o fiinţă. O preferă coridorului şi astfel porni leneş, cu mâinile la spate, pe urmele paralele ale gazdelor. Numără uşile şi chiar privi, simulând nepăsarea, prin cristalul

fiecăreia. Nici ţipenie de om. Când numără cea de a şaptea uşă înţelese că a ajuns la capătul coridorului. Merse mai departe, dar cu senzaţia că s-a prefăcut în umbră. În vârful picioarelor, fără să facă un zgomot, apoi alunecându-şi încet capul pe lângă peretele final al tribordului. Jos, în capul scării albe ca marmura, se zăreau gazdele. Din păcate, prea departe ca să le poată auzi vorbele sau să le remarce gesturile. Oare exista o terasă şi la babord? Se întrebă el. Nu se poate să nu existe. Aici totul trebuie să se bazeze pe legea simetriei.

Îşi luă inima în dinţi şi pătrunse pe a şaptea uşă în camera care trebuia să aibă numărul doi. Încercă uşa spre coridor: era descuiată, aşa cum sperase. Privi foarte prudent pe coridor, apoi din două salturi ajunse la uşa camerei numărul 1. Ciocăni de câteva ori, apoi intră. Camera nu era ocupată. Fără să mai piardă vreme cu cercetarea ei, mai ales că semăna cu celelalte două prin care trecuse, ieşi pe terasă, privi în dreapta, în stânga, apoi alunecă iarăşi ca o umbră spre capătul final al peretelui de la babord. Cei doi se aflau la vreo şapte, opt metri de el, jos, în capul scării. Amândoi îşi priveau ceasul. Se uită şi el. Era şase şi douăzeci. Apoi îşi reluă pânda. Privea prin grilajul foarte dens al parapetului. Era imposibil să-l zărească de acolo de jos, cineva. Dar din spate? Şi simţi un zvâcnet prelung în şira spinării. Fu însă nevoit să uite, într-o clipă, toţi fiorii posteriori. Pe scara de unire urca, gâfâind şi jovial, John Sheridan, unul din magnaţii industriei de avioane. Urarea lui Angelo Petti se auzea foarte clar, parcă se repeta un disc: „Fiţi bine venit pe acest yacht al confesiunii şi al sincerităţii şi vă rugăm totodată ca după o foarte necesară noapte de odihnă, să-l consideraţi al dumneavoastră, mai ales că mâine vă vom sta la dispoziţie cu una din surprizele făgăduite…” James Ladd se aştepta să-şi audă propriile cuvinte: „Adică până mâine suntem prizonieri?”, rostite de vocea hârşâită a lui John Sheridan, atât de asemănătoare cu a lui Armstrong, dar în loc de aceasta îl văzu pe miliardar făcându-i, pe furiş, un semn cu cotul lui Bob Stewart… Ceea ce însemna de fapt o primă surpriză. Angelo Petti nu observase semnul. El îşi conducea oaspetele, imperturbabil şi indiferent, legănându-şi în mers umerii ca un atlet.

James Ladd simţi iarăşi fiori în şira spinării. Trebuia să se întoarcă neapărat şi cât mai repede în camera lui. Coridorul nu mai putea fi traversat vreme de câteva minute. Risca să fie surprins de către amfitrioni. Trebuia să refacă drumul, în sens invers, pe terasa pe care se afla, terasa babordului, a numerelor fără soţ. Dar dacă John Sheridan va primi o cameră cu număr impar? Dilema nu dură mult. Chiar în clipa aceea, amfitrionul şi noul musafir treceau pe lângă postul lui de observaţie. Auzi vocea lui Bob Stewart:

— Vi s-a rezervat camera numărul patru…

Îi aşteptă să treacă, apoi porni şi el, grăbit dar cu un aer indiferent,

numărând, una după alta, şapte uşi. Se opri în dreptul camerei cu numărul 13. Ciocăni în uşa terasei şi neprimind nici un răspuns încercă s-o deschidă. Zadarnic. Privi înăuntru şi zări pe masă un chipiu albastru cu dungi albe. Nu-i trebui mai mult. Camera numărul 13 era ocupată de căpitanul Tonio Velazza. Încercă la uşa camerei numărul 11, uitând bineînţeles să mai bată în ea şi o găsi descuiată. Înăuntru, acelaşi confort, aceeaşi somptuozitate, numai culoarea mobilierului era alta, iar în frigider, pentru că nu rezistase tentaţiei de a-i compara conţinutul, cea mai bogată colecţie de răcoritoare pe care şi-o putea dori şi imagina cel mai însetat locuitor de la tropice, înconjurând câteva butelii de coniac şi porto. De asemenea un tablou, pe peretele dinspre proră, o natură moartă cu trandafiri, ascunzând o serie identică de produse farmaceutice.

Şi deodată, cel de al şaselea simţ îl împunse cu toate soneriile de alarmă, obligându-l să se strecoare în primul ascunziş: cabina de toaletă. Avu senzaţia netă că înalţă clanţa în aceeaşi clipă în care cobora clanţa uşii dinspre coridor.

— Şi aici totul e O.K.! răsună imediat vocea lui Bob Stewart. Numai uşa de la terasă a lăsat-o cineva deschisă… Şi mi se pare că domnului Achile Pommot nu-i place curentul…

— Mie nu-mi plac mai multe! se auzi ca un protest glasul baritonal al lui Angelo Petti. Şi aş vrea ca totul să se termine cât mai repede…!

— Dar v-am asigurat că vor veni toţi! îl întrerupse Bob Stewart. Numai domnul Boroslav Venceleicic s-a scuzat, cu temei, în ultima clipă. Fiţi sigur că totul va decurge după dorinţa dumneavoastră şi că va fi foarte simplu să-i convingeţi… Dacă veţi folosi acele date despre care vorbiţi, dar pe care nu vreţi cu nici un chip să mi le arătaţi…

Se făcu tăcere, doar câteva clipe, apoi se auzi vocea şoptită a lui Angelo Petti:

— Crezi că a trecut cineva prin camera asta?… Dar cine altul poate fi decât individul de la paisprezece?

Individul de la 14 dârdâia sub duş, deşi nu se abătea asupra lui nici un strop din apa rece ca gheaţa care-i găurea pielea. Îşi prefăcuse totuşi urechile în pâlnii acustice pentru a nu pierde zgomotele plecării binecuvântate. În sfârşit, după câteva minute de teroare ajunse în camera lui, viu şi nevătămat, dar se repezi sub un duş bun de jumulit o găină în timp record, de parcă ar fi străbătut o leprozerie.

3

Domnul Achile Pommot, durduliu, mărunţel, cu ochi şi cu bărbiţă de ţap, primi urările de bun venit cu zâmbetul lui timid şi nesigur,

plimbându-şi ca întotdeauna degetele prin cele câteva fire de păr care-i dezgoleau superba cutie cranianã atât de asemănătoare cu un măr domnesc, mai ales că şuviţa cea mai bogată, de grosimea unui deget, izvora chiar dintr-o adâncitură a creştetului. Ochii îi alergau pretutindeni, multiplicându-i-se la infinit. De aceea îşi scăpă, cam pe la mijlocul coridorului batista, pentru ca odată cu ea să ridice un anumit obiect care dispăru la iuţeală în buzunarul din dreapta al surtucului său de modă veche, în vreme ce mâna stângă compunea mişcările cabalistice ale unei scamatorii. Bineînţeles că nu puteau să lipsească vorbele:

— A, da, sigur că da… îşi căută el timp de gândire. Sigur că da. Vă mulţumesc şi abia aştept surpriza cea mare. Nu e nevoie să mă conduceţi în cameră…

Dar nici nu slobozi bine clanţa, că îşi lipi ca o ventuză urechea de suprafaţa rece şi alunecoasă a uşii, tocmai la timp pentru a-l auzi pe Angelo Petti:

— Ăsta într-adevăr are tot ceea ce-i trebuie unui dobitoc: craniu, statură, rânjet…

— Absolut exact! zgârie vocea secretarului. Un deghizament admirabil, ca o hârtie de muşte. Nimic nu poate să-i scape. E un tip redutabil cu teoria lui, a circumvoluţiunilor cerebrale.

Şi din nou vocea lui Angelo Petti, şoptită:

— Crezi că şi ăsta are obiceiul să asculte pe la uşi şi să cotrobăiască prin alte camere?

Achile Pommot nu mai auzi nimic, deşi îşi turti cu înverşunare, până la durere, urechea rezistentă de suprafaţa dură a uşii. Nu-i fu greu să priceapă că amfitrionii îşi luaseră tălpăşiţa. Era atât de convins încât nici nu mai crăpă uşa pentru a-i privi din spate. Imediat scoase din buzunarul surtucului obiectul pe care-l ridicase şi îl escamotase cu ajutorul batistei şi al mâinii stângi, în clipa când făcuse mătania, la mijlocul coridorului. Era un ghemotoc de vată, cam cât jumătate din falanga degetului mic, îmbibat într-o soluţie de culoare închisă: „Aha! Tinctură de iod!” îl descifră el, după ce îl supuse unui infailibil control olfactiv. Ascunse obiectul într-o cutiuţă de metal, care nu lipsea niciodată din buzunarele lui şi ajunse foarte repede la concluzia cea mai rezonabilă:

„Cine ştie ce utilitate, cine ştie ce importanţă, cine ştie ce glorie va avea acest sfios obiect!”

Apoi începu să cerceteze camera, să pipăie mobilierul, pereţii, să treacă sub un control riguros fiecare obiect care nu respecta anumite legi ale simetriei, inventate ad hoc de el. Astfel nu-i fu greu să descopere frigiderul şi conţinutul lui generos, care-i activă toate papilele şi-i porunci limbii să se plimbe îndelung printre buze, nu-i fu greu să descopere cabina de toaletă şi instalaţia de duş cu apă docilă şi

bineînţeles, după un calcul fulgerător, din care se excludea faptul că tabloul cu trandafiri rămăsese cam cu două degete în afara ramei, descoperi şi mica trusă farmaceutică, care îl cuceri imediat prin ceaiurile medicinale româneşti, mai cu seamă prin cele împotriva astmei, gutei, reumatismului, colitei, nefritei, insomniei şi constipaţiei.

În momentul când auzi bătăi în uşă, camera numărul 11 nu mai avea nici un secret pentru el.

— Domnul Achile Pommot? îl întrebă din cadrul uşii un bărbat cam de 40 de ani, de statură medie, cu păr de culoare medie, adică şaten şi cu un nu ştiu ce foarte bizar pe faţă.

— Domnul James Ladd? întrebă la rândul lui Achile Pommot, descoperind cu un sentiment de deplină satisfacţie cauza ciudăţeniei de pe faţa vizitatorului: o mustăcioară subţire, ridicându-se arcuit pe obraji şi apoi coborând în acolade orizontale pentru a-şi ascunde vârfurile în nări. Cred că putem păstra secretul profesional asupra modului cum am obţinut fiecare numele celuilalt.

— Eu am folosit cele mai pure mijloace detective, se scuză James Ladd. Pur şi simplu am tras cu urechea!

— Eu am făcut uz de alte mijloace, zâmbi cu timiditate Achile Pommot, mângâindu-şi tenace carapacea craniană.

— Vă cunosc şi vă admir metoda, îl gratulă James Ladd. Aţâţarea circumvoluţiunilor cerebrale.

— Care la urma urmei înseamnă gânduri, vorbe şi sunete, se retrase brusc Achile Pommot în apele secretului profesional. Probabil că frigiderul dumneavoastră conţine foarte multe… Licori binecuvântate. Al meu s-a conformat literaturii: numai răcoritoare din toate ţările lumii.

— Aşadar şi dumneavoastră l-aţi studiat pe-al meu! se miră James Ladd. Dar nu văd când, pentru că de la sosirea domnului John Sheridan şi asta s-a întâmplat fix la şase şi douăzeci, n-am mai părăsit camera.

Micuţul Achile Pommot îi răspunse cu acelaşi gest, adică plimbându-şi degetele prin părul rar, apoi întrebă:

— Prin urmare dumneata ai sosit la ora şase fix!

— Exact! răspunse tot mai mirat James Ladd. Nu cumva aţi venit înaintea mea? Căpitanul m-a asigurat că sunt primul… Sau tot strălucirea dinăuntrul craniului? Circumvoluţiunile…

— Ai invitaţia la dumneata? întrebă subit Achile Pommot. Numai pentru două secunde… Sau, dacă vrei, citeşte chiar dumneata numele invitaţilor.

James Ladd alese cea de a doua soluţie:

— Invitaţii?… Da… Va să zică… Printre invitaţii noştri se află renumiţii detectivi… Pardon! Începe cu actriţele Eva Morelli şi Margaret Smith şi se termină cu renumiţii detectivi: Achile Pommot şi

George Graisset. Nici un cuvânt despre John Sheridan…

— În invitaţia mea nu apare acest haotic şi foarte simpatic Georges Graisset şi nici artista cealaltă… Margaret Smith, mi se pare, probabil un pseudonim…

— De ce credeţi că e un pseudonim? îi întrerupse James Ladd firul meditaţiilor.

— Dintr-un raţionament foarte simplu, răspunse cam iritat Achile Pommot. Inextravaganţa poate deveni, uneori, cea mai violentă extravaganţă… În schimb apare un compatriot celebru din ţara dumitale: Larry L. King…

— Imposibil! strigă James Ladd. Probabil că a refuzat invitaţia, altminteri mi-ar fi dat un telefon. Dar chiar dacă ar fi refuzat-o trebuia să-mi telefoneze. Imposibil…

— Dacă-mi este îngăduit, îl privi de sus micuţul detectiv cu craniul ca un măr, dumneata i-ai telefonat?

James Ladd rămase o clipă cu gura căscată, apoi o închise, pentru a înghiţi în sec.

— Va fi foarte grav! izbuti, în sfârşit, să-şi revină ziaristul. Mi-e teamă să nu iasă o explozie. Din universitate ne-am jurat să nu avem secrete unul faţă de celălalt. Brrr! Mi-e teamă de o explozie…

— Când se apropie două forţe teribile, zâmbi Achile Pommot, rezultatul e mai întotdeauna o neutralizare, ca în politică. Când fiecare posedă un sceptru cu fulgere, trăsnetele se cuminţesc. Sau poate că e mai bine invers…

— Şi dacă numai unul dintre noi are sceptrul cu trăsnete? se înfioră James Ladd.

— Nu cred că e rezonabil să-ţi dispreţuieşti, în lipsă, adversarul, sau prietenul… îl potoli Achile Pommot. Mai bine să recapitulăm lista cu invitaţi; ordinea de pe invitaţii nu are nici o valoare. Prin urmare: John Sheridan, Eva Morelli, Margaret Smith, James Ladd, cu care am avut onoarea…

— Domnul Achile Pommot, renumitul detectiv… nu se lăsă mai prejos James Ladd.

— Mulţumesc, continuă Achile Pommot. Georges Graisset şi Larry L. King. În total şapte persoane. Care sunt celelalte personalităţi?… Probabil o simplă figură de stil. Şi dacă dumneata ai sosit la şase fix, John Sheridan la şase şi douăzeci, umilul dumitale servitor la şase cincizeci… Şi dacă în clipa aceasta e ora 19 şi 15 minute…

— …înseamnă că vă ascult de trei minute! Se auzi o voce dinspre terasă. De când aţi hotărât neutralizarea nu ştiu căror fulgere şi trăsnete!

— Larry! strigă ca un apucat James Ladd. Faimosul Larry L. King! Să nu-mi spui nici un cuvânt. Urâciosule!

— Nu ştiu care dintre noi! îl ameninţă Larry, prieteneşte. Dar mai

întâi lasă-mă să-mi prezint omagiile, cele mai sincere, maestrului Achile Pommot. Cred că nu mai este cazul să repet cu vorbele că mă voi considera întotdeauna umilul dumneavoastră discipol şi că acesta este singurul titlu pe care-l revendic. Ştiaţi că Boroslav Venceleieic a refuzat invitaţia?… Am vorbit cu el şi mi-a spus că acolo unde sunteţi dumneavoastră, el nu are ce căuta. A făcut, bineînţeles, câteva insinuări inamicale, dar l-am lăsat în pace. A îmbătrânit rău… Şi i se pare, ca tuturor bătrânilor, că lumea nu trăieşte decât din fructele lor… pe care le vând alţii…

— Şi totuşi aş fi vrut să-l întâlnesc, spuse cu amărăciune în voce Achile Pommot. Ca să limpezim anumite lucruri, cu orice risc…

— Mai adineauri aţi spus că atunci când se apropie doua forţe teribile… îi aminti Larry L. King.

— Nu m-am gândit nici o clipă la aşa ceva… răspunse cu zâmbetul şi mai intimidat Achile Pommot. M-am gândit că l-ar fi putut fulgera o criză de inimă, acesta era riscul… Pe invitaţia dumitale există şi alt nume?

— Ca întotdeauna punctul pe i! îl felicită Larry King. Aţi intuit perfect! Pe invitaţia mea lipseşte numele fostului meu prieten, James Ladd, dar figurează numele unui oarecare Max Taylor, care a mai sunat cândva pe la urechile mele, sau mi-a fâlfâit prin faţa ochilor…

— Şi mie mi se pare cunoscută figura cuiva… interveni James Ladd. Însoţitorul lui Angelo Petti, acest Bob Stewart, parcă-mi spune ceva. E fără îndoială american şi new yorkez…

— Şi are, sau a avut o agenţie de detectivi: B. S., îl completă Larry L. King.

— B. S.? sesiză imediat Achile Pommot. Iniţialele propriului nume: Bob Stewart…

— Ca o dovadă a seriozităţii şi discreţiei agenţiei! reveni Larry King. Atât: B. S. Agenţia B. S.

— Înţeleg… spuse Achile Pommot. Eu, detectivul, dau primul exemplu de discreţie iniţializându-mi numele…

— Exact! se bucură Larry King. Aşa şi-a început reclama: Agenţia privată B. S. Nu ştiu cine sunteţi, nu ştiţi cine sunt. Agenţia privată B. S. Ideea, cel puţin, e straşnică.

— Şi cum dracu' a ajuns aici! se înfurie James Ladd. Secretar particular al lui Angelo Petti…

— Şi chiar paznicul lui! adăugă Larry King. Mi s-a destăinuit prin semne. A dus mâna la buzunarul pistolului, apoi mi-a făcut semn cu ochiul spre Petti… Apoi şi-a îndreptat degetul mare spre piept. Nimic mai simplu…

— Da… acceptă Achile Pommot. Aceasta pare a fi soluţia rebusului gesticulat.

— Dar soluţia acestui semn care poate fi? întrebă cu superioritate

în glas James Ladd. Când John Sheridan a ajuns la capul scărilor i-a dat mâna lui Angelo Petti şi în acelaşi timp i-a făcut un semn cu cotul lui Bob Stewart!

— E ora şapte şi jumătate foarte precis! anunţă vocea lui Achile Pommot. Chiar în clipa aceasta…

Larry King nici măcar nu se scuză. Picioarele lui ca de cocostârc îl aruncară într-o secundă pe terasă. Când Achile Pommot şi James Ladd ieşiră la rândul lor pe terasă, nici urmă de Larry King. Probabil că-şi luase în primire postul de pândă.

— Nu ştiu cine spunea că ar fi miop, râse Achile Pommot. Probabil că e un deghizament oarecare…

— Eu totuşi nu cred că a mai prins primirea oaspetelui de la şapte şi jumătate, spuse James Ladd.

— Nu se ştie… răspunse Achile Pommot. Printre cei patru care au mai rămas sunt şi două zeiţe. Şi nu coboară ele pe pământul concret, mai ales când sunt chemate şi aşteptate, fără să întârzie măcar zece, douăzeci de secunde…

4

Larry L. King ajunse la timp în ascunzişul de la parapet. Eva Morelli tocmai urca scara de unire, învăluită de aureola unor lumini nevăzute, dar şi ochii lui Angelo Petti, cât erau ei de camuflaţi sub lentilele fumurii, parcă scăpărau. O primi cu aceeaşi formulă stereotipă, dar vocea nu-i mai rămase inexpresivă. Ba pe la mijlocul frazei chiar se bâlbâi şi se grăbi să termine restul într-o suflare, pentru a face faţă surâsului cuceritor al vedetei şi mai cu seamă pentru a-i oferi braţul care-i fusese cerut cu un gest aproape vulgar.

„Cât de repede devin îndrăzneţe dacă simt în preajmă miros de bani!” reflectă cam întristat Larry L. King.

Apoi auzi vocea Evei, decretată cândva cea mai frumoasă voce vorbită din univers, chiţcăind veselă şi îngânând o frază mirată:

— Vai! Dar aveţi o adevărată mină de oţel în braţele dumneavoastră! Ce muşchi formidabili!

„Bine că măcar e incultă! se bucură Larry King în sinea lui. Mină de oţel! Mai bine spunea mină de oase…”

Dar îşi aminti că n-a făcut încă duş şi se întoarse în cameră. După un minut se lăsă strivit de şuvoaiele de apă. Alterna fără încetare, după fiecare cincisprezece secunde: rece, cald, fierbinte, foarte rece, rece, cald fierbinte, foarte rece. După cinci minute de tortură ieşi din cabinetul de toaletă ca un nou născut: fără nici o vlagă, dar cu o poftă de mâncare şi cu un gust de harţă de zile mari. Îl aştepta, într-un

fotoliu, Bob Stewart, învăluit într-un nor de fum.

— Cum s-ar spune, îl luă în primire Larry L. King, mă aştepţi cam de multişor, dacă ţi-ai adus ca martor fumul ăsta.

— Numai călcâiul lui Achile se vedea din dumneata… îi răspunse Bob Stewart. Dar ai dat atât de repede drumul la duş că nu mai m-ai auzit. Am bănuit că n-o să stai mai mult de cinci minute. În nici un caz zece…

— Şi de unde mă rog această bănuială, domnule B. S.?

— Din cauza culorii grilajului, adică din cauza neînţelegerii dintre culoarea hainelor dumitale şi cea a grilajului… Pe înserat mai merge, dar când se aprind luminile şantierului, se vede totul din afară… Nu-ţi fie teamă că milionarul meu n-a văzut nimic. Ochii lui o simţiseră probabil pe Eva încă de la hotel şi celelalte culori ale lumii s-au pierdut…

— Şi ce legătură are aceasta cu durata duşului meu? întrebă sentenţios Larry King.

— Marele Larry L. King! oftă Bob Stewart. Nu-mi închipui eu că te-a interesat doar sosirea Evei, oricât de mare vedetă ar fi ea…

Larry King îşi desfăcu braţele lungi în semn că se predă, apoi se aşeză, sfârşit, într-un fotoliu.

— Spune-mi tot ce se poate spune! îl somă el pe Bob Stewart. Fără nici o paranteză, fără nici o amânare…

— Dar n-ar fi o victorie prea uşoară? întrebă uimit Bob Stewart. M-ai decepţionat… Dar nu acesta e motivul. Pur şi simplu nu pot să spun nimic. Nu ştiu şi nici nu mă interesează dacă toţi pereţii au urechi… Yachtul acesta e făcut după comanda şi planurile speciale ale lui Angelo Petti. L-a costat aproape un milion de dolari, sau poate că exagerează. Eu sunt secretarul şi paznicul lui şi am consemnul de a nu scoate nici un cuvânt. Poţi să-ţi imaginezi cam cât primesc pe lună pentru vorbele, scrisul şi tăcerea mea?… Nu încerca, pentru că n-ai să ghiceşti. Cam atât cât primeşte într-un an un ministru din jurul Casei Albe…

— Dar cine e acest Angelo Petti? se înfurie Larry King. De unde a apărut şi de ce ne-a chemat la această croazieră, fără publicitate? Sau şi asta face parte din consemn?

— Mai ales asta! răspunse Bob Stewart. Sau numai asta! Şi eu ştiu foarte puţin, dar bineînţeles din acest puţin pot deduce câteva lucruri. Atât. Restul îi aparţine exclusiv lui Angelo Petti. Până mâine nu vrea să dea nimic în vileag… Deşi gestul lui se datorează aproape în întregime lui B. S.

— Hopa! îl prinse Larry King. Ştiu foarte bine în ce condiţii ai dispărut din New York.

— Ştiu că ştii, pentru că am auzit proorocirile dumitale. Mi se pare că ai spus cam aşa: Va fi cea mai mare afacere a unui privat. Va suge

câţiva ani de la trei oi, va simula şi câteva primejdii, poate chiar accidente, până ce va ridica mâinile şi va spune: am făcut tot ce se poate, dar nu se poate!… Mai am doar câteva minute…

Bob Stewart se pregătea să plece. Mai rămăseseră patru minute până la 7 şi 50. Larry King încercă să-i bareze drumul:

— Spune-mi măcar dacă e vorba de afacerea Super? altceva nu mă interesează.

— Nu-ţi pot spune decât atât: Petti m-a asigurat că va face o confesiune absolut senzaţională… Nu ai văzut cum a botezat numele yachtului?… Mi-a spus că arc toate datele în mâna lui. Şi m-a avertizat să păstrez secretul… Şi mi-a dat a înţelege că riscurile unei neghiobii sunt cumplite… în cazul când i-ar eşua planurile… Ţi se pare că e un om vesel căruia îi place să râdă… dar, crede-mă că n-am întâlnit până acum o fermitate şi o capacitate de a fi crud, feroce, mai mare decât a lui. E încă în stadiul de capacitate cruzimea pe care i-o simt… dar dacă se dezlănţuie cred că ar fi în stare să facă pulbere din yacht şi din oaspeţii lui… Iată de ce trebuie să tac. Bineînţeles că această tăcere mă priveşte numai pe mine. I-am atras atenţia că alţii nu vor tăcea şi nu vor sta cu mâinile în sân, dar mi-a răspuns că asta nu-l interesează… La revedere…

Larry King se lăsase, fără voia lui, impresionat de vorbele lui Bob Stewart şi mai ales de tonul cu care le rostise. Nu i se făcuse nici o destăinuire şi în sinea lui l-ar fi considerat neghiob şi l-ar fi dispreţuit pe Bob dacă ar fi spus ceva. Şi cu toate acestea îi spusese ceva şi încă un lucru foarte important.

5

Eva Morelli îi făcu semn lui James Ladd să intre în salon şi înţelese din gesturile lui că uşa de la terasă e încuiată pe dinăuntru. O deschise cu un simplu bobârnac, atât de uşor aluneca zăvorul, apoi îşi puse mâinile în şolduri şi îl primi ca o precupeaţă:

— Te-am mirosit de la o poştă, neisprăvitule! Cum ţi-am văzut numele pe invitaţie, cum m-am gândit că vei asculta pe la uşi. O simplă umbră am zărit şi am ştiut că eşti tu. Hai, sărută-mă, ce dracu ai înţepenit acolo!

James Ladd încercă s-o sărute de formă, dar Eva se avântă în pieptul lui şi îl încolăci cu braţele şi îi sorbi o răsuflare nesfârşită. Când se descolăciră din îmbrăţişare, fotoliile deveniseră cele mai acute necesităţi ale vieţii lor.

— Crezi, neisprăvitule, că te poate uita vreodată o femeie?! Mai mult pentru tine am alergat pe yachtul ăsta prea luminat şi prea

indiscret…

James Ladd îşi revenise cu totul din urmările îmbrăţişării şi mai că-i venea şi lui să-şi proptească mâinile în şolduri şi s-o ia la rost, dar gândul i se topi cam pe la jumătate:

— S-ar putea ca pe mine să nu mă fi uitat, dar după cum te-ai unduit şi după cum ţi-ai fluturat părul pe la nasul lui, am impresia că i-ai promis şi lui că nul vei uita…

Eva Morelli pufni în râs:

— Eşti un imbecil! Şi încă unul uriaş. Cum poţi să te compari cu idiotul ăla?! E la fel de brută şi de incult ca mine. Nu are ce spune şi îi tot dă cu degetele şi îşi strâmbă faţa când îl gâdilă un diftong mai complicat. Are ceva muşchi, dar ochii dezbracă prea repede, prea repede ca să posede calităţile care îmi priesc mie.

— Dar care pot fi înlocuite… îndrăzni James Ladd.

— Arată-mi o singură calitate care să nu poată fi înlocuită! Hai! Una singură!… Să ţi-o spun eu. Singura calitate care nu poate fi înlocuită este aceea care le poate înlocui pe toate celelalte: banii. Şi bani are, idiotul! Şi nu ştie cum să-i arunce, încă nu ştie…

— După câte se pare, vrei să-l iei ucenic în profesiunea asta… o ameninţă vesel James Ladd.

— Sigur că da! Am nevoie de o vilă pe Coasta aia de azur, sau cum îi zice, pentru soră-mea… Şi nu mi-ar strica deloc să ştiu că yachtul ăsta este proprietatea mea… Celălalt, Eva, pare pe lângă ăsta un fel de dărâmătură…

— Să nu-şi fi băgat toţi banii în yacht, râse James Ladd. Poate că ne-a chemat aici ca să fim răscumpăraţi. Cine n-ar plăti câţiva dolari pentru Eva, pentru Margaret, pentru Sheridan, pentru Achile Pommot şi pentru ceilalţi şi chiar pentru mine s-ar găsi câteva femei… Din câteva colecte publice tot s-ar scoate ceva dolari cu care am fi răscumpăraţi…

— La bancuri ai rămas la fel de idiot precum de straşnic ai rămas, se zice şi vom vedea, în celelalte… Eu cred că individul e putred de bogat. Tu ştii cât a dat Metropolitanului?

— O sumă mare! aşa mi s-a răspuns. Dar sumă mare e şi două mii de dolari faţă de cenţii, nichelii, quarterii şi jumătăţile de dolari care se strâng în fişicuri de la susţinătorii muzeului. Cinci mii, zece mii, mare lucru. Getty sau nu ştiu care a donat acum trei ani vreo două sute de mii.

— Nu te-ai interesat la muzeu?! se miră Eva Morelli. Dar atunci cum de-ai avut curajul să vii? Impresarul meu a telefonat şi la Londra şi la Paris şi la Florenţa…

— Şi eu am încercat, dar peste tot mi s-a răspuns că nu au voie să dea în vileag suma. Asta e principala condiţie a donaţiei. Răspuns stereotip: o sumă foarte mare. Şi 10.000 de dolari e o sumă foarte

mare…

— Ufff! Imbecilule! îl zgâlţâi Eva Morelli. Mi s-a răspuns şi mie la fel, adică impresarului, care a mirosit ceva deosebit. Adică producţia unor filme mamut. Şi am fost obligată să aflu. Şi dacă sunt obligată şi bineînţeles interesată să aflu ceva, ştii că nu se poate să nu aflu…

— Şi mai ştiu că şi *celălalt* află nişte lucruri formidabile pe chestia asta, tuşi James Ladd. Descoperiri reciproce…

— Ei şi! îl persifla Eva Morelli. Merita să ştiu pe ce lume trăiesc? Merita cu vârf şi îndesat… Poate că n-ai să mă crezi, dar îţi jur că nu mi-am dat jos ultimul obiect până ce nu mi s-a arătat şi până ce n-am pipăit cu mâinile mele sigiliile actului de donaţie. Cinci sute de mii de dolari, imbecilule!

— James Ladd scoase un prelung şuierat de uimire:

— Fiuuuu! Şi nenorocirea e că tu nu te poţi înşela în problemele ăstea. Cinci sute de mii! Să nu fi făcut donaţia în pessos! Au exact acelaşi semn şi ar reprezenta numai a douăsprezecea parte din sumă… Dar ştiu că singurul om care nu se poate înşela în calculul dolarilor şi mai ales în mirosul lor, eşti tu. Acum te-aş ruga eu să-mi dai voie să te sărut… Tu ştii că eu fac toate acestea numai cu învoire…

— Nu! Stai acolo! îl ţintui Eva Morelli. Vrei să ies goală prin sticla uşii cu toate cioburile înfipte în mine?… Mai târziu şi numai dacă nu primejduiesc viitoarea proprietate a yachtului. Pentru asta aş fi în stare să-mi torn picioarele într-un soclu de ciment, ca să nu se îndepărteze unul de altul nici măcar cu un milimetru. Aşteaptă fără să fii prost. Din toată lumea asta, din toată liota bărbaţilor de toate culorile, tu eşti primul care mă interesează, când nu mă interesează altceva…

— M-ai cam înfierbântat cu preambulul tău, îi mărturisi James Ladd, dar m-ai neutralizat apoi cu discursurile tale…

— Să numesc asta provocare, idiotule? După ce ţi-am dăruit dintr-un foc cel puţin cincizeci de mii de dolari şi asta în perioada debutului… Pe Sheridan l-a costat cinci sute de mii.

— Nu înţeleg… se încruntă James Ladd. Când mi-ai dăruit tu cincizeci de mii de dolari? În perioada debutului? Nu cumva ai scăpat o frază prea incultă?

— Ufff!… Am dreptate să te numesc imbecil…

— Ca pe toţi cei care ţi-au ţinut trena, ripostă imediat James Ladd. Cel mai sigur semn de recunoaştere…

— Ia lasă prostiile! se apropie ea ameninţătoare. Cât te-ar fi costat să afli secretul lui Petti de la Metropolitan?

— Mă predau! pricepu James Ladd. Dar cine te asigură că Angelo Petti e una şi aceeaşi persoană cu proprietarul acestui yacht? Poate că ni s-a pregătit o farsă…

Un fulger parcă trecu prin corpul artistei:

— Tu ştii? se transformă ea într-o oarecare pisică.

— Ştiu! o linişti James Ladd. Mi-a confirmat John Sheridan. Şi ăsta nu se poate să cadă în cursă, mai ales că e aici…

— Ufff! Dacă ţi-a spus John, gata! răsuflă Eva Morelli uşurată. Prin ce spaime am trecut, doamne! Sărută-mă!

Îmbrăţişarea îi trânti iar pe fotolii. James Ladd îşi găsi totuşi vorbe în explozia care-l mistuia pe dinăuntru:

— Păcat că nu sunt eu proprietarul yachtului…

— O să fii peste câteva săptămâni, îi făcu ea din ochi. O lună vom petrece împreună… Dar cine-i această Margaret?

— Acum te trezeşti?! râse James Ladd. Margaret Smith…

— Iar ea?! îşi duse mâinile în şolduri Eva Morelli. Oriunde mă învârtesc numai peste ea dau! Fir-ar să fie! Şi dacă ar fi făcut măcar un film… Trebuie să mă grăbesc! Ufff!

6

John Sheridan intrase pe uşa terasei în camera numărul 2. Văzuse lumina, auzise nişte mormăituri şi îşi făcuse curaj. Se pomeni în faţa unei matahale obosite, cu umerii căzuţi, cu braţele cam nesigure, legănându-se din şolduri. O figură tăiată de riduri neregulate, palidă, scurmată de nenumărate nopţi de nesomn.

— Parcă m-aş uita într-o oglindă! spuse John Sheridan în loc de bună ziua. Eşti doar cu câţiva centimetri mai înalt, şefule! Încolo identitate totală: şi la expresie şi la oboseală, mi se pare şi la amorul pentru băutură şi pipă. Parcă am fi fraţi gemeni. *Vive la liberté, vive l'inégalité*…

— Dar mai bine să trăiască puşcăria! îl opri comisarul Graisset. Eu abia am avut vreme să beau un păhărel de coniac… Ia, zi! Ce te aduce aici? Vrei să faci vreo mărturisire? De ce nu ţi-ai ales, domnule, alt moment? Ai văzut ce se află în barul ăsta? Numai apă lipseşte… Zi-i!

John Sheridan era doar puţin grizat, dar îi plăcea sa exagereze, să-şi înjumătăţească echilibrul şi controlul vorbelor, închipuindu-se că a ajuns pentru câteva clipe acolo de unde a plecat: subsolurile Bronxului sfârtecate de ţipătul trenului aerian.

— Voiam să te cunosc, şefule, fiindcă am auzit câte ceva despre dumneata, spuse el cu voce înecată. Dar nu mi-aş fi închipuit că semeni atât de bine cu mine. Nu cumva te-ai născut prin mahalalele Parisului…

— Nu ştiu dacă la Paris, se lăsă comisarul Graisset furat de amintiri vechi, dar ştiu că undeva într-o mahala. Dar vreau să te avertizez că nu-mi place să vorbesc prea mult, nici cu şefii, nici cu hoţii, nici cu

oamenii de treabă. Stai cât vrei, unde vrei, chiar dacă ai comis acum o oră un triplu asasinat…

— Mult mai multe, răspunse John Sheridan cu controlul aproape pierdut şi cu echilibrul regăsit. Dar nu acum o oră, ci vreme de treizeci şi cinci de ani…

— De ce n-ai căutat alt comisar?… Unul care se pricepe în chiţibuşurile legilor. Poate că unele crime sunt prescrise. Ce vrei să bei?

— Dumneata ce bei? întrebă John Sheridan. Comisarul Graisset scoase din frigider câteva sticle de bere. Le desfăcu, încet, capacele apoi îşi invită oaspetele să se servească. Nu mai turnă în pahar. Bău direct din sticlă şi chiar lăsă să i se scurgă pe bărbie câteva şuviţe subţiri.

— Eşti cineva, şefule! se bucură John Sheridan. Îmi aminteşti toată copilăria. Aşa am băut şi eu şi după ce goleam sticla o spărgeam dintr-o singură lovitură, de obicei în capul cuiva. Pac! Şi sticla şi capul! Pac!

— Altceva? se rezemă cu umerii de fotoliu comisarul şi începu să tragă alene din pipă. Altceva…

— Pe urmă m-am aciuat în Manhattan, pe strada 14… Spuse el cu vocea şi mai răguşită. Spre Hudson. Prin docuri, prin subsoluri, mereu prin subsoluri, dar uneori şi pe acoperişuri. Unii erau criminali, sau poate se lăudau ca să ne înspăimânte şi să le plătim regulat cotizaţia: câţiva cenţi pe zi. Alţii erau numai borfaşi: pungaşi de buzunare, hoţi de magazine, escroci de la asigurări. Puneam totul laolaltă şi eu eram casierul unei bande. Când am adunat 57 de dolari am fugit în Texas… Cred c-au pus preţ pe capul meu cel puţin douăzeci de dolari… Aveam treisprezece ani. N-am mai revăzut nici până astăzi vreunul, nici ei nu m-au întâlnit, sau nu ne-am recunoscut… Probabil că au trecut dintr-o închisoare în alta… Plecasem cu 57 de dolari, banii lor, strânşi în vreo trei luni. Aveam şi eu vreo opt dolari.

John Sheridan mai goli o sticlă de bere. Comisarul Graisset nu-l văzu. Pufăia din pipă cu ochii închişi. Părea că nici nu-l auzise. Dar buzele i se mişcară încet:

— Altceva…

— Altceva?! încercă să-şi adune amintirile John Sheridan. Da… altceva… Am început afacerile la treisprezece ani cu 57 de dolari furaţi de la nişte borfaşi, minus opt care erau ai mei… Am plecat cu o roabă acoperită cu o manta soldăţească de ploaie. Vindeam medicamente şi tutun la ferme. Nu ajungeam întotdeauna într-o singură zi de la una la alta. Chiar în a treia lună m-au atacat nişte tâlhari. Mi-au luat tot, numai roaba mi-au lăsat-o, goală. Şi m-au bătut trei ceasuri ca să le spun unde am ascuns banii. Mă lăsaseră în pielea goală şi trăgeau în mine cum nu se trage în nimic în lume. Găsiseră prea puţini bani în buzunarele mele şi prea puţine mărfuri în roabă.

Trăgeau cumplit cu mâinile, cu picioarele, cu nuielele. Nu împlinisem paisprezece ani. Trăgeau şi îmi spuneam că plătesc pentru cei 57 de dolari furaţi, minus opt ai mei. Până la urmă m-au lăsat. Era prima mea victorie. Îmi luaseră 23 de dolari, din buzunare, mă durea inima după ei şi după mărfuri, dar îmi rămăseseră 195 de dolari…

— Da… mormăi comisarul Graisset, tot cu ochii închişi şi tot pufăind din lulea.

— În clipa când i-am văzut din depărtare am ştiut că mi-a sosit ceasul, continuă John Sheridan. Dar îmi făcusem de mai multă vreme planul. Am aruncat banii cei mulţi într-un tufiş, fără să se fi putut vedea ceva, pentru că exersasem multă vreme mişcarea şi am mers spre ei, prefăcându-mă că nu-i văd. Mai bine de 100 de paşi am înaintat cu capul în pământ şi când au strigat să stau, m-am făcut că-i văd pentru prima dată şi am început să tremur. Noroc că-mi lăsasem anume, în buzunar, cei 23 de dolari. Altfel m-ar fi omorât în bătaie, până n-aş mai fi rezistat şi le-aş fi spus tot. Aşa au crezut că mi-au luat tot ce aveam şi m-au bătut mai mult de formă. Dar eu ţipam ca din gură de şarpe… Pe urmă am plecat din nou pe drumuri neumblate, însoţit de un cal şi de un pistol. Trăgeam cumplit şi câştigam pariuri. Puneam ţigări între urechile calului şi le ţinteam de la douăzeci de metri. Am făcut totul anume, ca să mi se ducă faima şi să nu mă mai atace nimeni. Aşa era în Texas, pe vremea aceea: cine trăgea cel mai bine era respectat de toţi…

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Altceva…

— Am devenit rău, cumplit, feroce, se învolbură John Sheridan. Ajunsesem la 13000 de dolari în trei ani de zile. Şi a trebuit să pornesc din nou de la patru sute, din ceea ce am luat pe lucrurile vândute. Restul mi l-a furat nişte escroci, în numai trei ore, cu nişte acţiuni false şi cu alte hârţoage. Din păcate, n-am întâlnit niciunul, din cei patru, niciodată. I-aş fi făcut ţăndări. Mi-au luat exact 13000 de dolari, ba m-au pus să plătesc şi cheful de 82 de dolari, pentru că se încheiase cu bine afacerea şi probabil că asta m-a indus în eroare… Dacă ar fi fost escroci după o asemenea afacere, mi-am zis, ar fi plătit ei. Le-am semnat hârţoagele, ne-am îmbătat, cu banii mei şi nu i-am mai văzut… Am trecut pierderea tot în contul celor 57 de dolari furaţi la treisprezece ani. Dar învăţasem ceva. Şi m-am ocupat de hârţoage. Le citeam şi le descântam cum fac alţii cu cărţile de rugăciuni. Nu mă mai putea înşela nimeni, aşa le dibuisem tainele şi semnele autenticităţii. Dar asta a durat vreo treisprezece ani…

— Hmm! mormăi iarăşi comisarul Graisset, pufăind din luleaua stinsă. Şi ai ajuns milionar…

— Târziu… oftă John Sheridan. Când am împlinit 40 de ani, mi-am numărat primul milion de dolari. Apoi au început durerile, bătăile de inimă şi obligaţia de a fi treaz şi crud, chiar în somn. Nu trebuia să mă

mai înşele nimeni… La patruzeci şi cinci aveam un milion, exact un milion pentru fiecare an: patruzeci şi cinci de ani, patruzeci şi cinci de milioane de dolari.

— Şi nu te mai putea înşela nimeni, deschise, în sfârşit ochii comisarul Graisset.

— Hm… îi preluă John Sheridan mormăitul. În zece ani, adică până în clipa aceasta, am mai fost nevoit odată să plătesc în contul celor 57 de dolari furaţi la treisprezece ani, minus opt ai mei. Şi asta s-a întâmplat nu de mult… Am fost obligat să pierd dintr-odată cinci milioane de dolari. Am fost furat de 5 milioane de dolari…

— Altceva? aşteptă comisarul Graisset cu ochii deschişi şi cu pipa reaprinsă.

— De data aceasta însă vor plăti şi cei care m-au furat! Tună răguşit John Sheridan. Cinci milioane de dolari se cheltuiesc mai greu decât treisprezece mii, mai ales când sunt prefăcuţi toţi în bancnote… De data aceasta, gata!

— Hmmm… mormăi interesat comisarul Graisset. Până atunci nu eşti dispus să ne mai întoarcem odată în Bronx şi să bem o bere direct din sticlă?

7

La ora 8 şi 10, îmbrăcat într-un costum care nu-şi mai arbora culoarea ca un drapel, Larry L. King se instală la locul lui de pândă. Lumina era puternică, orbitoare, parcă o sută de faruri şi proiectoare se întreceau să lumineze şantierul Ossanis şi bazinul în care se afla yachtul. Se făcuse 8 şi 11, dar nici Angelo Petti, nici Bob Stewart, nici vizitatorul nu-şi făcură apariţia. Doar căpitanul Tonio Velazza nu-şi părăsise postul, la intrarea privată a şantierului, ceea ce îl îndemnă pe Larry King să mai aştepte câteva minute înainte de a se interesa de cauza întârzierii. Mai trebuiau să sosească pe yacht cel puţin doi invitaţi: artista Margaret Smith şi un oarecare Max Taylor, despre care nu izbutise să afle prea multe. Probabil că artista era în întârziere şi reuşise să-i anunţe pe amfitrioni. La 8 şi 13 minute, Larry King îi văzu pe Angelo Petti şi pe Bob Stewart discutând ceva în şoaptă în capul scării. Nu putea sa culeagă nici o frază, nici măcar un cuvânt din discuţia celor doi, oricât îşi lungea urechile. Se mai uită odată la ceas: era 8 şi 15 minute. Cei doi amfitrioni rămăseseră încă în capul scării, iar pe poarta privată pătrundea un bărbat înalt, cu capul gol, îmbrăcat într-un costum foarte elegant, de culoarea cerului mediteranean, pe care căpitanul Velazza, fidel misiunii sale, îl luă în primire.

Angelo Petti şi Bob Stewart erau sau păreau nervoşi şi cum stăteau

unul în faţa altuia, nu observaseră probabil sosirea oaspetelui. Acesta însă îi observase pe amfitrioni şi făcu un gest instinctiv de recul şi de apărare, atât de violent, că Larry L. King îl remarcă fără nici o greutate. Mai ales că noul venit se retrase imediat în camera de pază de la intrarea privata. Amfitrionii înălţară din umeri, apoi părăsiră scara de unire, cu direcţia spre corpul central. Larry L. King nu le mai dădu nici o atenţie, nici măcar nu-l interesa dacă este văzut sau nu. Îl intriga sosirea celui de al şaptelea oaspete şi teama care-l cuprinsese în clipa când îşi zărise gazdele. Musafirul în cauză nu putea fi altul decât acel Max Taylor. Dar de ce întârziase şi de ce şi de cine anume se ferea?

Nu trecuseră nici treizeci de secunde de când oaspetele căutase refugiu în camera de pază de la intrarea privată şi Larry King îl văzu ieşind, împreună cu căpitanul Velazza şi pornind, înaintea acestuia, spre scara de unire. În capul scării făcură o scurtă escală. Musafirul avea faţa palidă şi toate gesturile lui trădau nervozitate, nelinişte, spaimă.

— Poate că e o eroare, spuse el. Poate că am fost confundat cu un alt Max Taylor…

— N-aveţi nici o grijă! îl asigură căpitanul Velazza. Dacă s-a făcut o eroare ea va fi reparată pe loc cu cele mai sincere şi mai prompte scuze, eventual printr-o invitaţie de a lua parte la croazieră…

— Da… da! păru că-şi aminteşte ceva oaspetele. Am uitat un pacheţel foarte important în taxi. Dacă-mi permiteţi… Mă întorc în jumătate de minut…

Şi chiar se pregăti să plece, dar căpitanul Velazza nu făcu altceva decât să-şi umfle pieptul. Oaspetele cu faţa de cal se dădu cu un pas înapoi.

— Şi spuneţi că domnul cu pălărie albă şi cu ochelari fumurii, domnul îmbrăcat în alb, e chiar domnul Angelo Petti?

— Exact! îi răspunse foarte politicos căpitanul Velazza. Domnul Angelo Petti, proprietarul yachtului şi distinsa dumneavoastră gazdă…

— Şi domnul celălalt, cu părul mai deschis…

— Domnul celălalt, îl întrerupse căpitanul Velazza, e bucuros să vă ureze bine aţi venit la bordul yachtului.

Într-adevăr, Bob Stewart îşi făcu apariţia pe punte, urmat la câteva secunde de Angelo Petti. Dar niciunul din cei doi nu se opriră în faţa noului oaspete, ci se mulţumiră doar să răspundă la salutul lui, înclinându-şi fiecare capul. Nici mâna nu i-o întinseră. Trecură mai departe şi căpitanului Velazza nu-i fu greu să descopere în mişcarea scurtă din cap a lui Angelo Petti îndemnul de a conduce singur musafirul.

— Ceva nu e în regulă aici! auzi Larry King o voce şoptită în spatele lui, care îi umplu şira spinării de fiori.

Se întoarse şi îl descoperi, la doi paşi de el, ascuns după un burlan de aerisire, chiar pe micuţul Achile Pommot.

— Dumneavoastră! se miră nespus Larry L. King. De când sunteţi aici?

Acelaşi zâmbet timid şi nesigur apăru pe faţa lui Achile Pommot. Parcă voia să vorbească mai mult cu mâinile, aşa îşi sucea degetele.

— Abia am sosit, mărturisi micuţul Achile Pommot. Doar de vreo cinci minute, de când te-ai uitat prima dată la ceas…

— Asta înseamnă… asta înseamnă, înţelese repede Larry King, că aţi sosit imediat în urma mea.

Zâmbetul înflori şi mai mult pe faţa lui Achile Pommot, iar degetele îşi începură, duioase, plimbarea pe craniu:

— Exact cu zece secunde… înaintea dumitale, răspunse el. Dar întrucât am ales alt loc de… Supraveghere…

— Prin urmare aţi asistat la toată scena? Mai mult bâigui decât întrebă Larry King.

— Chiar din avanscenă, se înclină Achile Pommot. Nu ştiu dacă ai observat că din locul acesta, din spatele burlanului de aerisire se vede totul ca-n palmă… Şi cred că se şi aude mai bine… Dacă nu cumva ochii şi urechile îşi dezvoltă ascuţimea cu vârsta. Sunt dezolat că n-am schimbat locurile, dar erai atât de preocupat cu ceea ce mă preocupa şi pe mine…

Larry L. King era obligat să primească ironia ilustrului Achile Pommot, fără să crâcnească. Dealtfel nici nu avea ca să-i răspundă. Preferă să-l întrebe:

— Aţi văzut şi aţi auzit totul? Şi fuga ăluia?

— Mai bine să intrăm înăuntru, la dumneata, sau la mine, propuse Achile Pommot. Prea stăm aici ca doi caraghioşi…

Intrară amândoi în camera lui Larry King. Tânărul, deşirat şi înalt, se întinse pe pat, la orizontală. Capul şi-l îndreptă însă pentru a-şi putea privi în voie musafirul.

— Oare de ce s-a înspăimântat în aşa hal Max Taylor când l-a văzut pe Angelo Petti. Pur şi simplu a vrut s-o ia la fugă. Cred că dacă n-ar fi fost acolo căpitanul Velazza nu-l mai aveam tovarăş de croazieră…

— Mie mi s-a părut că l-a înfricoşat Bob Stewart, nu Angelo Petti, zâmbi Achile Pommot.

— Imposibil! ripostă Larry King. Bob Stewart era mascat de un alt burlan de aerisire. Max Taylor nu putea să-l vadă. Cel mult dacă i-a deosebit contururile. Dealtfel l-a şi întrebat pe căpitanul Velazza dacă domnul cu pălărie albă şi cu ochelari fumurii este Angelo Petti…

— A, da, uitasem… părea că-şi aminteşte Achile Pommot. Foarte ciudat, foarte ciudat…

— Ce anume vi se pare ciudat? întrebă Larry L. King. Faptul că nici Angelo Petti, nici Bob Stewart, când au trecut pe lângă el, nu i-au

adresat nici un cuvânt şi nici măcar nu i-au întins mâna?

— Daaaa! făcu plin de uimire Achile Pommot. Deci totul devine şi mai ciudat! Da, ştiu, nu i-au întins mâna… Şi i-au făcut semn căpitanului să-l conducă el pe domnul Max Taylor.

Larry L. King sări brusc din pat şi din doi paşi ajunse pe terasă. Se întoarse după câteva secunde. Faţa i se făcuse roşie şi mâinile îi tremurau:

— Vi s-a părut, spuneaţi, că Max Taylor s-a înfricoşat în clipa când l-a văzut pe Bob Stewart? Întrebă rar şi apăsat Larry L. King.

— Acum nu mi se mai pare… recunoscu fără ezitare Achile Pommot. Nu! Domnul Angelo Petti l-a înspăimântat pe Max Taylor! Absolut sigur.

— Cum de v-aţi schimbat atât de repede părerea? îşi continuă Larry L. King seria întrebărilor.

— Probabil din cauza ultimei dumitale incursiuni pe terasă, zâmbi Achile Pommot. Ai observat, îmi închipui, că burlanul de aerisire după care mă ascunsesem eu îl masca în acelaşi timp şi pe Bob Stewart. E o deducţie bineînţeles.

— Exact! întări Larry L. King. Dar mai e ceva. Din spatele acelui burlan nu se vede nici măcar un centimetru pătrat din suprafaţa care înconjoară capătul scării de unire…

— Adevărat?! întrebă plin de uimire Achile Pommot. Asta n-am ştiut-o… Şi îmi cer scuze sincere pentru inadvertenţă…

Larry L. King îşi coborî greu gâtul ca o girafă, asupra micului Achile Pommot:

— Cu alte cuvinte… îl invită el pe Achile Pommot…

— Cu alte cuvinte… abia sosisem în spatele dumitale, dar văzându-ţi faţa răvăşită, m-am gândit că s-a întâmplat ceva şi trebuia neapărat să aflu ce anume s-a întâmplat… Şi fiindcă nu se putea să nu te fi uitat măcar o singură dată la ceas…

— Doamne, ce nătâng! se blestemă Larry L. King. Şi eu care am crezut că dau o interpretare subtilă acelei fraze: de când te-ai uitat prima dată la ceas!… De unde ştiai dumneata că m-am uitat prima dată, sau a doua oară, sau ultima dată la ceas? M-am lăsat dus de nas…

— De Achile Pommot, schimbă mărunţelul detectiv turnura frazei. Trebuia să aflu ce s-a întâmplat. Un mic truc din pălăria lui Achile Pommot… Dar de întâmplat s-a întâmplat ceva…

8

— S-a întâmplat! îi şopti Larry L. King la urechea lui Achile

Pommot, douăzeci de minute mai târziu, după ce se înghesuiră amândoi în unicul spaţiu posibil de observaţie. S-a întâmplat pentru că a sosit chiar acum artista Margaret Smith şi nici domnul Angelo Petti, nici secretarul dumnealui nu se află pe punte! Achile Pommot se ridică în vârful picioarelor pentru a privi mai bine. Femeia care urca înaintea căpitanului scara de unire nu era numai o frumuseţe tulburătoare, dar avea şi o distincţie care ar fi scos-o în evidenţă dintr-o mie. Păşea suplu, elegant, privind drept înainte, sever şi duios în acelaşi timp.

— Încă o dată, auziră cei doi vocea căpitanului Velazza, domnul Angelo Petti vă roagă din toată inima să-l scuzaţi. O indispoziţie subită, destul de rea, îl obligă să rămână nemişcat în cabină, până mâine dimineaţă. A mai avut şi altă dată asemenea crize… Dar e prima dată când se conjugă şi cu o altă durere: aceea de a nu vă fi putut întâmpina.

Achile Pommot şi Larry King reveniră în camera numărul 1. Abia atunci îndrăzniră să se privească şi descoperiră amândoi cât de uimiţi şi de contrariaţi erau.

— O indispoziţie subită! medită Achile Pommot. Poate că ar fi mai bine să mă retrag în camera mea. Sunt mai aproape de statul major al yachtului şi… cine ştie…?

— Poate că ar fi totuşi bine să-l întrebăm pe căpitanul Velazza, bineînţeles pe ocolite, ce noutăţi au mai apărut, propuse neastâmpăratul Larry L. King.

Îl găsiră pe căpitan în capul scării de unire. Nici nu mai aşteptă întrebarea lor:

— Domnul Angelo Petti vă roagă din inimă să-l scuzaţi. O indispoziţie subită îl obligă să rămână nemişcat în cabină, dar până mâine dimineaţă totul se va aranja cu bine, sperăm… Peste câteva minute va sosi şi ultimul invitat…

— Ultimul invitat?! întrebă Achile Pommot.

— Domnul Peter Duffin, răspunse căpitanul Velazza. Şi trebuie să-l primesc chiar de la poartă… pentru că e orb…

Cei doi detectivi reveniră în camera numărul 1.

— Situaţia se complică şi se clarifică… spuse Larry L. King. Şi cred că ar fi momentul să ne conjugăm eforturile…

Capitolul II

1

După ce asistase, clandestin, la primirea ultimului oaspete, acel Peter Duffin, despre care nu ştia nimic decât ceea ce îi scăpase căpitanului Velazza: că e orb şi despre care tânărul Larry L. King nu voia să spună încă nimic, mărunţelul Achile Pommot se retrase în camera lui, în acea excelentă breşă cum o numea el, înfiptă chiar în statul major al yachtului şi al misterului. Câteva clipe zăbovi la masă pentru a completa planul corpului central al yachtului, unde se aflau cabinele invitaţilor şi ale amfitrionilor. În momentul când începu să-şi alinte craniul strălucitor, corpul central nu mai avea nici o taină pentru el… Nici o taină în privinţa repartiţiei camerelor şi a topografiei lor. La babord se aflau şapte camere, numerotate de la 1 la 13, numai numere impare, iar la tribord, într-o simetrie perfectă, de asemenea şapte camere, numerotate de la 2 la 14, numai numere cu soţ. Camerele erau astfel repartizate: La numărul 1: Larry L. King, la numărul 3: Peter Duffin, la numărul 5: Angelo Petti sau Bob Stewart, la numărul 7: cameră de primire, salon, la numărul 9: Angelo Petti sau Bob Stewart, la numărul 11: umilul Achile Pommot, la numărul 13: căpitanul Tonio Velazza. Vizavi, la tribord: La numărul 2: hm… Comisarul Georges Graisset, care întârzia să se prezinte, să spargă gheaţa, la numărul 4: John Sheridan, la numărul 6: Eva Morelli sau Margaret Smith, la numărul 8: cameră de primire, salon, la numărul 10: Eva Morelli sau Margaret Smith, la numărul 12: înfricoşatul Max Taylor, la numărul 14: ziaristul James Ladd. Îi mai rămânea de rezolvat enigma camerelor 5 şi 9 de la babord şi a camerelor 6 şi 10 de la tribord.

Ceasul arăta exact ora 9 şi parcă se întâmpla ceva cu yachtul: zgomote neobişnuite, lumini şi umbre, o alunecare nesfârşită. Era limpede: lansarea avusese loc, fără nici o ceremonie, aşa cum se anunţase în invitaţie. Croaziera începuse.

Dar în loc să se repeadă pe terasă, cum făcuseră alţii, probabil, pentru a privi luminile şi mişcările portului, Achile Pommot, familiarizat cu meleagurile, cu ocazia altor aventuri care-i sporiseră nimbul celebrităţii, preferă să rămână la masă, împovărat de alte

gânduri. Enigma repartizării camerelor nu însemna nimic pe lângă celelalte enigme pe care le presimţea. Îl rodeau întrebări, unele legitime, altele mai extravagante, atunci când nu-şi putea înfrâna fantezia.

Cine era acest Angelo Petti care uluise prin donaţiile lui vreo şapte muzee celebre?

Cine era acest Max Taylor care se ferea de Petti şi care văzându-l se ascunsese ca o cârtiţă şi apoi încercase să evadeze?

Achile Pommot îşi trecea întrebările pe carneţelul de care nu se despărţea niciodată şi ajungând la întrebarea despre Max Taylor nu izbuti să se abţină şi adăugă, cu un scris foarte mărunt: bravo Pommot! Un truc care va intra în antologie!… Dar mai erau întrebări, din nefericire, după al căror semn caracteristic nu putea să adauge nici o paranteză măgulitoare…

Ce urmărea Angelo Petti cu această croazieră, atât de generos organizată, dar totodată foarte misterioasă?

Care era cauza indispoziţiei subite a lui Angelo Petti?

După ce criteriu se lansaseră invitaţiile?

Prezenţa *unor* detectivi… Daaa… Celebri avea oare vreo legătură cu confesiunea promisă de proprietarul yachtului?

Ce căuta, în acest caz, miliardarul John Sheridan pe yacht, bineînţeles dacă nu era la mijloc vorba de o mistificare?

Cine era şi ce căuta acest Peter Duffin pe vas? La ce putea să-i folosească această croazieră unui invalid ca el?

Ce căuta Eva Morelli, ce căuta James Ladd şi la urma urmei ce căuta chiar el, Achile Pommot, pe acest yacht?

Numai întrebări, întrebări, întrebări… Dar Achile Pommot îşi aminti de zâmbetul lui faimos, faţa îi înflori şi în clipa aceea era sigur că vor exista, cândva şi răspunsuri la toate întrebările. Fiecare întrebare va primi răspunsul ei, ca un drept legitim, ca o necesitate.

După această reflecţie care, ştia, îşi va găsi locul cuvenit în carneţelul lui, Achile Pommot începu să traverseze camera în lung şi-n lat, aşa cum i se întâmpla întotdeauna înaintea unui mare eveniment. Se plimba, îşi risipea sutele de paşi, parcă la întâmplare, parcă în vânt, aşa putea să-şi închipuie oricine l-ar fi văzut de afară. Dar fiecare pas îşi avea rolul şi rostul său. Fiecare era legat de o vorbă, de un gând, de o secundă de tăcere, de o senzaţie. Păreau sute de paşi aruncaţi vântului, dar toţi îl urcau pe coasta abruptă a enigmei, pas cu pas, spre vârful care îi va dărui toate limpezimile.

Unul din paşi, unul din sutele de paşi, îl opri în faţa tabloului cu trandafiri aşezat pe peretele dinspre proră. Îndărătul tabloului glisant se afla farmacia de strictă necesitate. Combinaţia îl înveseli pe Achile Pommot. O firidă estetică! Îi găsi el iute denumirea… Sau poate chiar o firidă utilă! Descoperi el imediat. Orice scobitură, oricât de artistică,

subţiază corpul în care este făcută şi o pavăză subţire e mai uşor de străbătut decât o pavăză groasă, oricare ar fi *ideea* care o străbate: o armă… Sau undele sonore. Prin urmare, urechea lui se putea apropia mai mult de sursa sonoră din camera vecină. Dar oare numai din camera vecină?

Achile Pommot răsuflă adânc, apoi făcu cel mai rapid şi mai perfect „stânga-mprejur" din viaţa lui: pe peretele dinspre pupă era agăţat… ba nu!… Era lipit! Un alt tablou, reprezentând o scenă biblică probabil, în care descifră, după câteva secunde de concentrare, o reproducere după o pânză mai puţin cunoscută din perioada de tinereţe a lui Giambologna, foarte asemănătoare, dealtfel, cu o pictură, pierdută de multă vreme, a lui Francesco del Cossa. (Ca orice detectiv de origină latină stabilit în Anglia, Achile Pommot fusese obligat să se specializeze în pictură.)

Doar opt paşi îl despărţeau pe Achile Pommot de celebrul tablou, care-şi depăşea cam de cinci ori, în dimensiuni, frăţiorul cu trandafiri de pe peretele dinspre proră. Opt paşi, care puteau fi parcurşi în două secunde, sau în două minute, sau în două ore. Achile Pommot alese calea de mijloc, dar făcu dovadă de o iuţeală de popândău. Se asigură mai întâi că nu-l pândeşte nimeni, nici de pe coridor şi nici de pe terasă şi abia apoi poposi în faţa tabloului uriaş. Îl împinse uşor şi tabloul alunecă, descoperind în perete o firidă mult mai mare şi mai adâncă, în care se aflau rafturi, pe jumătate goale, pe jumătate cu cărţi. Îi fu necesară o singură privire pentru a remarca tematica bibliotecii şi cele câteva volume care relatau unele din enigmele dezlegate chiar de el, Achile Pommot. Dar nu aceasta îl bucura cel mai mult, ci dimensiunea firidei şi mai ales adâncimea ei. Ceea ce mai rămăsese din peretele cabinei pe porţiunea unde fusese săpată biblioteca nu putea să fie decât un foarte firav scut împotriva undelor sonore de dincolo, din camera lui Angelo Petti, sau a lui Bob Stewart. Dar mai întâi încuie uşa dinspre coridor, apoi şi pe aceea dinspre terasă, trase draperia şi abia pe urmă împinse un fotoliu lângă firidă. Luă o carte din bibliotecă, una din multele dedicate lui Georges Graisset şi se aşeză tacticos în fotoliu. Dar n-apucă să deschidă cartea, sau în orice caz nu apucă să citească prea multe pagini şi aceasta nu pentru că şi-ar fi dispreţuit rivalul, ci din cu totul alte motive. De dincolo se auzeau voci, mai bine zis se auzeau şoapte, dar atât de distincte, de parcă stăteau cu buzele lipite de perete cei care vorbeau. Şoaptele deveniră repede voci. Erau două voci: una îi aparţinea lui Angelo Petti, baritonală, sacadată, cealaltă lui Bob Stewart, mai blândă şi mai limpede.

— Nu sunt mulţumit! spunea Angelo Petti. Nu s-au respectat câteva indicaţii foarte importante. Nu ne-am înţeles să ocupăm camerele de vizavi?

— Din cauza unei confuzii regretabile, se auzi vocea lui Bob Stewart. Cineva a confundat babordul cu tribordul: sau eu, sau dumneavoastră. Am avut convingerea că repartiţia este exact cea pe care aţi dorit-o dumneavoastră. Dispozitive de semnalizare există, din fericire şi în salonul şapte şi în salonul opt. Amândouă foarte bine camuflate.

— Fie şi aşa! acceptă până la urmă Angelo Petti. Dar de ce mi-ai plasat mobilierul în camera cealaltă şi nu în camera asta? De ce în camera numărul 5 şi nu în camera numărul 7?

Achile Pommot ar fi vrut să-şi poată lipi ambele urechi de peretele megafon.

— Pur şi simplu pentru că am respectat planul dumneavoastră! Răspunse vocea lui Bob Stewart. Cred că inversarea direcţiilor, confundarea babordului cu tribordul, a dus şi la inversarea camerelor. Dar acest neajuns se poate repara imediat. Voi chema câţiva marinari şi vom face schimbarea…

— N-am nici un gust să mă mut, în clipa asta! spuse Angelo Petti. S-o lăsăm dracului pe mâine. Voi rămâne peste noapte în camera numărul cinci… Cred că e gata, nu?

Ultimele vorbe le rosti în şoaptă, dar tot îşi găsiră drum spre urechea lui Achile Pommot.

După câteva secunde de aşteptare, umplute cam vag cu exclamaţii şi sâsâituri, Achile Pommot mai prinse o şoaptă, care părea a fi a lui Angelo Petti:

— …Bine… bine… spunea Angelo Petti, după care oftase prelung.

Se lăsă tăcere: un minut, două, trei, patru. După cinci minute zadarnice, mărunţelul detectiv potrivi la loc tabloul religios, descuie uşa de la terasă, apoi pe cea dinspre coridor, apoi se aşeză la masă pentru a reface şi a trece în carneţel, cuvânt cu cuvânt, convorbirea auzită prin peretele cumsecade al bibliotecii.

2

Peter Duffin fusese rugat de căpitanul Velazza, din partea lui Angelo Petti, să nu părăsească nici o clipă cabina şi să nu primească nici o vizită până a doua zi dimineaţa. Pentru orice necesitate s-ar fi ivit, căpitanul îi stătea la dispoziţie. Nu trebuia decât să ridice telefonul de la capul patului care comunica direct cu cabina numărul 13. Tot în apropiere de pat, în două casete-frigider speciale, se aflau alimente reci, preparate şi o gamă întreagă de răcoritoare. Cu multă grijă şi răbdare, căpitanul Velazza îşi plimbase oaspetele prin cameră familiarizându-l cu mobilierul şi cu obiectele de strictă necesitate şi

fusese foarte mulţumit văzând cu câtă uşurinţă se descurca invalidul.

— Dacă vreţi să ştiţi care vă sunt vecinii, îi spusese înainte de plecare căpitanul Velazza, în direcţia de înaintare a vasului se află cabina domnului Angelo Petti, proprietarul şi distinsul nostru amfitrion, iar în spate cabina domnului Larry L. King, un foarte celebru detectiv american, se spune…

— Larry L. King! tresărise invalidul. L-am cunoscut, sigur că l-am cunoscut, dar în condiţii foarte tragice…

— Încă o dată, spusese căpitanul, domnul Angelo Petti vă roagă să-i scuzaţi indispoziţia neaşteptată… Iar eu vă stau la dispoziţie în orice clipă. Nu trebuie decât să ridicaţi receptorul. Dacă mai aveţi vreo dorinţă…

— Nimic altceva n-a spus domnul Angelo Petti? întrebase invalidul. N-a lăsat nici o vorbă, nici un…

— Numai ceea ce v-am spus… şi consemnul de a nu părăsi camera şi de a nu primi vizite până mâine dimineaţă. Doar dacă domnul John Sheridan va binevoi să vă viziteze… Mi s-a spus că îl veţi recunoaşte după voce…

— Cine a spus asta? tresărise invalidul. Domnul Angelo Petti? El a spus că-l voi recunoaşte pe domnul Sheridan?

— Nu domnul Petti, ci domnul Stewart, secretarul domnului Petti a spus că îl veţi recunoaşte pe domnul Sheridan după voce. Şi pentru că vă văd iarăşi mirat, vă informez că domnul Bob Stewart este secretarul particular al amfitrionului dumneavoastră.

— Cred c-am auzit de numele acesta, îşi amintise invalidul. De la domnul John Sheridan. Vă mulţumesc…

Doar la câteva minute de la plecarea căpitanului, chiar în clipa când începuse alunecarea vasului, Peter Duffin auzise ciocănituri în uşa de la terasă, dar nu se mişcase din fotoliu. Ciocăniturile deveniseră şi mai insistente, dar nici aceasta nu-l tulburase pe invalid. Rămăsese în acelaşi loc, ascultând, în surdină, un concert oarecare la aparatul de radio minuscul de care nu se despărţea niciodată.

După alte câteva minute auzi soneria foarte discretă a telefonului. Deşi cele două aparate se aflau la mai puţin de un metru distanţă unul de altul, Peter Duffin sesiză fără greş că sunetul provine de la telefonul obişnuit, al yachtului şi nu de la cel special care-l lega numai de căpitanul vasului.

Soneria era foarte îndărătnică şi deşi pentru alte urechi ţârâitul ar fi fost aproape imperceptibil, lui i se părea că-i zgârie creierul. Se sculă din fotoliu şi înaintă prudent, concomitent cu înaintarea vasului. După exact opt paşi atinse cu gambele marginea patului. Îşi memorase toate distanţele în paşi, atunci când exersase deplasările, în prezenţa căpitanului Velazza şi condus de căpitan; şi iată că ele se dovedeau exacte. Ridică receptorul neobosit, dar îl duse la ureche cu o anumită

teamă.

„Alo! Alo!… chema fără încetare o voce care i se părea cunoscută. Alo! Domnul Peter Duffin?… Alo! Vă rog răspundeţi, domnule Duffin!”

Invalidul coborî încet receptorul. Recunoştea vocea, o recunoştea fără greş, deşi o auzise o singură dată, la spital. Era vocea detectivului Larry L. King. Nu voia săi răspundă, pentru că nu avea ce să-i spună, dar când vocea începu să implore, nu mai rezistă. Îşi potrivi încet receptorul la ureche, apoi şopti în microfon:

— Alo! Domnul Larry L. King? Eu sunt: Peter Duffin. Dar nu cred că am dezlegarea să vă vorbesc.

— Vă rog! izbucni iarăşi vocea lui Larry King. Vă rog foarte mult. Numai câteva cuvinte. De unde aţi ştiut că sunt eu?

— La asta pot să răspund, spuse Peter Duffin. V-am recunoscut după voce. Am discutat odată la spital…

— Nu, vă mulţumesc, continuă vocea lui Larry King. Nu pentru asta v-am deranjat. Aş dori doar câteva lucruri. Şi pentru mai multă siguranţă aş prefera să le discut între patru ochi, fie la mine în cameră, fie la dumneavoastră…

— Imposibil! răspunse Peter Duffin. Mi s-a interzis… Adică am promis că nu voi părăsi sub nici un motiv camera, până mâine dimineaţă. Şi nici nu voi primi vreo vizită. Voi respecta întocmai consemnul, aşa că e inutil să insistaţi…

— Va trebui să discutăm totuşi la telefon! se încăpăţână Larry L. King. Deşi sunt convins că legătura e interceptată iar convorbirea e ascultată şi de alţi indivizi…

— Îmi pare rău, răspunse Peter Duffin, sincer îmi pare rău, dar nu cred că mă voi conforma dorinţei dumneavoastră. Până mâine dimineaţă nu veţi putea afla nimic de la mine şi, dealtfel, nici nu aveţi ce afla… Pentru că nu ştiu aproape nimic despre această croazieră şi despre scopul ei… Doar vagi bănuieli pe care nu le voi exprima în nici un caz…

— Măcar spuneţi-mi cine v-a invitat şi sub ce pretext, se rugă Larry L. King. Două vorbe şi mi-ar ajunge…

Peter Duffin coborî receptorul şi-l aşeză încet în furcă. Soneria mai ţârâi de câteva ori, dar fără să-l mai ispitească sau să-l neliniştească. Stătea pe pat, cu capul rezemat de peretele cabinei şi auzul lui foarte sensibil deosebi zgomote şi glasuri în camera vecină, în camera lui Angelo Petti. Glasurile deveniseră distincte şi deodată simţi cum îl fulgeră ceva rău: un fulger violent, ascuţit, care-i răspândea scântei dureroase, ca nişte ghimpi fierbinţi sau reci, în tot corpul. *Era vocea lui!* Nu se putea înşela. Era singura voce din lume pe care n-ar fi putut s-o uite niciodată, pe care nu avea voie s-o uite vreodată.

— Nu-mi place deloc camera asta! spunea vocea. Nu ştiu de ce dar

nu-mi place, fir-ar să fie! Ţi-am mai spus odată! De ce dracu' n-ai ales camerele din partea cealaltă şi de ce n-ai pregătit camera numărul nouă!

— V-am mai spus şi eu: cineva, dumneavoastră sau eu, a confundat babordul cu tribordul, răspunse altă voce, necunoscută. Dar dacă doriţi cu orice preţ, v-am spus, pot să chem câţiva marinari şi facem schimbarea pe loc.

Şi iarăşi vocea aceea, pe care nu putea şi nu avea voie s-o uite niciodată:

— N-am nici un gust să mă mut în clipa asta! O să rămân aici, lângă ăla, la un metru de el… Şi încă nu ştie nimic nenorocitul…

Peter Duffin simţi că îngheaţă. Ultimele vorbe fuseseră transformate în şoapte, dar urechea lui nu scăpase nici o silabă.

— Să vă pregătesc somniferul, domnule Petti? întrebă vocea necunoscută. Doza obişnuită, sau cea dublă, pentru momentele de criză?

Angelo Petti! Se cutremură Peter Duffin. El era! El îl invitase. Oare nu căzuse pradă unui coşmar?

— Nu dublă, triplă! Răspunse vocea lui Angelo Petti. Vreau să nu mai ştiu nimic până mâine dimineaţă. Dar până atunci, dragă Bob, aş vrea s-o cunosc şi pe cealaltă artistă, pe Margaret Smith… Poţi s-o chemi peste un sfert de oră, după ce mă mai liniştesc. Somniferul să mi-l laşi în salon…

— Totuşi nu vă voi face o doză triplă, răspunse vocea lui Bob Stewart, vocea necunoscută. Una dublă cred că vă ajunge. E un somnifer prea puternic şi cunosc foarte bine reacţiile pe care le are asupra dumneavoastră. Până mâine dimineaţă nici nu vă veţi întoarce pe partea cealaltă…

— Bine… bine… acceptă vocea lui Angelo Petti. Până mâine dimineaţă! De-ar trece mai repede noaptea asta blestemată! Peste douăsprezece ore, nu? Ce bombă va exploda în lume!

Vocile se îndepărtară, apoi se pierdură. Se auzea numai zgomotul vag al valurilor, un zgomot de fond, care îmblânzi auzul invalidului. Peter Duffin tremura însă din toate încheieturile, dinţii îi clănţăneau, iar sudoarea îl năpădea în valuri reci şi fierbinţi. Îşi înfipse adânc unghiile în frunte şi-n obraji ca să-l trezească durerea. Atât de cumplit apăsase că începu să-i curgă, în şuviţe subţiri, sânge din câteva răni. Dar redevenise lucid. Traversă de câteva ori încăperea pentru a controla încuietoarele celor două uşi şi pentru a apropia de suprafaţa lor câteva obiecte pe care le găsise la îndemână. Nu se gândea la o baricadă, ci la un semnal de alarmă. Măcar să afle cu o clipă înainte, prin zgomote, prin prăbuşirea scaunelor şi a vazelor de pe ele, intrarea *cuiva* în camera lui. Nu se gândea că uşile vor fi forţate, ci că ar putea fi descuiate, foarte simplu, cu cheile duble care nu puteau să nu fie în

posesia proprietarului yachtului, domnul Angelo Petti. Domnul Angelo Petti! Oare de ce-l chemase în croazieră?

3

Max Taylor sărea ca o lăcustă dintr-un loc în altul al camerei. Încremenea câteva minute lângă frigider, fără să-l atingă, apoi sărea din trei paşi sub tabloul cu mimoze, de parcă acolo îl aştepta dezlegarea tuturor enigmelor lumii. Dar nici aici nu rămânea mai mult de un minut. Imediat se avânta în alt ungher şi se sprijinea cu mâinile de speteaza unui fotoliu, tot vreo două, trei minute. Apoi sărea de-a dreptul pe pat, dar nu rămânea nici acolo o veşnicie. Parcă împuns de tăişul unui pumnal, se arunca în mijlocul camerei, pentru a încremeni un minut şi jumătate, apoi făcea o escală sub tabloul cu arhangheli, pentru a ajunge din nou în faţa frigiderului. Şi mereu aşa, fără să ştie de ce şi mai ales fără să ştie.

Dar mai erau şi frigurile care-l scuturau, cum scutură o gospodină vajnică un covor nebătut de doi ani. Precis se îmbolnăvise de malarie, dar când şi unde? Îi veni acest gând exact în clipa când făcu escală în faţa tabloului cu mimoze. Îl împinse şi mai cercetă odată rafturile cu medicamente. Oare exista şi vreun antidot al malariei?… Sau putea să se mulţumească şi cu un simplu sedativ? Sau poate că era mai bun un somnifer… Ce-ar fi să dea pe gât o cutie întreagă?… Mâine nu va mai şti nimic. Îl vor arunca în apă şi… Brrr! Când se gândi că apa putea să fie rece şi plină de rechini, sau de alte dihănii, puse la loc în raft tubul cu somnifere.

Îşi reluă imediat itinerariul de lăcustă, lăsându-se fulgerat de toate gândurile rele. Oare de ce acceptase invitaţia? De ce crezuse că va trage un mare folos din croazieră? Numai pentru că întâlnise numele lui John Sheridan şi al Evei Morelli? Dar celelalte personalităţi cărora nu li se dezvăluiseră numele cine erau? Şi mai ales cine era acest Angelo Petti care înnebunise într-atâta Metropolitanul, că nici chiar el, Max Taylor, asul aşilor, nu izbutise să afle valoarea donaţiei. Ştia doar atât: că e vorba de o cifră cu cel puţin cinci zerouri.

Înaintarea de lăcustă îl oprise în faţa uşii de la coridor exact în momentul când auzi ciocăniturile. Aşa i se întâmpla întotdeauna: nu putea să sară în alt loc decât în cel în care urma să se întâmple ceva. Era o lege. De aceea folosea salturile de lăcustă chiar şi în perioadele nenorocite. Ca să nu-i deterioreze puterea şi menirea.

— Cu cine am onoarea? întrebă el deschizând pe neaşteptate uşa, dar fără voia lui făcu imediat doi paşi înapoi. Cred că v-am mai văzut…

— Da… îi răspunse Bob Stewart, intrând înăuntru. Ne-am văzut, dar prea în treacăt. Unul din noi era cam grăbit şi voia să scape cât mai repede de celălalt.

Max Taylor ridică din umeri, îndurerat:

— Îmi pare foarte rău… Dar cred că faceţi o eroare. Nu am deloc obiceiul să-mi izgonesc clienţii. Toată întreprinderea mea se bazează pe o unică relaţie: aceea cât mai strânsă cu clienţii. Orice întârziere, orice grabă loveşte direct în mine şi în ceilalţi. Promptitudine! Aceasta e legea noastră!

— Dumneata te prefaci, sau chiar nu-ţi aminteşti? îl privi subţire, printre pleoapele întredeschise, Bob Stewart. Nu te-am vizitat în calitate de client…

— Eu nu am decât clienţi, se împotrivi Max Taylor. Nimic altceva. Clienţi foşti şi clienţi posibili şi clienţi probabili. Şi bineînţeles clienţii prezenţi…

— Ştiu, ştiu că ambele dumitale *întreprinderi* se bazează numai pe clienţi, exact aşa cum i-ai categorisit, încuviinţă Bob Stewart. Şi cea cu firmă şi cealaltă…

— Iar comiteţi o eroare, zâmbi Max Taylor. Am o singură întreprindere şi câteva sucursale. Dar nu văd de ce trebuie să vă declar toate acestea! Doar nu sunt la un interogatoriu…

— Nici eu nu văd de ce trebuie să le declari, mai ales că nu ţi le-a cerut nimeni, îl trezi Bob Stewart. Despre altceva era vorba: despre condiţiile în care neam cunoscut…

— Poate la un meci de box, sau la o revistă pe Broadway! Sugeră Max Taylor. La curse nu particip şi nici ski nu fac. Mai doriţi şi altceva? A, da! De fumat, fumez. Numai ţigarete cu filtru, de obicei Pall Mall sau Camel. Pentru că ultimele, probabil că ştiţi, încă n-au ajuns la filtru…

Bob Stewart îl lăsă până la capăt. Era o ofensivă jalnică şi în sinea lui îi plângea de milă. Max Taylor luase însă o poziţie superioară, de Marabu, nu mai avea nimic din intenţiile de lăcustă de dinainte.

— Dealtfel, spuse Bob Stewart cam obosit, nici nu am vreme de pierdut. Voiam doar să-ţi amintesc un nume, sau un pseudonim, ca să mă pronunţ elegant, mi se pare *îngerul*…

Marabuul deveni într-o fracţiune de secundă cea mai ciumată găină. Se făcuse mic, tremura şi sudoarea i se prelingea pe toată faţa. Paloarea o avea dinainte, dar încercase să şi-o ascundă prin vorbe.

— Am simţit că e el! gâfâi Max Taylor. Din prima clipă mi-am dat seama. Am căzut în cursă ca un idiot…

— Nu înţeleg despre ce e vorba, îl strivi cu privirile Bob Stewart. La prima întâlnire nu mi-ai spus nici un cuvânt despre acest *înger*! Cum de ţi-ai amintit tocmai acum?

— Atunci… atunci n-am bănuit… N-am bănuit nimic, începu Max

Taylor să se bâlbâie.

— Şi cum de ţi-ai amintit dintr-odată acest *atunci*? îl sfredeli iarăşi Bob Stewart. Camelul încă n-a ajuns la filtru şi la curse nu participi, iar cu *îngerul* nu te-ai întâlnit niciodată.

— Cred c-am făcut o prostie… răspunse Max Taylor. Şi atunci şi acum… *Atunci*, să vă spun drept, nu prea am crezut în agenţia dumneavoastră… Iar acum… Acum în afară de faptul că sunt un mare cretin, nu pot să vă spun altceva…

— Ce ştii dumneata despre înger? trecu Bob Stewart la ofensivă. Totul!

— Nu ştiu nimic, absolut nimic! se uimi singur de răspunsul dat, Max Taylor. De fapt nu ştiu nimic. Nici măcar nu l-am văzut vreodată…

— Iar începi?! îl fulgeră Bob Stewart. Atunci cum de l-ai recunoscut *din prima clipă*? De ce ai vrut să te întorci?

Max Taylor începu să se lovească peste frunte cu pumnii:

— Cred c-am intrat într-o mare încurcătură… se tângui el. Nu ştiu aproape nimic despre înger şi nici el nu ştie aproape nimic despre mine. Doar l-am văzut de două ori. Atât… Dar mi-e teamă că asta înseamnă *moartea*…

— Numai dacă l-ai văzut… Şi puteai să-l fi văzut de o mie de ori… nu poţi să ajungi din cauza asta pe scaunul electric, sau în ştreang… Din ce stat anume eşti?

— Poftim! răsună ca un geamăt vocea lui Max Taylor. Ce am eu cu scaunul electric? Ce am eu cu ştreangul?… Credeam că vrea să mă omoare el, cu nu ştiu ce.

— Văd că e inutil să-mi pierd vremea cu dumneata! se înfurie Bob Stewart. Te-ai înconjurat cu o plasă de minciuni din care nu mai eşti capabil să ieşi. Treaba dumitale. Vreau să mai ştii un singur lucru: ai fost în corespondenţă cu *îngerul*. Prea multe lucruri despre această corespondenţă nu cunosc. Dar scrisorile dumitale se află într-o centură, de care *îngerul* nu se desparte niciodată. Nici în somn, nici în baie. Mâine centura aceasta va fi deschisă. N-am venit aici ca să te previn asupra acestui lucru. Am venit în interesul meu de detectiv angajat cu o anumită misiune. Vrei sau nu vrei să vorbeşti, treaba dumitale…

— Corespondenţa mea… scrisorile mele… centura… începu iarăşi să se bâlbâie Max Taylor.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap! îl privi Bob Stewart cu dispreţ. El e bolnav şi trebuie să doarmă, obligatoriu şi pentru asta ia somnifere. Dar eu sunt sănătos, domnule Taylor şi n-am luat somnifere în viaţa mea şi sunt, nu secretarul, ci paznicul lui, paznicul corpului lui, domnule Taylor. Ca să ajungi în camera lui trebuie neapărat să îndepărtezi cu piciorul un anumit cadavru şi n-am nici o poftă să

ajung cadavru, domnule Taylor…

4

James Ladd şi Larry L. King ascultaseră aproape întreaga convorbire dintre Max Taylor şi Bob Stewart. Detectivul cel tânăr, lung şi presupus miop, îl văzuse pe Bob Stewart, nu chiar întâmplător, intrând în camera lui Max Taylor şi nu aşteptase decât mişcarea de închidere a clanţei pentru a alerga, ca într-o cursă decisivă, la terminarea căreia se aflau toate cele trei medalii olimpice, de la un capăt la altul al coridorului, adică din faţa camerei sale, numărul 1, în faţa camerei lui James Ladd, numărul 14. Din nefericire, cel mai bun prieten al său era înăuntru. Aşa că se văzuse nevoit să-l facă părtaş la convorbirea de dincolo. Asta ar fi însemnat încă prea puţin. Dar pentru a nu pierde nici o boabă din convorbire, fusese pus în situaţia dureroasă de a-i dezvălui secretul bibliotecii megafon, pe care el îl descoperise după un adevărat tur de forţă: îl spionase pe Achile Pommot. „Să nu-şi mai închipuie naturalizatul englez că numai el posedă o pălărie cu trucuri”, se felicitase Larry după succes.

Ascultaseră împreună convorbirea *esenţială*, cum o categorisi pe loc Larry L. King şi simţeau amândoi impulsul de a acţiona. Prevedeau enigme extraordinare şi mai ales prevedeau un succes extraordinar, care putea fi foarte lesne tras pe o albie sau pe alta. Dacă nu succesul măcar roadele lui.

— Individul e prea îngâmfat! spuse Larry. Cred că până la urmă o va păţi…

— Şi eu cred, îi ţinu James Ladd isonul. Ai auzit cu câtă superioritate îi răspundea celuilalt? Până ce a fost pocnit drept în moalele capului cu *îngerul*…

— Nu la el m-am referit, zâmbi cam nemulţumit Larry L. King. La Bob Stewart m-am gândit. Prea l-a luat tare spre sfârşit pe domnul Taylor…

— Şi de ce crezi că n-a făcut bine? se miră James Ladd. Eu parcă l-am simţit pe domnul Taylor cum tremură, zău că parcă îi auzeam dinţii clănţănindu-i-se…

— L-a înspăimântat, nu zic nu, recunoscu Larry L. King. Dar în filipica lui mitralieră i-a şi spus o mulţime de lucruri importante domnului Taylor… Şi tare cred că acest domn Taylor e un mare vulpoi. Ar trebui să-l supraveghem puţintel…

— Să-l *supraveghem*? întrebă James Ladd. Adică revii la plural, asta trebuie să înţeleg?

— Revenim la plural! hotărî Larry L. King. Amândoi am fost

întrucâtva vinovaţi; dar acum, gata! Trebuie să colaborăm, ca să nu izbândească bătrânii înaintea noastră… Sau, ca să fim modeşti, pentru a le dovedi că am învăţat ceva de la ei, că profesiunea lor a ajuns pe mâini bune…

— În cazul acesta îţi voi face o surpriză, se repezi James Ladd. Ştii cât a donat domnul Angelo Petti Metropolitanului? Nu te mai gândi. Cinci sute… de mii de dolari! Cea mai sigură informaţie din lume: Eva Morelli.

— Atunci e clar! Fiuuufiiiuuu! făcu Larry L. King. Asta e o sumă, nu zic nu!… Şi dacă a ieşit din gura Evei… Ce mai, e clar!… Serviciu contra serviciu. Adică: armele pe masă. Ştii cine e acest Peter Duffin care ocupă camera numărul trei de lângă mine? Directorul băncii New York – New Jersey, cel care s-a împuşcat şi a orbit!

— Cel implicat în afacerea Super? sări în sus James Ladd. Formidabil! Am impresia că se cam înnoadă iţele… Da, înţeleg acum cât de necesară devine colaborarea noastră… Şi mi-a venit în minte un plan, adică o idee, ca să nu exagerez. Eu îi voi face o vizită Margaretei, poate izbutesc să aflu şi de la ea ceva. N-a fost ea chemată degeaba în croaziera asta… Iar tu te învârteşti câteva minute în preajma Evei şi pe urmă intraţi împreună la Margaret… Bineînţeles, după ce bateţi în uşă. OK.?

— Super O.K.! îi răspunse Larry L. King.

5

Margaret Smith era îmbrăcată într-o rochie lejeră, de cameră şi de seară, îndeajuns de decoltată pentru a i se vedea exact atât cât trebuie pentru a te convinge că perfecţiunea feminină nu trebuie căutată în altă parte. Când îl văzu pe James Ladd fugi repede în cel mai ferit ungher al camerei şi abia acolo îşi desfăcu braţele pentru a-l primi aşa cum primeşte pământul în secetă ploaia. Parcă-l îmbrăca şi se îmbrăca la rândul ei, toată, atât de pasionată era îmbrăţişarea.

— Şi acum fugi repede la masă! îi porunci ea. Şi aşează-te pe un scaun şi nu uita să-ţi încrucişezi braţele. Eu voi sta în partea cealaltă, pe fotoliu. Hai!

James Ladd se supuse poruncii, fără să schiţeze un singur gest de împotrivire, dar după ce-şi încrucişă braţele la piept şi după ce o văzu pe Margaret aşezată într-un fotoliu ca o doamnă de onoare care nu vrea să-şi şifoneze rochia cu zece minute înainte de ceremonie, îi făcu cu ochiul şi-i şopti:

— Eşti o mare proastă, Margaret! Cum poate să-ţi fie teamă de aia de dincolo…

— Cât de naiv ai rămas, doamne! îi răspunse Margaret încă îmbujorată. Nu mi-e teamă de aia de dincolo, ci de ăla de *dincolo*… Aia nu m-a interesat niciodată şi fiecare dintre noi ştie că tu nu poţi să fii proprietatea cuiva. Nu că n-ai mai avea farmec, dar ar însemna o jignire a ideii de femeie. Tu eşti al nostru cum este cerul al stelelor. Dar cred că-l cunoşti pe Sheridan. E maleabil ca apa, aproape că n-are formă, dar aşa cum din apă se formează norii cu tunete şi trăsnete, tot aşa şi el, în clipe de fierbinţeală explodează şi omoară…

— Tot sub tutela lui ai rămas? se miră James Ladd.

— Abia am intrat… răspunse Margaret cu vocea înecată de regrete. Ca iedera căreia i-a venit vremea să se agaţe de ceva, sau ca viţa de vie când începe să crească, pentru a fi mai aproape de universul tău. Da, James… Nu uita că am o vârstă şi că revista ta publică în fiecare lună, pe două pagini, nuduri superbe, fiecare cu altă linie, fiecare cu alt centru de excitaţie şi mai ales fiecare cu 15 ani mai tânăr decât al meu… Mai am doar câţiva ani, până ce o alta: bibliotecară, sau model, sau şefă de raion, sau amanta timpurie a altui Sheridan, poate chiar a lui, va învăţa să vorbească frumos, sau să cânte frumos, sau să se mişte frumos şi în alte spaţii decât în cel de patru metri pătraţi şi gata! Voi ajunge o simplă spectatoare la televiziune…

— Şi tu ai rămas la fel, Margaret!… aceeaşi sceptică şi mai ales aceeaşi lucidă şi extraordinar de plăcută… Cred că nu există o alta care să merite acest titlu…

— Sper că n-ai venit să cucereşti ceea ce ai avut şi ceea ce poţi să ai oricând… în condiţii discrete, îi zâmbi Margaret. Glumesc, James… Ştiu că în paginile tale nu apare nici măcar un rând, nu o fotografie, despre o femeie trecută de douăzeci şi doi… Eu am debutat la douăzeci şi după trei ani m-ai făcut de şaptesprezece ca să obţin mult râvnitele două pagini de la mijloc… Dar ştii foarte bine că pentru mine tu exişti în altă parte, nu în revistă.

James Ladd încercă să se scoale şi să se apropie de ea.

— Nu! îl opri Margaret cu şoapte grave. Nu glumesc. Stai tot acolo! Şi acum pot să ridic tonul, adică pot să vorbesc normal. De Sheridan trebuie să mă feresc ca de ştreang, ţi-am spus… Bănuieşte un anumit lucru şi nu-l simt niciodată de tot, ca un aluat care poate fi transformat în orice. O câtime de duritate îi rămâne în orice situaţie, un fel de nucleu rău care-l poate reface şi contamina într-o clipă… O singură dată am greşit, James, o singură dată te-am trădat şi i-am trădat pe toţi… Şi nu pot să înţeleg cum de am supravieţuit… şi nu pot să înţeleg cum de nu s-a aflat… Uită-te bine la mine, James! Eu, da, eu, Margaret Smith, despre care se spune a fi una din femeile deştepte ale Americii şi în orice caz una din femeile care cunoaşte pământul pe care calcă, o superlucidă care cedează din când în când câteva minute orizontalei, ei, bine, eu am făcut o eroare pe care nici

ultima prostituată nu ar fi în stare s-o facă…

— Ţi-a plăcut să te autoflagelezi întotdeauna, încercă James Ladd s-o liniştească. Un neajuns al super-lucidităţii. Dar la urma urmei pentru ce ai venit în această croazieră?… Te-a atras atât de mult necunoscutul şi misterul financiar, ca pe Eva? Nu izbutesc să-mi explic…

— Pentru că aşa se întâmplă cu problemele simple, răspunse Margaret. Unu şi cu unu prea fac doi ca să poţi crede că e adevărat. Am venit în croazieră pentru că aceasta a fost dorinţa lui John Sheridan. Nu e foarte simplu?

— Într-adevăr, e foarte simplu… recunoscu James Ladd. Şi nu ţi-a spus nimic altceva? Un simplu: vino!

— Ba a mai spus câteva cuvinte, îşi aminti Margaret cu amărăciune. A spus: Vino! Pentru că trebuie să vii! Atât… Nici măcar n-a spus: Vino! Pentru că am nevoie de tine, ca altădată. M-am supus, aşa cum îmi stă mie bine… Stai acolo şi încrucişează braţele şi ia o mutră acră…

Dar la invitaţia *de a intra*, cu care Margaret răspunsese unor ciocănituri firave în uşa dinspre salon, nu pătrunse în încăpere John Sheridan, aşa cum se aşteptase ea, ci Eva Morelli împreună cu Larry L. King, aşa cum se aştepta James Ladd.

— Ia uite, imbecilul! îl luă în primire Eva Morelli pe James Ladd. Tocmai tu să joci rolul unui şcolar! Hai, vino şi mă îmbrăţişează, măcar să-i arătăm lui Margaret că nu mergem unul spre altul pe sârmă. Hai!

James Ladd se supuse, dar când ajunse în apropierea artistei se pomeni că i se suflă în ochi, aşa cum se suflă într-o lumânare ca să se stingă, sau cum suflă un copil într-un puf de păpădie ca să-l dea gata de prima dată.

— Stinge-ţi focurile, călăule! îl mai suflă odată Eva. Crezi că nu mi te ştiu eu!… Şi crezi că n-o cunosc eu pe asta! Nu renunţă ea atât de uşor la Sheridan, oricât ai fi tu de James Ladd… Doar dacă ai avea măcar a suta parte din celelalte ale lui Sheridan. Iar pe nătărăul ăsta de Larry nu-l interesează nimic altceva decât misterele extra-feminine. Ia spune, Margaret! Pe tine te-a întâmpinat domnul Angelo Petti?… Pentru că exact în clipa când trebuia să vin eu l-a apucat o indispoziţie mortală. Şi-o fi închipuit că nu-mi va putea rezista până vei sosi tu…

— Până mâine... clipi din ochi Larry L. King.

— Nu… răspunse Margaret Smith. Dar mă preocupă cel mai puţin lucrul acesta.

— Pe mine mă preocupă cel mai mult! replică Eva Morelli. Tu măcar eşti asigurată pentru câţiva ani… Şi de fapt nici nu ai pentru ce să fii asigurată… Dar eu când le văd pe celelalte cât de uşor îşi găsesc producători mă apucă ameţeala. Simt că sunt viperă, cobră, crotal şi

că mi-e gura plină de venin. Când ajungi ca mine, în porcăria asta care se cheamă cinema, gata! S-a dus cu liniştea. Orice film şi orice artistă care joacă în el ţi se pare o armă care ţinteşte drept în ochii tăi. Mă apucă orbirea. Aşa simt invidia: parcă orbesc şi doare…

— Brrr! se cutremură Margaret Smith. Lasă-mă! Nu pot să suport cuvinte şi imagini despre orbi.

— Va să zică niciuna dintre voi nu l-a văzut pe Angelo Petti! spuse Larry L. King, aplecându-şi capul deasupra celor două, ca un preot care vrea să primească spovedanii. Şi nici nu aveţi habar cine e…

— Dar nici noi nu ştim! interveni James Ladd.

— Şi trebuia neapărat să le spui asta şi lor? se enervă Larry L. King. Eu de pildă am o teorie…

— Mi-ai spus-o dincolo… îi aminti Eva Morelli. În loc să-ţi pierzi mâinile prin străinătăţi, ţi-ai pierdut cuvintele.

— În loc să-mi pierd capul, ai vrea să spui… preciză Larry L. King. Dar să ştii că nu mă mai gândesc la teoria pe care ţi-am spus-o adineauri…

— Cum?! protestă Eva Morelli. Îţi retragi pledoaria aia despre *acest Monte Cristo modern*, bla-bla-bla şi iar bla-bla-bla? Mi-ai distrus urechile cu ea. Gata! Vreau să fie un Monte Cristo modern, obsedat nu de gânduri de răzbunare ci de ideea de a face cel mai mare film al lumii! Doamne, Doamne! Numai două minute să stau de vorbă cu el între patru ochi, hai să zic opt minute şi dacă nu devine cel mai mare producător din lume, mă angajez slujnică pe acest yacht… Dar dacă nu îl fac eu să-l vândă, ufff! De ce s-a refugiat în camera lui, nătărăul!

— De ce să vândă yachtul? întrebă James Ladd. Parcă spuneai că ai vrea să ne plimbăm împreună…

— Acum vreau să-l vândă! se încăpăţână Eva Morelli. Mi-am schimbat hotărârea, gata! Numai voi, bărbaţii, să fiţi nestatornici în gânduri? La a câta teorie ai ajuns, domnule Larry L. King? Alt Monte Cristo? Cosmic?

— Nu… răspunse Larry L. King foarte serios şi naiv. Mă gândeam la Nero, sau la Caligula… Dar mai bine la Nero. Pentru că a dat foc Romei şi înainte de a se sinucide…

Dar tocmai în clipa aceea se auzi ţârâitul soneriei. Şi fiindcă era chiar lângă telefon, îl lăsă pe Nero în regretele lui de poet nerealizat şi ridică prozaicul telefon. Îl ţinu doar două secunde la ureche, bâlbâi ceva neinteligibil, ţipă un da strident, apoi aşeză năucit telefonul în furcă.

— Ce s-a întâmplat? se sperie Eva Morelli. I s-a dat foc vasului? Spune odată!

— O, nu! îşi reveni iute Larry L. King. Domnul Angelo Petti o invită la dumnealui în cameră pe domnişoara… Margaret Smith… Dacă se poate imediat…

— Şi mai spui că n-a luat vasul foc! se îngălbeni Eva Morelli. E de o mie de ori mai rău, neghiobule! Dar chestia asta n-o mai suport! Gata!

6

Peter Duffin nu rezistase asalturilor somnului deşi i se împotrivise din răsputeri, repetând chiar de câteva ori gestul care-i rănise faţa. Nu voia să doarmă, nu voia să adoarmă. Îi era teamă de visuri şi mai ales de coşmaruri. Ştia că somnul îl va apropia de moarte. Nu va mai rezista a doua oară imaginilor vechi, chiar dacă ele îi vor apare în vis. Se gândise, la un moment dat, să ia mai multe somnifere, să se transforme într-o clipă în plumb, dar ştia că spre dimineaţă îl vor trezi visele şi după şocul prin care trecuse mai înainte, visele nu puteau fi altele decât repetarea imaginilor groaznice. Ori izbutea să rămână treaz, ori trebuia să ia toate somniferele… Dar de ce toate somniferele? Nu se despărţea niciodată de capsula de cianură. Era aliatul lui cel mai credincios. O păstra pentru *momente* cum putea să fie cel prin care trecuse. Odată depăşise momentul. Dar a doua oară va mai rezista? Cu gândul că în orice clipă insuportabilă, aducătoare de imagini, putea recurge printr-o simplă mişcare la fulgerul morţii totale şi fără dureri, adormi totuşi. Simţurile îi rămăseseră însă în stare de alarmă şi mai ales simţul care-i înlocuise şi văzul. De aceea tresări la primul ţârâit al telefonului şi ridică receptorul cu un gest automat. Abia pe urmă se trezi de-a binelea.

— Eu sunt: Larry! i se şoptea în receptor. Eu sunt. Sper că nu v-aţi culcat. Trebuie neapărat să vă văd, chiar în camera dumneavoastră. E o problemă de viaţă şi de moarte… Vă rog!

Peter Duffin asculta ca în vis. Nici nu-i venea să creadă că adormise, că fusese trezit de telefon şi că la telefon era Larry L. King.

— Nu înţeleg nimic! răspunse Peter Duffin, fără voia lui şi mai ales nu vreau nimic. De ce mă chinuieşti, domnule Larry King? Nu voi deschide nimănui, nici lui Dumnezeu, ca să înţelegi odată! De ce nu aştepţi până mâine dimineaţă?

— Pentru că nu se poate! răspunse întristată vocea lui Larry L. King. Trebuie neapărat să aud ce se discută…

Dar Peter Duffin aşeză receptorul în furcă înainte ca tânărul detectiv să-şi termine fraza. Nici măcar nu era furios. Mai bine că-l sculase din somn. Cine ştie? Peste câteva minute l-ar fi sugrumat plasa visurilor rele…

Telefonul începu iarăşi să ţârâie şi parcă din nevoia de a mulţumi, Peter Duffin ridică receptorul. Dar nu se auzi nimic, adică nu răsună nici o voce, pentru că se auzea parcă o răsuflare întârziată. Răsuflă şi

el, prelung, apoi spuse:

— Noapte bună, domnule Larry…

Aşează din nou receptorul cu gândul că nu-l va mai ridica până a doua zi dimineaţa. Era din nou linişte şi din nou răzbătea în cabină zgomotul de fond al valurilor. Apoi deodată se sparseră violent câteva zgomote şi mai auzi foarte aproape un ţipăt. Da! Ţipase cineva în camera de alături, în camera lui Angelo Petti. Dar nu era ţipătul unui bărbat, ci al unei femei. Peretele îl chemă ca un magnet. Îşi lipi urechea de el şi auzi vocea lui Angelo Petti, vocea pe care nu putea şi nu trebuia s-o uite niciodată.

— Te rog, implora vocea. Margaret, te rog, stăpâneşte-te! Nu-ţi dau drumul la gură până ce nu închizi ochii. Asta trebuie să însemne că nu vei ţipa. Atât vreau! Să nu ţipi câteva minute. Te rog! Ascultă-mă numai câteva minute…

Dar câteva minute nu se mai auzi nici o vorbă, nici măcar o şoaptă, doar zgomote ciudate, nedefinite. Apoi vocea unei femei, o voce rea, sau poate îngheţată de spaimă:

— Bine! Te ascult câteva minute. Spune-mi tot ce ai de spus, domnule Angelo Petti. Şi, mai ales, spune-mi cum ai reuşit să mă aduci aici, cum ai reuşit să-l convingi pe Sheridan! Cum?

— În sfârşit, cred că te-ai trezit puţintel. Dacă John Sheridan a răspuns invitaţiei…

— Ştie pentru ce a fost chemat aici? se auzi iar vocea femeii. Ştie cine l-a chemat aici? Şi tu ştii ce mia spus de o mie de ori John Sheridan?… Că vrea să te facă bucăţi, să frigă propria-ţi carne în faţa ochilor tăi şi să te oblige să ţi-o mănânci. Şi niciodată n-a glumit…

— Nu despre mine a vorbit aşa! aproape strigă vocea lui Angelo Petti. Despre asasin…

— Şi nu eşti tu asasinul? Hai, ucide-mă, ce mai aştepţi!

— Nu sunt eu, Margaret, îţi jur. E cea mai cumplită nedreptate care s-a comis cândva. De aceea am fugit. Pentru că toate probele erau împotriva mea.

— Nu era nimic împotriva ta, pentru că nu te cunoştea nimeni! izbucni vocea femeii.

— Ba da! se împotrivi iarăşi vocea lui Angelo Petti. Totul era împotriva mea, prin tine era totul împotriva mea, faţă de tine era totul împotriva mea. Nu mă înţelegi! Tu puteai să crezi că eu sunt asasinul, altceva nu mai interesa. Şi a trebuit să fug şi să mă apăr şi să culeg dovezi. Acum am totul aici, în centura aceasta de care nu mă despart nici o clipă, toate dovezile care atestă nevinovăţia mea. Nu v-aş fi chemat aici, cum îţi închipui că te-aş fi chemat aici, împreună cu toţi detectivii ăştia şi cu toţi cei care-o fac pe detectivii, dacă aş fi fost câtuşi de puţin vinovat? Vreau să dau totul în vileag, Margaret, toată această îngrozitoare conspiraţie, tot complotul, toată murdăria! Am

toate dovezile aici! Şi asasinul cel adevărat se află aici, printre noi, în yachtul acesta. Atât te rog, Margaret… Aşteaptă numai câteva ore, până mâine dimineaţă. Uite, eu iau doza aceasta dublă de somnifer, acum în faţa ta. Du-te şi tu şi te culcă şi încuie-te în cabină şi nu da drumul la nimeni, te implor, Margaret. Trecem amândoi printr-o mare primejdie. Asasinul va face probabil o eroare, aceasta e ultima dovadă pe care-o mai aştept, eu şi secretarul meu. El va veghea toată noaptea. Nu trebuie să vadă decât o singură mişcare, atât i-am cerut… Şi chiar dacă nu se va petrece mişcarea, vor ajunge dovezile pe care le am aici, în jurul corpului meu şi care nu pot dispare decât odată cu mine.

— Nu ştiu… nu ştiuu… Sună zguduită vocea femeii. Nu ştiu ce să fac. Mi-am pierdut dintr-odată capul. Îmi vine să te cred, dar te-am mai crezut odată…

— Numai până mâine dimineaţă, Margaret… imploră din nou vocea bărbatului. Jură-mi că te duci în camera ta şi te încui. Ia un somnifer, dă-ţi cu ceva în cap, fă ce ştii şi aşteaptă până mâine dimineaţă. Numai să nu ieşi din cameră şi să nu spui nimănui nici o vorbă. Jură-mi, Margaret!

— Îţi jur, se auzi vocea tremurândă a femeii. Îţi jur, dar te rog să nu mă atingi. Îţi jur că mă voi încuia în cameră şi că nu voi spune nimănui nici o vorbă. Îmi dau seama că e o logică în toată povestea asta, altminteri nu ai fi chemat atâta lume. Voi aştepta până mâine dimineaţă… Ai toată încrederea în secretarul tău? N-ar fi bine să apelezi şi la…

— E singurul în care am încredere, Margaret. A venit şi el cu gândul să mă ucidă, sau să mă trimită la moarte… Dar l-am rugat să-mi dea un răgaz, să mă asculte şi apoi să hotărască. M-a ascultat şi m-a crezut. A lucrat orb, dar a făcut tot ce i-am cerut, mi-a adus totul ca într-un plic sigilat. Împreună am hotărât această croazieră, împreună am făcut totul. Nu m-a întrebat niciodată nimic… Mâine va fi pentru toţi trei ziua cea mare! Şi pentru mine şi pentru tine şi pentru el!… Nu te voi atinge. Îmi ajunge jurământul tău. Ştiu că mâine va fi frumos. Beau acest pahar numai ca să pot rezista până mâine. Dacă nu adorm imediat, mi-e teamă că voi înnebuni… Aşa!… Acum du-te! Şi să ştii că mâine va fi o zi frumoasă pentru amândoi…

— Nu ştiu… răspunse vocea femeii. Am promis şi am jurat un singur lucru: că voi aştepta singură şi în tăcere până mâine. Noapte bună…

Peter Duffin mai auzi paşii femeii îndepărtându-se, apoi tăcere, câteva minute, apoi zgomote mai apăsate, de paşi bărbăteşti, apoi căderea unui corp în pat. Şi abia atunci scăpă Peter Duffin de laţul vorbelor auzite şi simţi cum urcă în el fiere şi smoală, prin vine, prin nervi, prin plămâni, prin priviri.

Se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace, dar imediat înţelese cât

de inutil îi este gestul. Renunţă. Începu să se plimbe prin cameră. Se familiarizase cu fiecare obiect, cu fiecare rută. Simţea întotdeauna unde-l aşteaptă atingeri, unde se poate aşeza, unde se poate rezema, îşi simţea toate obiectele şi toate cărările. Se plimba furios şi îmbibat de fiere.

Vocea îl tăiase cu cuţitul fiecărui cuvânt şi îi răscolea şi mai departe carnea, deşi n-o mai auzea. Nici un cuvânt nu era adevărat din toate cele pe care le auzise. Niciunul!

Se aşeză pe un fotoliu, dar parcă pentru a sări imediat din el. Îşi reluă plimbarea furioasă cerşind noi valuri de fiere. Nici un cuvânt nu era adevărat. Niciunul!

Se duse spre pat, îl atinse, apoi se lungi pe el, apropiindu-se tot mai mult de perete, până ce îl simţi dureros pe frunte, pe piept şi pe genunchi. Asasinul era acolo, la câţiva centimetri de el. Acesta era tot adevărul. Altul nu exista. Asasinul se afla acolo, probabil dormea, poate chiar visa la fericirea domnului Angelo Petti. Acolo era asasinul! Alt adevăr nu exista. Nu exista!… Voia să scape?… Nu se putea! Pentru că îl văzuse, îl văzuse cu ochii lui, omorând, da, omorând.

7

Achile Pommot şi Larry L. King îşi găsiseră un ungher învăluit de umbre groase, pe terasa de la babord, de unde puteau supraveghea în voie, fără riscul că ar putea fi văzuţi, camera numărul 12, ocupată de Max Taylor.

— Aici se află toată cheia misterului! spuse Achile Pommot. În camera asta, în salturile de cangur ale individului cu numele Max Taylor. Nu e o deducţie, pentru că îmi lipsesc foarte multe date, ci o presimţire. Una din cele câteva presimţiri pe care le-am avut în viaţă. Şi niciodată nu m-au înşelat.

— Atunci e perfect! E O.K. cum spune James Ladd. Pentru că şi eu cred acelaşi lucru, dar nu pe baza unei presimţiri, ci pe baza unei deducţii, deşi îmi lipsesc o serie de date. Dar ce caută oare individul în cutia cu medicamente?

Cu riscul de a fi văzuţi, cei doi îşi scoaseră pentru un moment capetele din umbră. Gâtul de girafă al lui Larry L. King se întinse până la limită, aproape că atingea uşa terasei, iar Achile Pommot se ghemui ca un pisoi, dar fitilul entuziasmului nu se mulţumi numai cu atât, continua să urce în corpul lui, deci să-l oblige la o mişcare inversă, adică la a-l propti în patru labe. Vedeau încăperea ocupată de Max Taylor cu o claritate cu care nu-şi văzuseră niciodată palma.

Cangurul scotocea în cutia cu medicamente. Despacheta tuburi şi

citea reţetele. Când ajunse pe la al patrulea tub, clătină mulţumit din cap. Îşi răsturnă în mână câteva tablete, dar nu puse tubul la loc, ci îl băgă într-unul din buzunarele pantalonilor. Apoi căută o sticlă în frigider, o goli pe trei sferturi, după care scăpă tabletele înăuntru, una câte una, vreo douăsprezece, ca pe nişte mătănii. Se mai legănă puţintel din trunchi, îşi frecă mâinile a satisfacţie, apoi căută altă sticlă în frigider, aidoma cu prima sticlă şi repetă întocmai operaţiunea, adică o goli pe trei sferturi. Tablete însă nu mai scăpă, cu intenţie în interiorul sticlei, nici măcar fără intenţie, din simplul fapt că nu-l preocupa finalul de la prima operaţiune. După un minut însă îşi negă cu un gest violent tot ceea ce făcuse. Căută alte două sticle, mult mai mici şi le goli de tot în aceeaşi chiuvetă de serviciu de lângă frigider. Apoi turnă în sticlele goale conţinutul celor două sticle golite pe trei sferturi, fără să amestece însă licorile, sau să confunde sticlele. Cele două sticle mici se umpluseră vârf. Într-una se afla licoarea în care dizolvase tabletele, în cealaltă un foarte înstelat Hennessy.

Achile Pommot şi Larry L. King se retraseră iarăşi în umbră, mai ales că nu mai aveau ce să vadă: Max Taylor aranjase cele două sticluţe în frigider, reîncepându-şi cursa de cangur.

Două minute mai târziu se văzură în situaţia de a se despărţi… însă pentru a colabora, pentru a realiza prima lor colaborare voluntară, conştientă, sinceră şi foarte oportună. Max Taylor vorbise cu cineva la telefon şi după toate gesturile lui, sau mai bine zis după faptul că nu mai făcea nici un gest, părea că aşteaptă o vizită. Pentru a face faţă oricărui neprevăzut, cei doi detectivi trebuiau să se despartă: Achile Pommot porni spre camera lui James Ladd, pe care-l înghiţise brusc pământul, cam în aceeaşi clipă în care se stinsese lumina în camerele cu numerele 6, 8 şi 10, iar Larry King făcu din nou apel la gâtul lui de girafă, pentru a filma toate mişcările camerei.

Astfel, în vreme ce Larry L. King îl vedea pe Bob Stewart pătrunzând şi mişcându-se în camera numărul 12, Achile Pommot, lipit de peretele bibliotecii îi auzea vocea, nu prea prietenoasă:

— Nu pot să lipsesc mai mult de cinci minute! îl avertiză el pe Max Taylor. Şi numai pentru lucruri foarte urgente!

— Poate că mi se va dezlega mai uşor limba la un păhărel, propuse Max Taylor. Nu doriţi şi dumneavoastră un coniac?

— Unul singur, răspunse Bob Stewart şi până îl torni ai tot timpul să începi. Aştept… Exact cinci minute…

— V-aş ruga să întindeţi mâna după pachetul de ţigări Pall Mall, spuse Max Taylor. E chiar în spatele dumneavoastră. Nu pot să beau coniac fără să fumez o ţigară bună… Mulţumesc…

— Mai sunt patru minute, patru minute şi douăzeci de secunde şi nouăsprezece secunde, începu Bob Stewart să numere.

— În cinstea dumneavoastră şi a acestei întâlniri! închină Max

Taylor. Şi mai ales a destăinuirii senzaţionale pe care vă voi face-o după ce o să terminaţi de băut coniacul…

— Nu închin cu dumneata! răspunse sec Bob Stewart. Poftim! Ascult! Cât mai repede…

— M-aţi întrebat ceva despre *îngerul*, începu Max Taylor. Nu pot să vă spun nimic, pentru că nu-l cunosc. L-am văzut numai de două ori… Dar pot să vă spun cine m-a pus în legătură cu el. Un individ de pe strada 42, care are un books acolo, de formă, bineînţeles. Individul se numeşte Benjamin şi e în serviciul lui… John Sheridan…

— Cum?! se auzi izbucnind neîncrezător glasul lui Bob Stewart. Benjamin…?! În serviciul lui John Sheridan?! Dumneata vrei să-ţi baţi joc de mine!

— Întrebaţi-l pe John Sheridan… propuse nevinovat Max Taylor. Nu direct, bineînţeles. Scăpaţi ca din întâmplare numele ăsta şi vă veţi convinge… Mai mult nu pot să vă spun…

— Nu ştiu dacă informaţia asta merita cele cinci minute pierdute, sună cam obosită vocea lui Bob Stewart.

— Poate că le merita coniacul, părea că se gudură Max Taylor. V-am spus tot ce am ştiut…

Imediat ce auzi uşa închizându-se în camera vecină şi spionată, Achile Pommot părăsi locul şi alergă spre terasă, dar încă înainte de a-i trece pragul se izbi de Larry L. King.

— Ştiu ce s-a întâmplat! şopti micuţul Achile Pommot.

— Eu, în schimb, n-am auzit nimic… Şopti la rândul lui Larry L. King. Dar am văzut totul. L-a drogat! I-a dat să bea din sticla în care băgase tabletele, dar n-am putut să-l opresc, de teamă că neam trăda…

— Probabil că atunci când i-a cerut ţigările a schimbat sticlele, îşi aminti Achile Pommot un anumit amănunt din conversaţia care abia se terminase.

— Exact! rosti Larry King ca o felicitare. S-a întors să ia ţigările şi în clipa aceea domnul Max Taylor a schimbat sticlele. Douăsprezece tablete de Somnifort, cel mai puternic somnifer! Vreo trei tot au ajuns în păhărelul lui. Nu cred că se trezeşte până mâine seară… O singură tabletă ajunge pentru 8 ore, aşa scrie în prospect… I-am spus lui James că acest B.S., acest domn Bob Stewart e puţintel cam arogant…

— Cred că a sosit vremea să punem noi mâna pe situaţie! Propuse Achile Pommot. Să apelăm şi la ceilalţi… Pentru a preîntâmpina cine ştie ce evenimente grave…

— Absolut OK, răspunse Larry L. King.

8

Comisarul Graisset şi John Sheridan stăteau în aceleaşi fotolii şi

parcă în aceleaşi poziţii. Numai numărul sticlelor goale de pe masă se schimbase. Din 4 se ridicase la 14 şi se mai vedeau câteva pline şi foarte ameninţătoare.

— Hm… Altceva?… mormăi comisarul Graisset.

— Tot misterul stă aici, răspunse John Sheridan. Cum a ajuns individul în locuinţa mea privată? Când voi răspunde la această întrebare voi cunoaşte şi tâlharul şi asasinul şi voi fi în stare să cheltuiesc toată averea pentru a mi se aduce în faţă, pentru a-l tăia în bucăţele mici…

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Pentru a le frige în faţa lui şi pentru a i le da să mănânce… Nu merită…

— Ce nu merită? se burzului John Sheridan. Bucăţele îl voi tăia, bucăţele cât unghia…

— Nu merită atâţia bani, spuse comisarul Graisset. Ştiu indivizi de teapa ăstuia care pentru zece mii de dolari ar fi în stare să jure că taică-său sau frate-său e asasinul pe care-l cauţi dumneata. E păcat să se ducă o asemenea avere frumoasă pentru un asasin oarecare… Am întâlnit o groază de criminali, care pentru un procent de atât la mie din suma furată de la dumneata… Sau, mă rog, pe care ai acoperit-o dumneata… au făcut adevărate hecatombe omeneşti… Nu merită… Mai bine cumpără câteva femei şi momeşte-i…

— Costă şi femeile, oftă John Sheridan… şi din păcate când costă foarte mult, costă absolut degeaba… Le cumperi cu milioane, le cumperi pentru că aşa e legea, trebuie să ai şi aşa ceva în preajma ta, cum au ele la gât şi pe umeri vizoanele şi nu simţi altceva cu ele alături, nu simţi decât că eşti un bărbat caraghios care poartă şi el pe umeri un vizon până la şolduri. Şi tot mai cumperi… Poate că plătesc şi milioanele astea tot în contul celor 57 de dolari…

— Minus cei opt care erau ai dumitale… îl completă comisarul Graisset în timp ce desfunda a şaisprezecea sticlă de bere. Da… Minus cei opt ai dumitale… Niciodată nu i-ai scăzut din cei 57?

— Niciodată… răspunse John Sheridan. Nici atunci, nici altădată, nici acum. Nu pot să-i scad, domnule, nu înţelegi. Nu pot să fac această scădere, nu sunt capabil, domnule, pur şi simplu nu sunt capabil. Şi dacă l-aş auzi pe cineva făcându-mi-o cred că l-aş ucide cu mâinile mele. Atâta ştiu: că plătesc de aproape cincizeci de ani, milioane de dolari în contul acestor 57 de dolari furaţi, minus 8 ai mei…

— Mdaa!… E o chestie şi asta. E bună chiar de un roman. Eu zic că tot de la o femeie se trage totul…

— Încă nu cunoşteam femeile când am fugit cu cei 57 de dolari… Adică… Abia acum îmi amintesc, abia acum mi se luminează un colţ al minţii… Da, domnule! M-a scuipat una, a unuia dintre şefi, a unuia dintre cei cărora le plăteam cotizaţii. M-a scuipat, degeaba, drept între

ochi şi atunci mi-a venit gândul că trebuie să ajung atât de sus ca să scuip toate femeile din lume. Trebuia să vină de undeva hotărârea… Hai să mai mergem odată prin Bronx, pe sub trenul aerian, prin subsolurile cu băuturi clandestine şi mai ales cu bere, domnule…

Comisarul Graisset privi ca prin ceaţă siluetele care pătrundeau pe uşa deschisă de la terasă. Îi aminteau de Pat şi de Patachon.

— Nu mai primesc destăinuiri! se înfurie el pentru prima dată în ziua aceea. S-a terminat şi berea, mi se pare…

— Tocmai de aceea vă invităm la bar, îndrăzni cel mai înalt. Şi mai întâi permiteţi-mi să vi-l prezint pe colegul dumneavoastră de peste canal, domnul Achile Pommot şi să mă prezint şi eu, tot un coleg, dar de peste ocean: Larry L. King.

— Comisarul Graisset se sculă alene din fotoliu, clătină din cap, dar figura îi rămase la fel: obosită şi fără altă expresie. Apoi strânse mâinile oaspeţilor:

— Probabil că vreţi să discutăm afacerea Super… Până acum n-am ascultat decât preambulul… Dar cred că-l cunoaşteţi pe domnul… John Sheridan…

Capitolul III

1

Barul era mic, ca o jucărie, învăluit într-o lumină discretă, odihnitoare, fără sursă vizibilă şi avea numai două mese, două măsuţe scunde, acoperite de un strat poros, pentru a absorbi zgomotele şi licorile vărsate, iar de jur împrejur se lăfăiau o sumedenie de fotolii ciudate, înguste, moi, cu spatele drept, aproape înclinat în faţă, parcă anume pentru a aţâţa la discuţie şi a apăra discuţia. Spaţiul barmanului părea o celulă căreia i se dărâmase peretele din faţă, sau uşa, iar ceilalţi trei pereţi împărţiţi în zeci de rafturi conţineau toate licorile pământului. Era de necrezut ca într-un spaţiu atât de mic să încapă, nu atâtea sticle, ci toate sticlele. Barmanul, mărunt şi abil ca o maimuţă, bineînţeles un japonez, nu-şi cunoştea nici propria limbă. În schimb, ştia în toate graiurile planetei denumirile tuturor băuturilor, ale tuturor cocktailurilor, precum şi cuvintele: *da, mulţumesc, poftim*. Altceva nimic. Despre nu probabil că nu auzise şi nici nu ştia că există un asemenea cuvânt.

O singură măsuţă avea oaspeţi, dar nu trei, aşa cum îşi imaginase Achile Pommot şi Larry L. King, ci patru, aşa cum sugerase comisarul Graisset.

— Cred că ar fi bine să-l invităm şi pe dumnealui, spusese Graisset, înainte de a-şi părăsi camera. Mai ales că va fi vorba de afacerea Super. Fără dumnealui n-ar fi existat această afacere…

— Şi nici noi nu ne-am fi întâlnit, zâmbise Achile Pommot.

— John Sheridan nu păruse prea entuziast la început, dar când înţelese din sprâncenele ridicate ale comisarului Graisset că vor mai face câteva incursiuni prin Bronx, prin Bronxul cu subsoluri întunecate şi cu bere la sticlă, fără pahare, îşi dădu imediat acordul.

Şi pentru că John Sheridan ceruse bere, fără să specifice marca şi pentru că japonezul împinsese ca un scamator foarte grăbit un cărucior cu patru etaje şi acoperiş, care conţinea vreo patruzeci de sorturi de bere, în dublu exemplar, îşi destăinuiseră şi ceilalţi pasiunea ascunsă pentru această licoare trufaş europeană.

Dar înainte de a începe să vorbească despre afacerea Super, John Sheridan îşi aminti câteva întâmplări esenţiale din biografie, mai toate

gravitând în jurul unui singur eveniment, mai toate suferind de pe urma ratelor pe care milionarul le plătea neregulat dar sigur, în contul acelei sume de 57 de dolari, minus 8 câştigaţi de el, cu care îşi începuse, la treisprezece ani cariera.

— Fantoma datoriilor vechi! îl întrerupse gânditor micuţul Achile Pommot. Sunt unii care plătesc chiar pentru datoriile strămoşilor… Şi nu rareori cu capul…

— Numai că eu n-am strămoşi! îi replică răguşit şi butucănos John Sheridan. Despre mama mai ştiu ceva, despre ăllalt însă nimic, iar mama n-a ştiut nimic despre ai ei. Nu ştiu dacă sunt irlandez, neamţ, arab, evreu, român sau unionist. Nu ştiu nimic altceva decât că mama a murit când aveam nouă ani şi jumătate şi că o vedeam la două zile odată când aducea în coteţul în care stăteam o pâine şi o cană cu lapte.

— Cineva zicea că mulţi din oamenii mari nu şi-au cunoscut ambii părinţi, spuse Larry L. King. Sau dacă şi i-au cunoscut pe amândoi, unul era nesigur… *Pater semţer incertus*… Şi asta se referă la oameni foarte mari…

— Mai bine să nu-l ai pe Pater ăsta, hârşâi Sheridan, decât să râdă lumea şi de tine şi de el…

— Cei mai mulţi criminali pe care i-am întâlnit, interveni comisarul Graisset, şi-am întâlnit cu ghiotura, mai toţi erau bastarzi, sau semi… Născuţi şi târându-se ca viermii prin mahalale şi docuri…

— Depinde de procentajul general, zâmbi Larry L. King. Dacă douăzeci la sută, sau numai zece la sută din bastarzi sau din semi-bastarzi ajung oameni mari şi genii… Restul de optzeci sau de nouăzeci la sută poate să se transforme în criminali… Pentru că dintre oamenii normali, poate unu la milion se ridică în vârful scării valorilor… E o remarcă, bineînţeles, nu o pledoarie.

— Eu îmi susţin punctul de vedere! repetă comisarul Graisset. Eu azvârl în discuţie numai ce-am pipăit…

— Dacă ar fi aşa, spuse Achile Pommot, ar trebui să dispară jumătate din literatura poliţistă. Cum ar apărea în carte un erou bastard, cum ar şti toţi cititorii că el e asasinul…

— Depinde de abilitate, zâmbi iarăşi Larry L. King. În cazul când bastardul e destăinuit ca atare abia în final, pe baza unor date sau deducţii care erau şi la îndemâna cititorului, enigma poate să rămână intactă… E o remarcă particulară, se înţelege de la sine.

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Asta ar veni cam aşa: N-ar mai întreba nimeni cine e asasinul, ci cine e bastardul. Ceea ce ar da apă la moară părerii mele…

— Dar în afacerea asta cine e bastardul? răsună iarăşi vocea răguşită a lui John Sheridan. Şi vă rog să nu vă uitaţi cu atâta milă la mine când vorbesc. Ăsta mi-e timbrul. Nu sufăr de laringită sau de

faringită. Eu şi Armstrong suntem probabil cei mai celebri gâjâiţi din lume. De la douăzeci de ani, am auzit mereu în urma mea: „săracul! Are cancer…” Şi după cum vedeţi trăim amândoi… Şi mai avem şanse la cel puţin un sfert de secol, deşi eu mi-aş dori jumătate… E ceva să poţi spune în jur: am o sută de ani domnilor! Un secol!

— Hm… mormăi iar comisarul Graisset. La vârsta asta nu cred că mai poţi să spui aşa ceva… Cel mult pot s-o spună cei din jur, dar nici de auzit, ăla cu suta, n-o s-o audă… Nu se zice: am o sută de ani, cum se zice: am o sută de milioane. De pe la vreo şaptezeci, optzeci în sus, anii sunt mult mai greu de făcut decât milioanele, nici chiar dacă s-ar plăti un milion pentru fiecare an, domnule Sheridan…

— Înţeleg, înţeleg… se cam întristă milionarul. Mai bine să trecem la afacerea aia blestemată. Oare cine i-o fi spus pentru prima dată Super?

— James Ladd! îşi aminti Larry L. King. După el sau luat toţi ceilalţi. Şi radioul şi televiziunea şi ziarele…

— Parcă trebuia să fie şi el pe yacht… se interesă John Sheridan. M-am înşelat eu, sau chiar i-am citit numele pe invitaţie? Ăla e cel mai mare pericol al Americii, după gangsteri…

— Mi se pare că s-a culcat! încercă Larry L. King să sară în apărarea prietenului său. Era obosit…

— Ăla nu doarme decât ziua, răguşi şi mai tare John Sheridan. Şi nici atunci nu doarme acasă. Nu înţeleg cum de nu l-a călcat până acum nici o maşină, că nu toate sunt conduse de femei.

— Cele care ar putea să-l calce sunt Rolls-uri şi Cadillac-uri, spuse Larry L. King şi toate tipurile ăstea de maşini sunt conduse de şoferi adevăraţi, adică surzi şi muţi.

— James Ladd, James Ladd… mormăi John Sheridan ca o ameninţare. Va să zică el a poreclit astfel afacerea Sheridan.

— Afacerea Duffin… parcă aşa i s-a spus la început, preciză, cu politeţe, Larry L. King.

— Duffin! Afacerea Duffin! se revoltă John Sheridan. Nici măcar la nenorocire nu se respectă adevărul şi numele adevărat! Ce-a avut Duffin cu afacerea asta?… N-a suportat decât nişte consecinţe din ălea… biologice. Eu am suportat totul. Şi pe Duffin tot eu l-am suportat. Nu era decât unul din cei trei sute de directori de-ai mei…

John Sheridan destupă furios o sticlă de bere şi începu să bea direct din ea, cu gâlgâituri. Ceilalţi îl imitară, neştiind că şi milionarul imita pe cineva. Numai micuţul Achile Pommot nu izbuti să trădeze bunele maniere englezeşti, pentru că, pur şi simplu, nu băuse niciodată din sticlă şi de la prima înghiţitură, adică de la prima intenţie de a bea, se înecă şi începu să tuşească şi să lăcrimeze. Adevărul era că nici nu-l interesa băutura. Abia aştepta să audă povestea lui John Sheridan, mai mult pentru a o trece prin sita ideilor proprii.

2

— Cam aşa a început povestea… se pregăti John Sheridan. Adică nu! Mai întâi trebuie să ştiţi că am o slăbiciune şi câteva manii. Eva şi Margaret nu intră în treaba asta. Ele se cheamă altfel: societate şi orgoliu, adică lucruri fără de care nu poţi trăi. Hai să zic că nici fără tablouri nu se poate trăi. Cam aşa e moda acum. În fiecare muzeu trebuie să existe o colecţie donată de X sau Y, de ăştia care au izbutit să facă bani din 57 de dolari minus 8, trăgând din răsputeri la carul ăsta plin de neghiobi şi paraziţi care se cheamă lume. Am donat până acum vreo patru colecţii: la Boston, la cretinii ăia din Kansas, care au uitat să-mi treacă numele, la Denver şi la San Francisco. Îndeajuns ca să mi se citească numele cam prin toată America, să fiu înjurat de jumătate, iar un sfert să mă caute pentru a mă escroca. Bogătaş şi susţinător aprig al culturii, îmi făcusem datoria către America, ba îi mai aţâţasem pe alţii cu câteva milioane în plus, ăia fără de care nu pot să apară ziarele, ăia trei sau patru, îi aţâţasem să mai doneze şi altor muzee mai sfrijite câte ceva. Aşa că îmi luasem grija de la cultură… Dar naiba a făcut că tot donând tablouri a trebuit să le cumpăr şi cumpărându-le a trebuit să mă uit, măcar de formă la ele. Până i-a venit unuia ideea să mă escrocheze. Fiindcă era om cu cărţi nici nu m-am uitat la tablouri. Mi-a cerut nu ştiu câte sute de mii, adică ştiu eu bine cât şi i-am dat fără să clipesc din ochi. Am trimis colecţia muzeului din Detroit, aveam eu nişte interese acolo şi m-am pomenit cu custodele muzeului, însoţit de vreo şapte specialişti şi de vreo trei tablouri: un Canaletto şi alţi doi mai vechi dar mai mici. Toate trei tablourile erau copii, foarte reuşite, au recunoscut toţi specialiştii, dar copii. M-am înfuriat, am chemat şi alţi specialişti, de la Louvre, de la British Museum, de la Vatican. Fiecare a spus acelaşi cuvânt: copii. Dar după ce le-au studiat vreo două zile. Pe cel care a mediat vânzarea şi cumpărarea l-am distrus. Am cumpărat doi critici cu misiunea de a-l dovedi hoţ de texte şi impostor, ceea ce s-a întâmplat imediat şi doi ziarişti care au descoperit în trecutul lui câteva violuri nepedepsite şi o escrocherie pe vremea când era student. Cu ultima a fost mai greu pentru că neghiobii de ziarişti au confundat facultatea la care îşi făcuse ăla studiile cu alta, dar tot s-a prins ceva. Pe scurt, escrocul a ajuns lustragiu în faţa unei sucursale Sheridan. Pentru că i-am aranjat, cu alţi doi angajaţi, un proces de dare de mită care l-a costat în cheltuieli şi amenzi mai mult decât luase de la mine. Şi s-a întâmplat ca nu la mult timp după prima tentativă reuşită să mai încerce unul să-mi vândă nişte tablouri, tot

din perioada postrenaşterii. S-au ivit neînţelegeri între specialişti asupra autenticităţii unui tablou şi abia după trei ani de zile, a ieşit la iveală adevărul: tabloul era autentic.

— Atât de târziu aţi găsit expertul? se miră Achile Pommot. Prietenul meu, sir Malcolm Sidney, de la muzeul din Glasgow, ar fi putut în cel mult opt ore…

— N-ar fi putut, domnule Pommot, pentru că Sir Malcolm Sidney e specialist în medievală germană, iar tabloul meu era o raritate englezească din secolul şaptesprezece, îi opri zelul John Sheridan. Pe scurt: am început să-i suspectez şi pe experţi, pe unii de escrocherie deghizată, pe alţii de nepricepere şi înfumurare. Şi am făcut ce-am făcut în tinereţe când am fost escrocat prima dată cu bonuri, bancnote şi acţiuni. M-am specializat în tablouri. Am pornit de la A, cu profesori, cu teorii, cu reproduceri, cu manuale, cu vizite prin muzee, domnilor… Nu puteam să dorm dacă nu simţeam în nări şi în degete, nu numai în priviri, deosebirile dintre Ghiberti şi Renni, dacă nu recunoscusem de la prima ochire un Renoir, un Sisley sau un Corot. Am făcut tot ce face un oarecare pentru a se specializa: fizică, chimie, istorie, grafologie, memorie. După trei ani de zile am început să descopăr o scamă de fraude prin muzee. Acum sunt un fel de consilier al experţilor de la Metropolitan şi din alte locuri. Anii de specializare m-au şi îmbolnăvit. Unii au cancer, alţii reumatism, alţii sunt beţivi, eu le am pe toate la un loc, o singură boală: aceea de a avea picturi. Nu de a dona, ci de a poseda. Îmi place să am şi să privesc. Foarte puţină lume ştie că pe malul unuia din lacuri se află o oarecare vilă. Are şi vreo douăzeci de camere, dar de fapt e un acoperiş pentru un subsol blindat în care se află cea mai bogată colecţie particulară de picturi din America. Vila aceea, subsolul şi mai ales ceea ce se află în subsol, sunt toate proprietatea mea. La ora asta face cam de douăzeci şi patru de ori, dacă nu de douăzeci şi cinci de ori faţă de cât m-a costat. Dacă m-a costat un milion de dolari, galeria, astăzi pot primi pe ea 25 de milioane. Dacă m-a costat 10 milioane, pot primi pe ea 250 de milioane… Dar m-a costat dublu, domnilor…

John Sheridan tăcu intenţionat pentru a vedea ce efect avusese asupra celorlalţi valoarea financiară a galeriei.

— Fabulos! spuse Achile Pommot. Cinci sute de milioane de dolari. Parcă ne-am legăna în fantezii.

— Într-adevăr, domnule Pommot. Parcă ne-am legăna în fantezii. Eu am fost primul bogătaş american, primul milionar care a înţeles că nu există investiţie mai rentabilă şi mai apărată decât pictura. Fără impozite, pentru că e operă de artă şi mereu micşorându-se numărul comorilor. Da, domnilor. Aurul şi diamantele şi altele sporesc în lume cu fiecare an, dar picturile lui Rafael, ale lui Rembrandt, Velasquez, Bosch, Van Gogh, Cézanne şi Renoir, nu pot decât să scadă, sau în cel

mai fericit caz, să rămână exact câte sunt. Toate valorile descresc, una singură creşte în timp: pictura, mai ales pictura unor anumite epoci trecute. Lucrul ăsta l-am simţit şi l-am învăţat în perioada când mă specializam. Şi am început să învestesc. Am cutreierat licitaţiile, am luat legătură cu anticariatele şi muzeele pârlite din provincii şi… de ce să nu *mărturisesc*? Mai ales că ne aflăm pe un vas şi într-o croazieră dominată de acest cuvânt: confesiune… Şi am introdus un spirit de afacere în tranzacţii. Ar trebui vreme lungă ca să vă fac să înţelegeţi ce înseamnă asta. Atât: am cumpărat originale cu preţuri care nu se ofereau nici măcar unor copii groteşti şi am vândut copii, care, de ruşine că au fost cumpărate ca originale, au fost arse sau sunt păstrate, fără să-mi reproşeze nimeni nimic. Din această slăbiciune s-au născut cele câteva manii la care am făcut aluzie şi ele se cheamă: van Gogh, Cézanne, Constable, Holbein şi Bosch. V-am spus: sunt manii, din cauza asta nu trebuie explicate, din cauza asta nu trebuie căutată o anumită relaţie între ele.

— Bosch! se bucură Achile Pommot. Sfântul Hieronimus Bosch! E cu adevărat fantastic!

— Da, domnilor! De la această slăbiciune şi de la aceste manii începe afacerea Super, cum a fost botezată de absentul nostru, domnul James Ladd…

— Fostul absent… se auzi vocea mieroasă a lui James Ladd. Am făcut un duş, puţină gimnastică… Dar de fapt v-am căutat peste tot, până ce mi s-a spus că sunteţi aici…

— Poate că nu m-ai căutat chiar peste tot! îl ţinti John Sheridan. Sunt câteva locuri în care nu-mi place şi nu accept să fiu căutat, nici măcar printr-o întrebare…

— În locul acela n-am fost! îl linişti James Ladd. Şi cred că e un somn cumplit în locul acela… Parcă nu vă convenea denumirea pe care am dat-o afacerii Duffin…

— Şi dumneata?! hârşâi iarăşi John Sheridan. Afacerea m-a privit de la început şi mă priveşte şi acum! Scurt! E afacerea mea! Afacerea Sheridan!… Dumneavoastră nu cunoaşteţi decât o faţetă a ei, cea care m-a reprezentat prin Duffin. Dar e o altă faţetă, mult mai gravă…

— Chestia aia, cu slăbiciunea… îi aminti comisarul Graisset în timp ce desfăcea o butelie de bere.

— Da… reluă John Sheridan. Toată lumea ştie că achiziţionez picturi, numai originale, dar puţini ştiu că am şi manii. Mi se cunoaşte slăbiciunea, dar nu şi maniile. Tot din spirit de afacere. Mai mult. Când mi se prezintă pentru achiziţionare tablouri care îmi îngheaţă inima şi îmi umplu plămânii cu jar, nici nu vreau să mă uit la ele… Mai întâi ca să-mi apăr nervii şi pe urmă ca să-mi reuşească afacerea. Cam peste tot se ştie din cauza gesturilor cu care resping anumite picturi şi semnături, că mă dau în vânt după orice, dar că mă

enervează: Cézanne, Renoir, Van Gogh, Bosch, Constable şi Holbein…

— De Renoir n-aţi amintit, îl întrerupse Achile Pommot. Sau l-aţi introdus ca un fel de scut împotriva maniilor, ca un fel de nadă inversă şi cu acţiune inversă…

— Exact, domnule Pommot! îl privi cu surprindere John Sheridan. Renoir îmi spune la fel ca oricare alt pictor mare, dar nu-mi bagă stupefiante în sânge cum se întâmplă când privesc pânzele celorlalţi… Deci aşa se ştie în lume: că sunt şase pictori care, în cel mai bun caz, mă lasă rece şi pe care îi achiziţionez foarte rar, numai ca să nu zică lumea nu ştiu ce… S-a auzit ceva şi despre galerie, câţiva intimi chiar au văzut-o, dar aproape toţi ştiu că e formată din copii foarte preţioase. Numai câteva persoane cunosc adevărul: că toate piesele sunt autentice. Chiar şi asigurarea, domnilor, am făcut-o pe valoare de copii, ca să opresc circulaţia adevărului, ca să-mi apăr galeria. Fiecare tablou din ea e însă certificat de cei mai mari experţi ai lumii. Fără să fi ştiut cui îi aparţine, am avut grijă de asta… Şi dacă mai adaug că galeria e blindată şi absolut inexpugnabilă… Veţi înţelege foarte lesne de ce o las în paza unui singur om, tot ca să nu atragă atenţia…

— Foarte inteligent! spuse Larry L. King. E un fel de replică modernă a scrisorii furate a lui Poe. Cel mai sigur ascunziş e cel mai banal…

— Mă rog… acceptă cu jumătate de glas John Sheridan. Deci, domnilor, numai câteva persoane cunosc adevărul, nici nu ştiu numărul, adică nu vreau să fac adunarea şi nici nu cred că aş putea…

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Ca în povestea cu cei 57 de dolari furaţi la treisprezece ani, minus cei 8 ai dumitale. Nu! Nu e voie să se facă scăderea… ca să nu ne ocupăm de alt caz… În loc de Super…

— Da, reluă John Sheridan. Foarte puţini oameni ştiu adevărul, numai foarte intimi, rude sau altceva şi toţi au fost avertizaţi…

— Există şi o persoană cu numele Benjamin? întrebă Larry L. King cu un accent de indiferenţă în voce.

John Sheridan sări din fotoliu ca împins de un pumnal:

— Cine ţi-a vorbit dumitale despre Benjamin? întrebă el cu pumnii strânşi. Când ţi-a vorbit?

Larry L. King îl privi pe John Sheridan cu o mirare naivă, îngerească:

— Nu mi-a spus nimeni… Absolut întâmplător l-am întâlnit într-un magazin cu cărţi pornografice de pe strada 42. Nu ştiu cum a venit vorba despre dumneavoastră… „Ha! Şarpele ăla! Mi-a spus el. Dacă nu-l mai cunosc eu, nimeni nu-l cunoaşte…” A mai adăugat el ceva… Ceva care nu se poate reproduce.

— Mizerabilul! căzu John Sheridan în fotoliu. I-am spus că dacă mai scoate un singur cuvânt despre mine, îi sucesc gâtul. De cinci ani

tace, tace într-una, cu gândul că voi reveni asupra deciziei… L-am încercat cu tot felul de spioni, cu tot felul de momeli, dar a rezistat, canalia! Dacă nu mi-ai fi spus dumneata l-aş fi băgat din nou în familie…

— Mi se pare… interveni candid Achile Pommot, mi se pare că povestea s-a întâmplat mai de mult… După cum mi-a povestit domnul Larry L. King…

— Exact! se agăţă Larry imediat în cârlig. Povestea s-a întâmplat cu vreo şase ani în urmă…

— În books-ul de pe strada 42? întrebă John Sheridan.

Din fericire, răspunse Achile Pommot în locul tânărului detectiv:

— Acolo l-a revăzut ultima dată, întâmplător şi mut.

— Degeaba îl apăraţi, domnilor! îi reteză John Sheridan. A vorbit, gata! Dezmoştenit rămâne, netrebnicul!… Niciuna, nici alta a încercat să mă escrocheze. Primul şi singurul meu fiu, din prima şi ultima mea căsătorie. L-am dat afară din casă şi din acte cu 100 de dolari. I-am spus că dacă aflu ceva despre el: că s-a împrumutat, că spune cuiva cine e, că face vreun alt matrapazlâc, dezmoştenit rămâne toată viaţa. Şi l-am avertizat că îl voi înconjura de spioni, că voi afla orice gest ar face… I-am dat termen opt ani. Dacă la 28 de ani vine la mine şi-mi arată un depozit la bancă de un milion de dolari, în aceeaşi clipă, cu mâinile mele, îi mai adaug un zero. Netrebnicul! N-a putut să mai aştepte doi ani! Atât îi mai trebuia. Doi ani. Un fleac. O bagatelă, după cei şase pe care i-a dus, ştiu foarte bine cum…

John Sheridan nu mai era înfuriat, ci mai degrabă trist, îndurerat. Vocea lui fusese dominată de un accent apăsat de durere, aproape de deznădejde.

Larry L. King şi Achile Pommot se priveau şi ei foarte abătuţi. Primul ar fi vrut să spună adevărul, dar celălalt îl simţise şi-l oprise imperios printr-o încruntătură îndelungată a feţei şi printr-un joc de priviri foarte clar.

Abia după ce comisarul Graisset îi oferi o sticlă de bere debuşonată şi ridică din umeri a fatalitate, John Sheridan îşi aminti că voia şi trebuia să relateze ceva. Dar durerea încă îl mai zgândărea:

— Va să zică aşa a spus… se adresă el lui Larry L. King. *Şarpele* ăla, dacă nu-l mai cunosc eu… *Şarpe*… Nu şarpe, nu un oarecare şarpe, viperă o să fiu faţă de el!

— Poate că n-am auzit foarte bine… încercă s-o dreagă Larry L. King. Poate că a folosit alt cuvânt… Şi în orice caz fraza lui nu avea o destinaţie rea… Cum să vă spun?… Ştiţi, ca un soldat care-i povesteşte unui oarecare despre generalul sub care s-a câştigat o mare bătălie: „A, Napoleon, tigrul ăla! Dacă nu-l mai cunosc eu, nimeni nu-l mai cunoaşte…” Cam acesta era sensul frazei, direcţia ei. Suna ca un fel de mândrie… Pe urmă chiar s-a retras, cam stângaci… Şi mai mult

această retragere naivă, m-a făcut curios…

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Aşa îmi place, domnule Larry. Trebuia s-o spui de la început…

— Aşa mi-ar place şi mie! învie pentru o clipă John Sheridan. Şi pentru că mi-ar place foarte mult… Trebuie să mai controlez de câteva ori, să-l mai pun la câteva încercări…

— Poate i se reduce pedeapsa, zâmbi Achile Pommot.

— Poate… cumpăni John Sheridan. Dacă i-a explodat mândria, nu e rău… Dar eu până ce nu am dovezi multe, palpabile, nu fac nici un gest grav…

— Hm… mormăi comisarul Graisset, considerând că sosise momentul potrivit: Numai puţini ştiau, numai câţiva foarte intimi cunoşteau adevărul despre galerie…

— Da… reluă John Sheridan. Foarte puţini. Câteva persoane cunoşteau galeria, dar şi mai puţine cunoşteau maniile mele: Constable, Cézanne, Van Gogh, Holbein şi Bosch… Achiziţionam pe ascuns, prin intermediari, provocam tranzacţii, pentru că ştiam cam pe unde în lume, cam pe la ce particulari se află pânze semnate de zeii mei. Ani de zile am lucrat cu detectivi şi informatori ca să ajung la un catalog secret cu tablourile acestor pictori răspândite în diferite colţuri ale lumii. Am adus şi din Africa de sud un Constable… Un Cézanne am găsit în insulele Mauritius… În România mi s-a primit un Van Gogh, dar era o copie nemaipomenită, uluitoare, nici un expert n-a izbutit să-i nege autenticitatea şi chiar l-am vândut ca atare unui coleg din petrol…

— Era chiar o reproducere? întrebă Achile Pommot. După ce l-au autentificat atâţia experţi?

— Şi eu l-aş fi luat drept original, recunoscu John Sheridan. Nu mă laud niciodată pe degeaba. L-aş fi luat şi eu drept original, dacă originalul nu s-ar fi aflat la mine în galerie şi dacă pe original n-ar fi fost lipită o scrisoare autentică a lui Theo, prin care îl anunţa pe frate-său, la Arles, că atât de mult i-a plăcut tabloul unui oarecare pictor, membru al Academiei franceze, încât s-a apucat să-l copieze pe furiş…

— Hm… catalogul cu răspândirea zeilor…

— Da… reveni John Sheridan. Aveam un catalog secret şi pe baza lui provocam tranzacţii… Şi într-o bună zi mă pomenesc cu o scrisoare confidenţială, foarte confidenţială şi foarte personală. Primesc sute de scrisori pe zi, dintre care cel puţin douăzeci de confidenţiale şi anonime prin care sunt ameninţat cu moartea. De aceea nu le deschid. Dar între f.f. confidenţial şi f.f. personal şi f.f. urgent mai era scris ceva: *picturi*. Unul din secretari mi-a adus-o. Am deschis plicul trimis de undeva din Brooklyn. Era o ofertă scrisă la maşină şi nesemnată. Mi se propunea să cumpăr o suită întreagă de tablouri, în condiţiile celui mai strict secret, contra bani peşin, în cele mai tainice condiţii.

Scrisoarea era semnată *von B.* iar suma tranzacţiei era: *cinci milioane de dolari!*

— Cinci milioane de dolari! Fiuuu! fluieră James Ladd. Aşa mi s-a hărăzit, pesemne: să aud în decurs de câteva ore numai sume mari… Dar cum de-a avut un asemenea curaj…?

— Asta m-a înnebunit şi pe mine, continuă John Sheridan. Numai un nebun, sau un om foarte sănătos şi lucid poate cere asemenea sumă. Dacă mi s-ar fi propus „Judecata din urmă", sau „Garda de Noapte"… Mă refer la ceea ce se reduce toată pictura lumii, la aceste două piese pe care nu le pot iubi pentru că nu le pot poseda… Ei, bine! Dacă mi s-ar fi propus „Judecata" şi „Garda", aş fi râs şi aş fi spus că am de-a face cu un nebun. Dar nu numai acestea două, orice altceva mi s-ar fi propus, aş fi rupt scrisoarea şi mi-aş fi văzut de treburi. Dar printre tablourile care mi se ofereau erau: un Holbein, din care eu am doar nişte jocuri, un Van Gogh, din care mai posed un „Turnesol", un Cézanne şi un Bosch, din care posed câteva bucăţi mai puţin valoroase, iar din ultimul o pânză nesigură şi care va rămâne nesigură până ce va putrezi.

— Exact idolii! întrezări Achile Pommot.

— Ei, asta a fost a doua nadă, al doilea microb. Nu erau numai idolii în ofertă, idolii erau amestecaţi printre alte câteva pânze, mai mult sau mai puţin valoroase. Era de pildă un Gauguin, care mi-ar fi scos, singur, a zecea parte din sumă… Dar din păcate Gauguin nu face parte din idolii mei. Asta e ceva cu totul aparte, nu înseamnă că nu e un zeu. Bineînţeles că l-aş fi achiziţionat, ca să-l păstrez sau să-l revând la un preţ exorbitant, colegului din oţel, de pildă, care se preface a fi mort după exotismul lui Gauguin.

— Şi mai era şi o a treia nadă, dacă ţinem seama de semnătură, îl privi insinuant micul Achile Pommot.

— Da, domnule Pommot. Mai era şi o a treia nadă care lega semnătura de o realitate foarte particulară. Toate cele patru tablouri ale idolilor şi toate celelalte care le înconjurau, făceau parte dintr-un catalog cu totul special al tablourilor dispărute. Nu un catalog al tablourilor dispărute. Sunt sumedenie de asemenea cataloage în lume şi circulă unde vrei şi unde nu vrei. E vorba de un catalog cu totul special, foarte secret, cunoscut doar în câteva exemplare, din care posed şi eu unul, un catalog foarte special pentru că relatează condiţiile exacte, sau prezumtive, de la caz la caz, în care tablourile au dispărut şi pentru că indică uneori, ceea ce e şi mai important, locul unde s-ar bănui că se află tablourile dispărute… Ca titlu de curiozitate, pot să vă informez, confidenţial, că unele tablouri celebre, de multă vreme dispărute şi considerate pierdute pentru totdeauna, ar putea fi văzute în colecţii private, dacă ar putea fi vizitate colecţiile…

— Şi de ce nu se ştie lucrul acesta? întrebă James Ladd. De vreme

ce au ajuns într-o colecţie…

— Depinde *cum* au ajuns… interveni Larry L. King.

— Exact! continuă John Sheridan. Din cauza asta încă nu pot fi văzute. Pentru că au ajuns în acele colecţii pe căi necunoscute, dubioase… Pentru unii reprobabile. Dar oare nu e mai înţelept şi mai în folosul societăţii că eu, John Sheridan, cumpăr cu douăzeci de mii de dolari un tablou care face două sute de mii decât să-l las să ardă, aşa cum mă ameninţă scrisoarea de afaceri? Iată de ce pentru mine asemenea tranzacţii sunt absolut salutare şi le pot numi acte de cultură… Chiar dacă unele îmi vor aduce beneficii tot atât de mari cât un tip nou de avion. Pentru că până la urmă vor intra toate într-un muzeu, într-o cameră pe care va scrie: colecţia şi donaţia John B. Sheridan!

— De unde se poate deduce că abia la a treia generaţie vor ajunge la Metropolitan… descoperi Larry L. King.

— A treia, a patra, nu mai contează. Drumul lor duce tot acolo… Ei, bine, domnilor, aproape toate tablourile figurau în catalogul meu secret, aproape toate tablourile pe care mi le oferea *von B.* Se istorisea cum dispăruseră tablourile, când, ce căi străbătuseră şi în ce colecţii particulare ajunseseră. Aproape toate tablourile propuse spre vânzare ajunseseră în timpul războiului în Germania, câteva la Goering, câteva la Himmler, câteva la mareşalul von B.! Iar de la terminarea războiului nu se mai ştia nimic despre ele! V-am spus: *aproape* toate, pentru că figurau şi vreo două tablouri, fără prea mare importanţă, care se aflau în mod sigur, autentificate, în anumite colecţii. Asta a fost cea de a patra nadă şi poate cea mai inteligentă; eu i-aş zice chiar genială. Ce voia să însemne asta? Că ofertantul nu era colecţionar şi specialist de profesie, că nu arătase tablourile nici unui expert şi că prin urmare toate celelalte tablouri erau autentice şi mai ales: se aflau în posesia lui.

— Bine aranjat! spuse Achile Pommot. Individul trebuie să aibă ceva celule şi circumvoluţiuni…

— Da… recunoscu John Sheridan la rândul lui. În situaţia aceasta cele cinci milioane de dolari nu m-au mai înspăimântat; a fost ultimul lucru la care m-am gândit. Mai degrabă eram neliniştit şi îngrijorat. Individul îmi dăduse răgaz cinci zile. Dacă în cinci zile nu-i răspundeam că afacerea mă interesează, mă informa foarte politicos că se va adresa altcuiva. Bineînţeles îmi cerea riguros să păstrez secretul tranzacţiei, făcând apel, în cazul când oferta nu m-ar fi interesat, la onoarea care este necesară în afaceri, de la un anumit grad în sus. Pentru o sută de mii de dolari ceri asigurări, dar pentru cinci milioane îţi ajunge cuvântul de onoare, cam aşa se întâmplă. „Dacă oferta nu vă interesează, spunea în final scrisoarea, fac apel la onoarea dumneavoastră în ceea ce priveşte secretul tranzacţiei.

Tablourile nu sunt furate, au fost cumpărate la vremea lor, există poate şi documente în acest sens şi dumneavoastră ştiţi cel mai bine, că un lucru cumpărat în anumite condiţii cu sume derizorii, poate, nu calcă legile nescrise ale afacerii, dacă este vândut, în alte condiţii, de o sută sau de o mie de ori mai scump. Cât s-a plătit pentru invenţia motorului x4b? Şi ce beneficii i-a adus curajosului cumpărător? De aceea mă bazez pe cuvântul dumneavoastră de onoare, chiar dacă nu-mi răspundeţi, în ceea ce priveşte păstrarea secretului acestei afaceri, pentru a putea repeta oferta în altă parte. Rămân al dumneavoastră sincer admirator, von B." Aşa se încheia scrisoarea. Şi stilul acestui final a constituit cea de a cincea şi ultima nadă. Mi se făcea o ofertă, semnată von B. şi trebuie să recunoaşteţi şi dumneavoastră, de aceea v-am redat finalul scrisorii, că era făcută în cel mai caracteristic stil nemţesc.

— Absolut exact! spuse Larry L. King în numele tuturor. Nu ştiu cine ar fi rezistat la o asemenea ofertă…

— Aia din chimie! răspunse imediat John Sheridan. Pe ăia nu i-a interesat şi nici nu cred că-i va interesa vreodată pictura. Doar dacă îl vor agăţa pe Benjamin în familia lor… Dar dă-i dracului pe ăia!

— Nu v-aţi gândit să-l urmăriţi? întrebă James Ladd.

— Nici o clipă! răspunse John Sheridan. Acesta a fost lucrul cel mai curios în toată povestea. De la început l-am crezut. Nu mi-am închipuit că e vorba de farsă, mistificare sau tentativă de escrocherie şi asta mă înfurie mai mult decât vieţile şi dolarii pierduţi. L-am crezut pe domnul von B. de la început. Am încercat să mi-l şi imaginez. Înalt, ras în cap, cu mers ţeapăn, cu o cicatrice pe obrazul stâng, cu monoclu, nu ştiu de ce mi l-am închipuit aşa. Şi mai mult îl vedeam mereu în uniformă, cu pieptul plin de decoraţii… I-am răspuns la un post restant oarecare că oferta mă interesează. I-am răspuns într-o scrisoare scrisă de mâna mea, aşa cum îmi ceruse, într-un plic pe care adresa era de asemenea scrisă cu mâna mea.

— Cea de a şasea nadă… înţelese Achile Pommot.

— Probabil… Dar nu mai aveam nevoie de nici o nadă. Înghiţisem cârligul până în inimă. Toată ziua şi toată noaptea, în orice clipă liberă nu mă gândeam decât la pânzele idolilor mei. Le şi agăţasem în subsolul de pe malul lacului, într-o încăpere specială, luminată cu totul aparte, pentru că, de ce să mint, pânzele care mi se ofereau, mă refer mai ales la cele patru, ar fi fost cele mai valoroase din colecţie. Boschul şi Holbein-ul şi acel Cézanne despre care contemporanii lui spuneau că e o mai mare minune decât „înălţarea la cer" şi acel van Gogh care-l făcuse pe Theo să-l privească în genunchi, fiecare şi toate la un loc nu pot fi preţuite în banii de toate zilele… I-am răspuns deci domnului von B, exact aşa cum mă povăţuise şi după câteva zile am primit cea de a doua scrisoare de la el. Îmi spunea foarte pe scurt că a

dat dispoziţii în Europa să fie aduse pânzele, dar că operaţiunea va dura câtva timp, pentru că nu puteau fi aduse toate odată, ci numai separat şi în condiţii de securitate deplină şi îmi mai spunea ca între timp să se strângă suma necesară la una din băncile mele, numai bancnote de 50 şi 100 de dolari, folosite, cerându-mi, la sfârşit, din nou cuvântul de onoare că bancnotele nu vor fi numerotate. Bineînţeles, îmi declara chiar la începutul scrisorii, că răspunsul meu prompt şi serios la ofertă îi dădea încredere în temeinicia tranzacţiei, ceea ce îl obliga formal şi de fapt să renunţe la alte oferte, aşa cum se hotărâse cândva. Mai exista un post scriptum în care mă încredinţa că nu are nevoie de nici o altă asigurare din partea mea şi că îmi va aduce tablourile, chiar el, înainte de a primi vreun aconto, pentru a avea vreme să stabilesc autenticitatea lor.

— Afacerea părea încheiată, spuse James Ladd. Şi pentru el şi pentru dumneavoastră.

— Nu v-aţi gândit nici de astă dată la o cursă? întrebă Larry L. King.

— Dumneata te-ai fi gândit? mormăi comisarul Graisset. În fond domnul von B. n-a cerut nimic. A făcut o simplă ofertă. Nici măcar n-a făcut aluzie la vreun aconto, cum încep şi cum sfârşesc toate escrocheriile. Pentru că doar la aconto se ajunge în materie de escrocherii.

— Numai eu am păţit-o de câteva ori, spuse John Sheridan. În sfârşit. Ofertantul se purta exact ca un mareşal neamţ. Nu forţa lucrurile, nu se tocmea şi mai ales se mulţumea numai cu cuvântul de onoare, adică trecea toată afacerea sub semnul onoarei… Am dat dispoziţie uneia dintre bănci să facă, în maximum două luni, un depozit de cinci milioane de dolari, disponibil în orice clipă, numai din bancnote de 50 şi 100 de dolari. Întâmplarea a făcut ca problema asta să cadă asupra lui Peter Duffin. El mi se părea cel mai de încredere, cel mai discret şi mai activ dintre toţi directorii mei. După o lună de zile şi ceva, adică după vreo cinci săptămâni, Duffin mi-a telefonat că depozitul a fost realizat, cu mare discreţie, pentru a nu se simţi nimic în lumea financiară… Cinci milioane de dolari nu e chiar o sumă oarecare…

— Deci Peter Duffin a strâns banii… spuse Achile Pommot. Înseamnă că pe vremea aceea nu era orb…

— Cred că avea cei mai buni ochi din America, după ai mei, continuă John Sheridan. I-am spus să pună banii în două valize portabile şi să-i înmagazineze la subsol, în aşa fel încât numai el şi casierul să ştie ce se află în cele două valize. Altcineva nimeni. Şi Peter Duffin s-a conformat întocmai. Cele două valize se aflau în depozitul blindat al unei anumite sucursale. Numai trei persoane ştiau lucrul acesta: eu, Duffin şi casierul. Exact după două luni de la cea de

a doua scrisoare a sosit a treia. Era o scrisoare de scuze. Tablourile n-au putut fi aduse în America, se scuza von B. din motive foarte serioase de securitate. Dar au ajuns în Mexic, chiar în capitală, în Ciudad de Mexico, el personal le-a luat în primire, sunt toate şi intacte şi au fost transportate la Tampico. Propunerea lui von B. era aceasta. Să vin personal cu yachtul la Tampico şi să ne întoarcem la New York, împreună cu tablourile, tot cu yachtul. Pe drumul de înapoiere se putea verifica autenticitatea picturilor, dacă mă bizuiam pe discreţia totală a unor experţi. „Dar, zicea el, experţii, mai ales când nu trebuie să mintă, ci să facă un serviciu pur amical (şi interesat) sunt mult mai uşor de cumpărat decât nişte tablouri." Mă mai întreba dacă s-au strâns banii, pentru a fi disponibili la întoarcerea din Mexic, după autentificarea picturilor. Dacă totul era în regulă, trebuia să-i răspund printr-un simplu OK, iar el urma să-mi trimită o ultimă scrisoare în care să-mi indice data la care ne vom întâlni în Tampico, pentru că în privinţa hotelurilor, unui singur era mai acătării: Camino Real… Asta a fost cea mai teribilă nadă, cea mai genială…

— Adică?… mormăi comisarul Graisset.

— Adică… m-a făcut să accept toate propunerile lui, ba chiar să supralicitez, oftă John Sheridan. Dacă tablourile au fost duse de la Mexico la Tampico, era obligatoriu ca domnul von B. să fi fost şi la Mexico şi la Tampico pentru a le primi şi a le pune la adăpost. Am luat imediat legătura cu Mexicul şi am vorbit personal cu şeful agenţiei mele de-acolo. Să se intereseze dacă un anume von B. a fost în Mexic, în capitală şi ce s-a întâmplat cu el. Seara am şi primit răspunsul. Domnul von Braummel locuise o săptămână la hotelul Maria Isabel, iar la plecare ceruse să i se reţină un apartament la hotelul Camino Real din Tampico! Acolo rămăsese numai două zile, apoi plecase cu avionul în direcţia New York!

— Nu v-aţi mai îndoit nici o clipă! spuse James Ladd. Cred că oricine ar fi făcut la fel…

— Nu ştiu… răspunse John Sheridan. Eu însă nu trebuia să fac. Eu nu mă gândeam la nimic altceva decât la autenticitatea tablourilor. De aceea *cumpărasem* trei experţi, deşi ştiam că nu voi avea nevoie de ei…

— La un *kidnapping* nu v-aţi gândit nici o clipă? întrebă Larry L. King.

— Poate că m-aş fi gândit… şi poate că chiar m-am gândit… înainte de primirea celei de a treia scrisori. Abia aşteptam propunerea lui de predare a banilor şi a tablourilor. Şi în clipa când am citit cuvântul Mexic, în cea de a treia scrisoare, am crezut că-mi explodează inima. Imediat mi s-a aprins cuvântul *kidnapping*, dar parcă pentru a se stinge pentru totdeauna. Mă chema cu yachtul, cu experţi, îşi închipuia, cred, că voi veni şi cu câţiva detectivi

particulari, mai erau şi marinarii de pe yacht… numai un nebun s-ar fi putut gândi la *kidnapping* în aceste condiţii şi numai alt nebun ar fi crezut că se încearcă un *kidnapping* asupra lui. Numai cursa cu yachtul mi s-a părut prea lungă. De aceea în loc de OK sau mai bine zis alături de OK-ul cerut am adăugat că voi sosi la Tampico cu avionul în ziua pe care mi-o va indica el şi care ar trebui să fie plasată într-un interval de o săptămână, pentru a da răgaz yachtului să ajungă acolo, urmând să ne întoarcem cu yachtul, a doua zi, sau când va crede el de cuviinţă. Am primit foarte repede cea de a patra scrisoare prin care se accepta propunerea mea, înţelegându-se, se zicea, că nu pot să lipsesc atâta timp din New York. Urma să sosesc la Tampico într-o anumită zi şi să-l aştept până a doua zi, adică douăzeci şi patru de ore. Mă ruga să-i înţeleg mica lui rezervă, singura dealtfel; era şi el nevoit să ia câteva măsuri de prevedere, etc.… Am înţeles că domnul von B. vrea să fie foarte sigur că eu sunt acela care a sosit la Tampico şi abia pe urmă să plece să aducă, de la cine ştie ce haciendă, tablourile ascunse. I-am răspuns printr-un OK telegrafic.

— La acelaşi post restant? întrebă Achile Pommot.

— Niciodată nu i-am răspuns la acelaşi post restant şi niciodată pe acelaşi nume. Întotdeauna altul.

— Nu v-aţi gândit niciodată să-l puneţi sub urmărire? întrebă Larry L. King la rândul lui.

— Niciodată! răspunse John Sheridan. Aceasta fusese prima lui condiţie: dacă se va simţi urmărit sau spionat, va renunţa la afacere imediat.

— Era şi normal, mormăi comisarul Graisset. Până acum, singurul care putea să piardă în afacerea asta era doar von B. De aceea apelase, nemţeşte, la onoare…

— Nu mai era nimeni la curent cu afacerea? întrebă James Ladd. Mă refer la cercul dumneavoastră.

— Absolut nimeni din cercul meu de afaceri… Iar în intimitate mă sfătuisem cu Margaret de câteva ori, foarte vag. Adică o întrebasem dacă i-ar place să mai vadă câteva tablouri în galeria de pe malul lacului…

— Prin urmare Margaret vizitase galeria! se miră James Ladd. Probabil că nu există femeie mai discretă…

— Aici te înşeli, domnule Ladd, se încruntă John Sheridan. Şi Eva Morelli a vizitat galeria…

— Eva! se plezni peste frunte James Ladd. Imposibil! Nu e chiar cea mai tainică femeie din lume…

— Nu e cea mai tainică… zâmbi cam amar John Sheridan. N-a vorbit pentru că nu şi-a dat seama unde se află şi ce valori există acolo. În loc să se uite la picturi, se uita după becuri şi spunea mereu că-s grozave…

— Poate că se prefăcea… ripostă James Ladd cu jumătate de glas. Când simţi prea multă bogăţie în preajma ta, n-o mai vezi, sau uiţi s-o mai vezi…

— Îmi pare bine că eşti cavaler… îl persiflă John Sheridan. Margaret ar fi dormit acolo printre tablouri. Cunoştea caracteristicile fiecăruia, de la şcoală, epocă, influenţă, până la durabilitate şi preţ. Chiar mi-a slujit de intermediară inocentă pentru o gravură de Holbein şi pentru o schiţă a lui van Gogh. Era una din puţinele care îmi cunoştea maniile… Prin urmare am trimis O.K.-ul telegrafic şi am pornit în ziua convenită, cu avionul, la Tampico… Dar mai întâi să bem o bere ca-n Bronx.

3

— Da… reluă John Sheridan firul povestirii. Am plecat spre Tampico într-o miercuri, în ziua când mi sa telefonat că yachtul sosise. Era chiar ziua convenită. La prânz am fost acolo, dar n-a trebuit să mai aştept douăzeci şi patru de ore. La ora şapte mi s-a telefonat, la ora şapte seara. Avionul special mi se trimisese cu jumătate de oră mai devreme… Am avut puterea să nu mă arunc din avion… Nu ştiam sigur ce s-a întâmplat, dacă toate societăţile mele au dat faliment, dacă a sărit în aer galeria de pe malul lacului, dacă am pierdut un milion sau zece milioane, sau o sută de milioane. Totul ar fi fost floare la ureche. Un singur lucru înţelesesem din bâlbâiala secretarilor şi preşedinţilor. Fusesem tras pe sfoară ca ultimul dintre ultimii imbecili ai lumii…

— A, da, miercuri! îşi aminti Larry L. King. Atunci s-a întâmplat prăpădul, Superul! Cea mai mare lovitură dată vreo dată în America! Poate chiar din lume, ca să rămânem şi în domeniul acesta neîntrecuţi…

— Tocmai mie! şe înfurie John Sheridan. Lui John Sheridan care a fost dezbrăcat până la piele şi bătut trei ore pentru a înşela patru tâlhari! Lui John Sheridan care a cumpărat un tablou de Ribera cu 470 de dolari şi l-a vândut cu 180.000 de dolari! Lui John Sheridan care a cumpărat din facultate trei creiere, cu câte trei mii de dolari pe lună şi scoate din ele trei sute de mii! Lui John Sheridan care s-a jurat să nu mai fie escrocat de nimeni!

— Poate tocmai din cauza asta… mormăi comisarul Graisset. Trebuia să se răzbune odată…

— Dar cât să mai plătesc, domnule, în contul celor 57 de dolari fără cei opt ai mei?! Şi de ce să fiu tocmai eu tras pe sfoară când există atâţia alţi imbecili…?! Încă o bere!… Ca să-mi treacă prăpădul…

Ultima…!

Simţi şi Achile Pommot nevoia să bea, fără să apeleze la paharul de pe masă, chiar din faţa lui, care i-ar fi transformat berea în cea mai divină licoare a lumii. Îi privi pe ceilalţi pe furiş, mai ales pe colegul lui de peste canal, apoi îndrăzni. Şi fu atât de bucuros de reuşita primei tentative încât bău sticla până la fund, fără să i se prelingă un strop pe bărbie cum li se întâmpla celorlalţi.

— Şi nu pot să înţeleg de la cine a aflat domnul von B. sau von A. sau ne von Dracu' toate amănuntele…?! Parcă i le-aş fi scris eu, parcă i le-aş fi destăinuit în somn, nici nu ştiu ce să mai cred…!

— Poate că s-o fi informat la vreun *maître chanteur*, opina James Ladd. Sunt destui şi din aceştia.

— De unde a aflat despre locuinţa mea din Palissade, de lângă West Point? Nici poştaşul nu ştie, pentru că nu mi-a sosit niciodată corespondenţă. Şi cum a făcut rost de chei şi de toate celelalte, care i-au dat siguranţa loviturii şi l-au dus la reuşită. E aşa de cumplit totul încât uneori mă gândesc chiar la Margaret, deşi am mai multă încredere în ea decât în mine… Pentru că eu nu ştiu ce pot vorbi în somn…

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Femeile… Eu dacă aş fi Adam nici în Eva n-aş crede… Ar face ea ce-ar face şi m-ar înşela până la urmă chiar cu mine… Mintea lor e destul de sucită ca să-şi găsească idei şi situaţii…

— Margaret e unică! se împotrivi John Sheridan. E lucidă, clară şi când respiră ştie că respiră… Nu vreau s-o jignesc pe nedrept… Nu ştiu cum au aflat…

— Credeţi că au fost mai mulţi? sesiză imediat Achile Pommot. Din păcate, eu nu ştiu prea multe despre Super…

— Toţi ştim cât ştii şi dumneata… Sau până mai adineauri am ştiut cât dumneata, aşa sper cel puţin… În orice caz până dimineaţă, sau până la prânz, vom şti totul. Aveţi cuvântul lui John Sheridan…

— Să nu se întâmple aşa cum s-a întâmplat cu tablourile… mormăi sceptic comisarul Graisset.

— Nu! îl asigură foarte calm şi net John Sheridan. De un an de zile aştept ora cea mare, ora răfuielii…

— Sau a clarificărilor… spuse Achile Pommot.

— Clarificarea nu poate să nu însemne răfuială şi bucăţi de carne friptă! Se îndârji John Sheridan.

— Hm… făcu comisarul Graisset. Iar ne-am poticnit şi mi se pare că în apropiere de final…

— Da… îşi aminti John Sheridan. Când am sosit cu avionul, după mutrele celor care mă aşteptau la aeroport, am ştiut că nu se mai poate salva nimic şi că e mai grav decât mă aşteptasem. *Crimă!* Mi-a spus unul din preşedinţi. Dublă crimă şi sinucidere! Am îngheţat. Mi-a

fost teamă că i s-a întâmplat ceva lui Margaret. *Unde e?* Am întrebat eu. *La spital*, mi-a răspuns alt preşedinte. A făcut un atac de cord. Dar va scăpa. Piatra cea mai grea mi se luase de pe inimă. Dar durerea şi ruşinea şi ura rămâneau… Mi-au povestit ce s-a întâmplat şi cum s-a întâmplat… Cum vorbeau ei atunci, nu înţelegeam nimic. Era ca o mlaştină din care nu se putea ieşi. Unul spunea una, altul spunea alta, se contraziceau, ţipau, urlau, plângeau, se jurau, parcă se băteau pentru moştenirea mea, acolo pe aeroport… Vă spun cum s-au petrecut în realitate evenimentele, după ce a trecut timpul, după ce s-a făcut un pic de ordine în harababura aceea de fapte… La o oră şi jumătate de la plecarea mea, nevasta lui Peter Duffin a primit un telefon, chiar de la fiica ei, o copilă de unsprezece ani. Fata o ruga să vină imediat la tante Margaret, pe Palissade, lângă West Point. Adică la locuinţa mea secretă, unde soţii Duffin, împreună cu fata mai fuseseră de câteva ori şi unde obişnuia Margaret să stea în timpul verii. „Vino imediat, mămico", i-a spus fata. „Hai, că pregătim o surpriză extraordinară. Tante Margaret nici nu ştie că ţi telefonez… Trebuie să închid telefonul, pentru că vine spre chioşc şi tu nu trebuie să ştii nimic". Claire Duffin l-a căutat imediat pe Peter, dar negăsindu-l i-a lăsat răspuns secretarei. I-a repetat cuvânt cu cuvânt ce i-a spus Margaret, tot aşa o chema şi pe fetiţă, iar secretara, din obişnuinţă, a stenografiat convorbirea, de aceea ştim cum a început povestea. Aici se întrerupe însă povestea mamei şi fetei… Cum a ajuns fetiţa acolo, ce s-a întâmplat cu Claire când a ajuns şi ea, nu mai ştim…

— Asta ar însemna ceva foarte grav… spuse Achile Pommot. Ar însemna că nu a avut cine să povestească…

— Exact, domnule Pommot… Dar până a se ajunge acolo a mai trecut ceva timp… Peter Duffin s-a întors spre prânz la bancă. A găsit mesajul lui Claire şi i s-a părut cam ciudat. A telefonat la Palissade. I-a răspuns o voce necunoscută de bărbat: „Cine sunteţi dumneavoastră?". „Peter Duffin, etc.". „Şi ce doriţi dumneavoastră?" a întrebat iarăşi vocea necunoscută. „Soţia şi fetiţa mea sunt acolo!" s-a înfuriat Peter Duffin. Vocea a tăcut o clipă apoi a întrebat: „O fetiţă cam de zece ani, îmbrăcată într-o rochie albastră şi cu un colier albastru de scoici la gât?" „Da!" a răspuns Peter Duffin. „Şi o doamnă cam de 35 de ani, îmbrăcată într-o rochie albă cu dungi galbene şi cu un ceas Patek Philippe la mână?" „Da", a răspuns şi vă închipuiţi în ce hal a răspuns, Peter Duffin. „Ce culoare are părul fetiţei şi ce culoare are părul femeii?" a întrebat din nou vocea. „Aici inspectorul Brown de la Specială". Peter Duffin a răspuns şi după câteva secunde de zgomote şi paşi, s-a auzit iar vocea: „Ce fel de tip de ceas avea la braţ fetiţa dumneavoastră? Marca v-o spun eu: Tissot. Mă interesează tipul." „Antiacvatic!" a răspuns imediat Peter Duffin. „Atunci dumneavoastră sunteţi, a reluat vocea şi vă rog să mă iertaţi, dar situaţia ne obligă să

luăm toate măsurile. Nu! Nu mă întrebaţi nimic, nu vă alarmaţi şi nici nu alarmaţi pe altcineva. Nu e nimic foarte grav, dar trebuie să veniţi imediat aici. Şi încă o dată, ca să nu ne încurcaţi cercetările, nu discutaţi cu nimeni. La poartă vă aşteaptă sergentul Richards în uniformă. Îi spuneţi că v-a chemat inspectorul Brown, Sincopa. Ca să vă dea drumul mai uşor, adăugaţi porecla. Şi v-aş ruga să nu mai pierdeţi nici o clipă!"

— Extraordinar! se înfioră Achile Pommot.

— Bineînţeles că Peter Duffin a fugit ca din puşcă. Nu i-a spus secretarei decât că se întoarce într-o oră, sau într-o oră şi jumătate. Şi chiar s-a întors…

— Adică?… mormăi comisarul Graisset.

— A oprit maşina în faţa locuinţei, a intrat pe poartă şi s-a pomenit cu un pistol în coaste. Tipul era mascat, cu un ciorap. I-a spus că dacă scoate un sunet s-a terminat şi cu fata şi cu nevasta lui. L-a dus apoi spre chioşc şi le-a văzut acolo pe amândouă, legate şi cu căluş în gură. Şi a început să le tortureze în faţa lui. Nu în joacă, tortură adevărată, cu fier roşu şi ace. S-a repezit spre el, dar tipul n-a tras. L-a pocnit în ceafă cu un sac de nisip, sau cu o măciucă de cauciuc, nu-şi aminteşte prea bine. Când Duffin şi-a revenit tipul a reluat tortura şi l-a ameninţat că la cel mai mic gest îi împuşcă fata. A şi tras odată spre ea… „Ce vrei?" l-a întrebat Duffin. „Să aduci în jumătate de oră cele două valize cafenii. Dacă nu le aduci le omor sub ochii dumitale, nu cu pistolul. Le tai bucată cu bucată. Pot să încep chiar acum." Şi tipul chiar a început să taie, domnilor. Iată de ce vreau să-l tai şi eu bucată cu bucată. I-a tăiat degetul cel mic al fetei şi i l a aruncat în faţă lui Duffin. Fata se zbătea, leşinase, dar nu i se auzeau ţipetele. Şi tipul cu pistolul pe creştetul ei… Înţeleg foarte bine că nu putea să reziste, bietul Duffin. A văzut că ăla nu glumeşte şi nu are pic de milă. A simţit că nu va da cu un pas înapoi. Şi i-a spus că va aduce cele două valize. Tipul i-a dat un alt loc de întâlnire, la o cabină de telefon, unde îl va aştepta altcineva, cu maşina. Acel altcineva va sta cu telefonul la gură. Dacă va spune un anumit cuvânt, sau dacă nu va spune nimic, cele două vor fi omorâte. Prin urmare să nu se gândească să aducă poliţie sau aşa ceva. „Eu voi sta la acest telefon, i-a spus tipul. Voi vorbi cu celălalt tot timpul. În momentul când convorbirea va înceta fără să mi se spună un anumit cuvânt, ele vor fi împuşcate pe loc. Dumneata vei pune în maşina de lângă cabină valizele, apoi vei porni singur, cu maşina încoace. Mie mi se va da semnalul convenit şi astfel le vei găsi pe amândouă vii. Nici o altă încercare, nici o bâlbâială, nici o ezitare. Are domnul Sheridan cu ce să înlocuiască cele cinci milioane, dar dumneata nu ai cu ce să le înlocuieşti pe ele şi nici nu cred că vrei asta. Cabina la care te vei duce cu valizele intacte se află pe o colină. De acolo se vede totul ca în palmă, în toate direcţiile. Şi

sosirea dumitale şi plecarea dumitale. Orice apariţie suspectă va însemna moartea lor. Roagă-te lui Dumnezeu să nu treacă din întâmplare vreo maşină a poliţiei când ajungi acolo". Aşa i-a spus tipul. Şi Duffin n-a făcut altceva tot timpul decât să se roage lui Dumnezeu să nu treacă din întâmplare vreo maşină a poliţiei. S-a luat exact după harta care i se dăduse şi a ajuns întrun loc izolat, pe o colină, unde se afla într-adevăr o cabină telefonică şi alături o maşină deschisă. În cabină, un individ, întors pe jumătate, vorbea la telefon. Duffin a dus cele două valize în maşina cu portbagajul deschis. Le-a pus înăuntru, a tras singur capacul portbagajului, apoi l-a simţit pe celălalt alături. Era acelaşi tip, fără mască, doar cu nişte ochelari foarte negri care-i mascau ochii şi nasul. L-a recunoscut numai după voce. „Am schimbat rolurile, ia spus el lui Duffin. A rămas celălalt dincolo. Intră în cabină până controlez valizele." Duffin a intrat în cabină şi a putut să vadă printr-o oglindă dinăuntru tot ce se petrece. Tipul a deschis valizele şi a făcut un control rapid şi foarte competent, cu ţeava pistolului îndreptată spre cabină. La un moment dat chiar şi-a scos ochelarii, pentru a privi mai bine legăturile cu bancnote. Şi câteva secunde Duffin i-a văzut figura. Na reţinut nimic, decât că-i era necunoscută şi că era un tip destul de tânăr, în jurul lui patruzeci, dar în privinţa asta putea să se înşele. La telefon se auzea un tip vorbind. Vorbea într-una. Spunea rugăciuni. Duffin şi-a dat seama că la capătul firului cineva aştepta semnalul. A tăcut mâlc, n-a scos un cuvânt. Tipul cu bancnotele s-a apropiat de cabină şi i-a făcut semn să iasă. Tocmai atunci s-a zărit în depărtare o maşină şi tipul s-a cam speriat. L-a pocnit pe Duffin cu o măciucă în cap… Şi aici se termină povestea tipului…

— Dar nu şi a lui Duffin… profită James Ladd de întrerupere. Bietul de el!

— Da, reluă John Sheridan. Când s-a trezit, sau mai bine zis când a fost trezit de cei din maşina care se zărise în depărtare, Duffin a văzut telefonul deschis şi asta l-a înspăimântat. I-a rugat pe ceilalţi să anunţe poliţia, iar el a fugit spre Palissade. Când a ajuns acolo, amândouă erau reci. Avea pistolul la el. Şi-a tras un glonte în tâmplă. Îl înţeleg. Din fericire, sau din nefericire n-a murit. Şi-a sfărâmat centrul vederii, a rămas orb…

— Şi celălalt? mormăi comisarul Graisset.

— Celălalt rămâne o mare enigmă, răspunse John Sheridan. După toate datele, tipul a organizat singur lovitura. În orice caz mama şi fiica au fost ucise de el şi asta la câteva minute după ce Duffin a plecat să aducă valizele. Examenul medical asupra orei decesului e foarte clar în privinţa asta…

— Şi totuşi a existat un *celălalt*! spuse Larry L. King. Cei care l-au găsit pe Peter Duffin leşinat, lângă cabină, i-au ascultat rugămintea şi

nu s-au atins de telefon. Au fugit la altă cabină şi au anunţat poliţia. Detectivii au lucrat, întâmplător, bine şi au reuşit să dea de celălalt capăt al firului. Un restaurant mare pe malurile Hudsonului, cu vreo opt cabine telefonice, toate dispersate, din nefericire. Au lucrat simultan. Unii au plecat spre restaurant, alţii au rămas să audă rugăciunile din receptor. Dar după vreo cinci minute, rugăciunile au încetat şi s-a auzit declicul aparatului. Poliţiştii nu avuseseră timp să ajungă. Dar unul din chelneri a observat un individ întârziind prea mult într-una din cabine. I-a dat semnalmentele, văzute cam în penumbră şi cam din spate, i-a indicat şi culoarea hainelor. Indicaţii cam vagi. A fost găsit în împrejurimi un individ care părea că ar corespunde semnalmentelor. N-avea alibi sigur pentru ora convorbirii cu rugăciuni. A spus că s-a plimbat prin parc, etcetera. În schimb avea alibi solid, sau aparent solid, pentru celelalte ore. Fusese într-un bar cu alţi doi cetăţeni, iar chelnerul care-i servise îşi amintea de ei.

— Se cunoaşte identitatea suspectului evlavios? întrebă comisarul Graisset.

— Un oarecare Max Taylor, directorul unei obscure agenţii de reclame de pe strada 125, răspunse Larry L. King. Şi care are o reputaţie tainică, în anumite cercuri foarte închise. Se crede că ar fi un temut *maître chanteur*.

— Asta e ceva nou! spuse John Sheridan. În timpul anchetei îl ştiam numai şef al unei agenţii de reclame.

— Cea mai bună mască pentru profesiunea asta scârboasă, se îngreţoşă comisarul Graisset.

— E numai un zvon… se retrase James Ladd. Mai ales în lumea fetelor circulă zvonul. Dar niciuna nu spune ceva sigur…

— Şi de ce bolborosea ăla rugăciuni în microfon? întrebă comisarul Graisset. De ce nu citea ceva? Şi ce nevoie avea ucigaşul de rugăciunile lui?

— Întuneric total! spuse Larry L. King. Părerea tuturor e asta: ucigaşul a lucrat singur. Un singur complice să fi avut şi până astăzi s-ar fi aflat.

— E şi părerea dumitale? întrebă Achile Pommot.

— De bună seamă, răspunse Larry L. King. Mişcarea personajelor şi tot cadrul indică o singură persoană. Dacă ar fi avut un complice nu l-ar fi pus în spatele lui Peter Duffin în momentele când tortura? Riscul lui era cumplit. Dacă Peter Duffin nu şi-ar fi pierdut firea, ar fi putut foarte simplu să-l împuşte, mai ales că avea pistolul la el.

— Numai un supraom din imbecilităţile pentru copii, de la televiziune, ar fi făcut asta, spuse James Ladd. Cine s-ar mai gândi să atace când vede cum îi torturezi copilul? Eu aş fi adus şapte valize încărcate cu dolari, nu două. Vorba ăluia: dolari se mai pot face, dar *copiii* aceia, copilul *acela* nu se mai face niciodată!

— Asta e! se încrâncenă John Sheridan. Şi pentru asta trebuie să-l tai în bucăţi…

— Şi totuşi care a fost rolul celui care o făcea pe evlaviosul? îşi repetă comisarul Graisset întrebarea.

— Cred că un rol psihologic, de siguranţă, răspunse Achile Pommot. Şi asta dovedeşte că individul a lucrat singur. Poate că nu a dat telefon *cuiva* anume, poate a cerut la telefon, la o parohie, la o biserică, să fie lăsat să asculte slujba religioasă, prefăcându-se, de pildă, muribund. Şi i s-a lăsat telefonul deschis, din mizericordie…

— Şi pentru ce avea nevoie de slujbă religioasă? întrebă John Sheridan.

— E vorba aici de psihologia securităţii, zâmbi Achile Pommot, cu toată modestia. Ca să se apere…

— Păi nu putea, de exemplu, să se prefacă tipul că vorbeşte fără să audă neapărat rugăciuni? spuse comisarul Graisset. Lua telefonul din furcă fără să formeze vreun număr, care în orice caz era periculos, pentru complice… Dacă a avut complice. Eu înţeleg ce vrei să spui dumneata, dar merge şi fără număr şi fără rugăciuni. Crezi dumneata că Duffin, în starea în care era, mai avea chef să controleze dacă tipul vorbeşte sau nu la telefon?

— Duffin, nu! răspunse Achile Pommot. Dar un altul, mai treaz şi mai lucid, care ar fi venit cu Peter Duffin, poate că da… Să zicem că ar fi venit însoţit de un poliţist, ascuns undeva în maşină şi poliţistului i s-ar fi părut curioasă toată situaţia…

— Nu ar fi putut Duffin să rişte aşa ceva! spuse John Sheridan. Ţi-am spus, domnule Pommot, că-i înţeleg gestul, de aceea am luat asupra mea întreaga pagubă materială…

— Încercaţi să vă puneţi în pielea asasinului, se încăpăţână micuţul Achile Pommot. Nu a lui Duffin. Asasinul se putea gândi la un poliţist mai ager. Şi chemându-l pe Duffin în cabină să asculte legătura nu l-ar fi câştigat pe Duffin de partea lui? Aşa i-a zis la chioşc: „*Cele două mor, dacă spun un anumit cuvânt, sau dacă nu spun nimic. Trăiesc dacă spun un alt cuvânt*”. Auzind bolboroseala din aparat, Duffin şi-ar fi dat seama că nu e vorba de un truc şi ar fi plecat cu poliţist cu tot spre Palissade. Dar dacă în telefon n-ar fi existat nici o voce, cum ar fi reacţionat Duffin? N-ar fi urlat şi ar fi chemat în ajutor poliţistul ascuns? Asasinul trebuia să se gândească la toate acestea şi să se asigure că îl va imobiliza pe Duffin, şi-l va ţine la cheremul lui până va fi în siguranţă. Şi asta nu se putea întâmpla decât existând cineva la capătul firului şi bolborosind într-una… Cred că mă înţelegeţi… Dându-şi seama că nu mai are ce pierde, prin faptul că individul nu e în legătură cu alt post şi că deci cele două, nevasta şi fata, au fost lichidate, Duffin ar fi riscat tot ce-i mai rămăsese, adică viaţa… Asasinul trebuia să se gândească la toate acestea şi trucul lui cu

telefonul face parte din această psihologie a securităţii… Nu susţin neapărat că a telefonat la o parohie, dar rugăciunile din receptor nu mi le pot explica altfel. Asta e umila mea părere…

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Asta, da! Asta e o părere! Dacă ne punem în pielea asasinului, înţelegem foarte limpede, că trebuia să-şi ia anumite precauţiuni… Oricum, avem de-a face cu un asasin teribil… Dar a făcut totuşi prea multe, pentru a se putea atribui totul unui singur creier, chiar genial…

— Şi mai e ceva! ridică timid degetele, ca la şcoală, micuţul Achile Pommot. Cum a ajuns fetiţa… Mi se pare Margaret, cum a ajuns Margaret acolo?

— Asta e iarăşi o enigmă cumplită! răspunse John Sheridan. Cine a luat-o? Cum a convins-o? Cum a convins-o să vorbească la telefon? Chemarea ei, a fetei, e prea ciudată… Oare poate să vorbească atât de nepăsător o fetiţă la telefon cu mama ei sub ameninţarea morţii, a torturii?

— Imposibil! spuse comisarul Graisset. Ce ştie despre moarte şi ameninţare un copil de unsprezece ani? El nu ştie decât să ţipe, să ceară ajutor. Doar să fie un copil precoce, care-şi dă seama de gravitatea situaţiei. E ciudat…

— Nu ştiu… gemu John Sheridan. Şi din cauza asta vreau să-l tai în bucăţi. Margaret era fetiţa mea…

Capitolul IV

James Ladd şi John Sheridan părăsiseră împreună barul, dar cei trei detectivi rămăseseră la aceeaşi masă, cu acelaşi bar mobil, pe rotile, lângă ei. Comisarul Graisset pufăia într-una din pipa stinsă, ca şi cum n-ar fi existat plăcere mai mare în lume, mărunţelul Achile Pommot îşi încurca şi-şi descurca degetele cu nevinovăţia care nu-i părăsea niciodată gesturile, iar Larry King privea un singur punct pe tavanul albastru şi tresărea mereu, ca un spectator care urmăreşte un film cu scene palpitante.

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Mai bine că ne-au lăsat singuri, deşi Sheridan ăsta e un tip al dracului, un american sadea, cu vreo alte şapte, opt naţii în el…

— Uneori mi se pare cam naiv, îndrăzni Achile Pommot…

— Uneori, da… admise comisarul Graisset. Dar are o groază de şerpi într-însul. Ce mai, domnilor, e o forţă. Să-l ferească Dumnezeu pe asasin. Cred că ar fi în stare să scornească un nou infern pentru el…

— Asasinul… asasinul… visa Larry L. King. Mereu mă înţeapă unul şi acelaşi gând: e un singur asasin?… Deşi după toate aparenţele…

— Mai mult după logică, decât după aparenţe… îl corijă prompt micuţul Achile Pommot. Cui i s-ar povesti cazul ăsta, fără câteva date, ar putea să jure că a participat o armată la săvârşirea lui. Logica însă spune altceva… Numai povestea aia cu rugăciunile numi dă pace…

— Chiar dacă admitem ipoteza dumitale năstruşnică? întrebă comisarul Graisset. Nu e imposibil ca tipul să fi telefonat la o biserică, la un templu şi să-i fi rugat pe ăia să lase telefonul deschis, ca să suporte mai împăcat intrarea în nefiinţă…?

— În cazul acesta, interveni Larry L. King, ar fi putut să-i telefoneze, pur şi simplu, unui preot şi să-l roage să-i citească rugăciuni de moarte, ca la ultima spovedanie. În orice caz avem de-a face cu o idee…

— Cam năstruşnică, precum a calificat-o comisarul Graisset, îşi etală Achile Pommot modestia. Dar fiindcă nu avem alta… Şi fiindcă ţinem cu tot dinadinsul la ideea lupului singuratic.

— Asta e! se trezi comisarul Graisset. Să nu ne convină ideea asta şi de aceea să ne agăţăm de ea… Acum pentru că suntem între noi putem să vorbim foarte deschis… E absolut imposibil ca asasinul să nu

fi avut un complice… Poate că nu la înfăptuirea propriu-zisă a crimei, dar la organizarea ei… Benjamin ăla al dumneavoastră, adică al *lui*, de fapt, pentru că e vorba de fiu-său, mă cam sâcâie. Oare o fi ştiut Benjamin că fata lui Peter Duffin e de fapt sora lui?

— Dar Peter Duffin ştia lucrul acesta? întrebă Achile Pommot. I s-a spus vreodată? A bănuit el ceva, dacă nu i s-a spus? L-a ajutat oare cineva să afle?

— Întrebări foarte grele! spuse uimit Larry L. King. Întrebări foarte grele şi foarte noi! Din cauza amănuntului de ultimă clipă care n-a fost cunoscut până acum câteva minute…

— Hm… mormăi ca întotdeauna comisarul Graisset scuturându-şi, în sfârşit, pipa. Afacerea poate să ia o turnură neaşteptată din cauza acestor întrebări, domnule Pommot… Apare un dublu mobil, apar şi alţi interesaţi… Trebuie neapărat să aflăm de la Peter Duffin adevărul în problema fetiţei…

— Depinde care adevăr… tuşi cam confuz Larry L. King. Dacă nu ştia nimic, n-avem ce afla… adică nu putem afla decât acest adevăr: că nu ştia nimic… Şi în starea în care se află, nu cred că ar mai putea suporta a doua moarte a fetiţei… Să nu fim prea cruzi… Înţeleg că trebuie să facem ceva… numai să găsim calea cea bună…

— Cred că va fi cea mai grea treabă, spuse Achile Pommot. Nici nu văd cum am putea să-l întrebăm…

— Numai brutal! mormăi comisarul Graisset. Brutal şi pe neaşteptate. De la: Ce vin îţi place, domnule Duffin? fără să-i dai răgaz să-ţi răspundă, direct: Ia spune, domnule Duffin, cine e tatăl lui Margaret?… Dacă ştie ceva, îşi va duce mâinile la cap, dacă nu ştie, îşi va încrucişa braţele şi va zice cam aşa: Adică ce trebuie să înţeleg din întrebarea asta?… Şi pe urmă totul e simplu… Îl putem întreba dacă soţia lui a mai fost căsătorită, dacă el a mai fost căsătorit, etcetera.

— Excelent! aplaudă fără palme mărunţelul Achile Pommot. E singura cale de a afla adevărul!… Dar mai există problema Benjamin. Aici ştim ceva, dar tot ce ştim, ştim de la John Sheridan şi doar o oarecare aluzie de la Max Taylor…

— Hm… făcu comisarul Graisset. Am impresia că am băut prea multă bere, pentru că nu prea înţeleg…

Larry L. King se văzu nevoit să-i povestească, mai pe scurt şi dând totul pe seama întâmplării, ceea ce auziseră, el şi Achile Pommot, din convorbirea pe care Max Taylor o avusese cu Bob Stewart…

— Aha!… înţelese comisarul Graisset. Ăsta e un lucru foarte important… Şi când mă gândesc că până acum câteva minute totul părea foarte limpede: un individ dăduse o lovitură în stil de lup singuratic. Acum apar alte mobiluri, alte relaţii, poate chiar alte ipoteze… Pentru că nu intră în afacerea asta numai John Sheridan, bineînţeles în alt rol, ci mai intră şi individul ăsta, *maître chanteur*-ul şi

odată cu el şi cu ei, se mai afundă puţintel şi fiul dezmoştenit, domnul Benjamin. Ai întors-o bine, domnule King; abia acum pricep cam ce s-a întâmplat adineauri, când s-a înfuriat Sheridan…

— Şi pe Margaret Smith o putem oare lăsa imaculată? dădu glas Achile Pommot unui gând care-l rodea de mai multă vreme. Nici nu ştim ce s-a întâmplat cu ea. Doar atât: că Sheridan o apără orbeşte…

— Poate că James Ladd ştie mai multe despre Margaret, spuse Larry L. King. Adică, în mod sigur ştie mai multe. Se cunosc amândoi de multă vreme, înainte ca Sheridan s-o fi întâlnit. Câte ceva am aflat şi eu… Margaret l-a lăsat odată pe John Sheridan, aşa se spune în anumite cercuri, din cauza unor jigniri pe care i le-ar fi adus… Ar fi bănuit-o de… Nu ştiu dacă şi în relaţii extraconjugale tot adulter i se zice… Ar fi bănuit-o de adulter şi Margaret l-a părăsit imediat, înapoindu-i până la cent tot ce primise de la el… Atunci a intrat ea la televiziune, cu sprijinul lui James Ladd… Sheridan a pescuit-o… Dacă mi se permite termenul… Adică s-a lăsat pescuit de Eva Morelli. I-a făcut două filme şi pe urmă a dat-o dracului. Asta s-a întâmplat în public. Nu se ştie sigur de ce a drăcuit-o Sheridan. James era împreună cu ei, ştie mai bine. Eva s-a prefăcut amuzată, toţi au crezut că e o simplă scenă de *familie*, dar chiar a doua zi, Eva a primit catrafusele şi un cec fără mulţumiri. Lumea zice că la festinul ăla, Eva, încurajată de câteva pahare de şampanie ar fi spus despre Margaret anumite lucruri… Atât i-a trebuit lui Sheridan. Un an şi jumătate a umblat după Margaret. James devenise pe vremea aceea confidentul lui, pentru că era şi al ei, iar John Sheridan ştia că singurul om care avea o anumită putere asupra lui Margaret era el, James Ladd. Până la urmă a convins-o să-l întâlnească pe Sheridan… Nu se ştie ce s-a întâmplat la întâlnire, dar chiar de a doua zi, vechiul menaj extraconjugal s-a refăcut. E de presupus că Margaret i-a pus lui Sheridan condiţii foarte precise…

— Hmm… cam aşa pare treaba, mormăi comisarul Graisset. Cunosc eu tipii de genul lui. Cred că nici în somn nu e capabil să-i aducă vreo învinuire…

— Da… interveni Achile Pommot. Dar noi nu suntem în situaţia lui John Sheridan şi nu putem să închidem ochii. Fiindcă este un anumit lucru în povestea *kidnapping*-ului care se referă direct la Margaret Smith… De ce a rostit fetiţa numele ei la telefon? Oricât ar fi dăscălit-o un bărbat, fetiţa nu putea să fie atât de nepăsătoare şi de… Însufleţită cum o trădează convorbirea telefonică pe care a avut-o cu maică-sa… Iar ipoteza teroarei, a ameninţării, trebuie îndepărtată, aşa cum a sugerat comisarul Graisset. Ce s-a întâmplat cu Margaret cea mică de a putut să-şi convingă mama să vină singură după ea…?

— La asta mă gândesc şi eu, oftă Larry L. King. Numai prezenţa lui Margaret poate să explice reacţia fetei. Margaret o cunoştea, se

cunoşteau amândouă, poate că se şi simpatizau. Era foarte simplu pentru Margaret cea mare s-o atragă într-o maşină şi s-o ducă la Palissade şi acolo să se prefacă amândouă că-i pregătesc o surpriză mamei. Dar din păcate… Povestea nu stă în picioare…

— Dar altfel cum se poate explica? întrebă comisarul Graisset. Nimeni altcineva nu putea să kidnappeze fetiţa şi s-o facă să vorbească astfel cu maică-sa decât această Margaret… Mai ales că în convorbire, fetiţa s-a referit de câteva ori la *tante Margaret*. Dacă-i spunea şi *tante*, e cu atât mai clar…

— Da! acceptă Larry L. King. Am spus şi eu că e singura explicaţie, singura ipoteză plauzibilă, dar povestea nu poate să stea în picioare din cauza alibiului Margaretei… Ştiţi cu cine s-a întâlnit Margaret în orele când fetiţa vorbea la telefon cu maică-sa şi când tipul le împuşca pe cele două?… Cu Eva Morelli! Care după ce i-a dat alibiul, aflând pentru ce îi trebuia, a început să-şi smulgă părul din cap şi să urle peste tot: „De ce n-am ştiut, Dumnezeule, pentru ce mă întreabă? Am pierdut singura ocazie ca s-o distrug şi să pun din nou mâna pe el!” Nici vorbă că a încercat să-şi retragă declaraţia, numai că era prea târziu, o făcuse în prezenţa unor martori. ba chiar mai indicase numele câtorva persoane care asistaseră la convorbirea dintre cele două Sheridaniste.

— Da… recunoscu Graisset. Cade singura ipoteză logică. Dar cum a putut să ajungă fetiţa acolo fără Margaret cea mare?

— Ar mai fi o ipoteză, sugeră cu modestie Achile Pommot. Dar mai întâi ar trebui să ştim ora la care Margaret s-a întâlnit cu Eva Morelli…

— S-au făcut toate calculele posibile, îl asigură Larry L. King. Convorbirea dintre mamă şi fetiţă, dacă ne luăm după spusele secretarei, care şi-a făcut stenograma la ora 10,30, nu putea să aibă loc decât cu un minut două înainte: între 10,20 şi 10,30. Nu există mamă pe lume care primind o veste surprinzătoare, ciudată, în care e vorba despre copilul ei, să nu reacţioneze imediat. Deci mai devreme nu putea să aibă loc convorbirea.

— Absolut exact! întări comisarul Graisset. Le cunosc eu psihologia. Cum a închis fata telefonul, cum mama şi-a căutat bărbatul. Negăsindu-l…

— Nu s-a aflat unde era Peter Duffin? întrebă Achile Pommot. Sau n-are nici o importanţă.

— Era… era chiar acasă la Eva Morelli, răspunse Larry L. King. Trebuia să medieze un anumit conflict financiar între cele două femei, o poveste lăsată în suspensie de John Sheridan. Iată unul din martorii lui Margaret. Pentru că la ora 10,30 a avut loc întâlnirea dintre Eva Morelli şi Margaret Smith, acasă la Eva, în prezenţa lui Peter Duffin. Deci cam în timpul când fetiţa vorbea la telefon cu mama ei…

Margaret nu putea totuşi să fie în două locuri în acelaşi timp…

— E foarte clar în cazul acesta, spuse Achile Pommot. Margaret Smith trebuie scoasă din culpă…

— Bineînţeles că toate aceste cercetări s-au făcut fără ştirea lui Sheridan, adăugă Larry L. King. Dacă Sheridan ar fi aflat ceva, i-ar fi prefăcut în bucăţi pe toţi.

— Halal încredere! mormăi comisarul Graisset. Cred că e unicul în lume care poate să creadă definitiv într-o femeie. Numai în cazul când nu s-a înţeles cu ea…

— Da… reveni Pommot. Poate că Margaret Smith ia spus singură lui John Sheridan unde a fost şi cu cine a fost… Da… Orice e posibil, chiar şi ipoteza la care mă gândesc eu… Singura care ar sta în picioare, în clipa când suntem obligaţi, formal şi în fapt, s-o scoatem din culpă pe Margaret, ceea ce e cazul… Eu aş îndrăzni să afirm că n-a avut loc nici o convorbire între Claire şi Margaret Duffin, sau dacă a avut loc, ea a decurs cam în felul acesta: fata a ţipat câteva cuvinte la telefon, spunându-i printre altele că se află legată lângă un om care o păzeşte şi o loveşte cu cuţitul. A mai ţipat de câteva ori, de durere, apoi a vorbit tipul, cam aşa: dacă vrei să nu moară fata, fă următoarele. Şi a învăţat-o ce să facă. Mai întâi să dea un telefon bărbatului şi să-i spună că se duce la Palissade unde se află fetiţa, sau să-i lase un răspuns ambiguu, cu aceste date, apoi să vină imediat la Palissade. Orice ar face în plus, sau orice n-ar face ar atrage imediat moartea fetiţei. Probabil că asasinul a mai lovit-o de câteva ori pe fetiţă, ca să i se audă ţipetele, sau a mai pus-o să vorbească, apoi a spus: aştept jumătate de oră, sau trei sferturi de oră. Vino singură, fără să anunţi pe altcineva, dacă vrei să găseşti un copil viu. Altminteri îi voi tăia beregata, sau o voi împuşca… Ce putea să facă în situaţia aceasta Claire Duffin?

— Nimic altceva decât ce i-a spus asasinul, mormăi comisarul Graisset. În clipele acestea nu mai există raţiune, ci doar biologie. Instinctul de conservare şi de apărare a speciei, instinctul matern, atât. Logica dispare…

— Ipoteza aceasta o scoate definitiv din culpă pe Margaret, spuse Larry L. King. Adică oferă singura explicaţie logică evenimentelor de la Palissade. E un model de raţionament, domnule Pommot.

— A, nu… se apără mărunţelul Achile Pommot. E o simplă necesitate. Doi plus cât fac trei? Numai plus unu. Asta e necesitatea. Trebuia găsit acest unu, n-am făcut nimic altceva.

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Era întradevăr o necesitate. Altminteri am fi tras din pipă zece ani fără întrerupere.

— Şi mai e ceva! adăugă Larry L. King. Ipoteza asta readuce şi mai fortificată ideea lupului singuratic. Pare de necrezut ca un singur creier să conceapă toată această monstruozitate, pare de necrezut ca

un singur braţ să acţioneze pe o asemenea rază întinsă… Dar întrucât lipsesc indiciile unor complici…

— Întrucât lipsesc indiciile, interveni comisarul Graisset. Poate că ele există undeva dar nu le-am găsit… Un lup, sau o haită, nu mai ştiu nici eu ce să cred… Dar ce s-a întâmplat acolo la chioşc… Cred că şi lupilor li s-ar face ruşine şi ei s-ar îngrozi…

— Pentru cinci milioane de dolari! Interveni cu luciditate Larry L. King în sentimentalismul comisarului Graisset.

— Da! Pentru cinci milioane de dolari… Medită cu voce tare micuţul Achile Pommot. De aici începe totul, de la aceste cinci milioane de dolari… Şi întrebarea cheie tot de aici porneşte: Cum s-a ajuns la ideea acestor cinci milioane de dolari? Pentru că dacă n-a dat Margaret lovitura, sau Benjamin, singurii despre care noi ştim că erau la curent cu slăbiciunea şi maniile lui John Sheridan…

— Sau Eva Morelli… aminti Larry L. King.

— Da… admise după oarecare ezitare Achile Pommot. Şi Eva Morelli. Dacă n-a dat unul din aceştia trei lovitura, care ştiau totul despre John Sheridan, atunci unul din ei, unul din aceştia trei e în mod obligatoriu complicele asasinului…

— Hm… Să nu ne grăbim cu afirmaţiile… De unde ştim noi, în mod absolut sigur, că nu mai erau şi alţii la curent cu maniile lui Sheridan?… Oare Peter Duffin, sau nevastă-sa nu-i vizitaseră niciodată galeria? Oare cine plătea bani pentru achiziţiile lui Sheridan? Nu Peter Duffin?

— Bine… admise iarăşi după o scurtă clipă de cumpănă Achile Pommot. Şi Peter Duffin şi Claire Duffin…

— Dar în felul acesta oare nu poate fi lărgit şi mai mult cercul? întrebă Larry L. King. De la doi am ajuns la cinci.

— Nu ştiu foarte sigur, pentru că nu cunosc toţi intimii lui John Sheridan. Dar după cum şi după cât ne-a povestit, nu mai văd alţi intimi…

— Nici eu… mărturisi comisarul Graisset.

— Unul din aceştia cinci trebuie să fie complicele asasinului, spuse Achile Pommot.

— Dar oare unul din ei nu are şi şansa de a fi în acelaşi timp şi asasin? întrebă pe neaşteptate Larry L. King. Mă gândesc la unul singur. Pentru că nici Margaret, nici Eva, nici Peter Duffin… Despre Claire, sărmana…

— Da… sesiză imediat comisarul Graisset. Misteriosul fiu dezmoştenit… Numai că la ipoteza aceasta mă opun eu. Aici folosesc eu dreptul de veto… Benjamin nu putea să fie asasinul celor două nenorocite…

— Nu putea?! se miră Achile Pommot.

Comisarul Graisset îl privi la rândul lui surprins:

— Adică?… Ce vrei să spui cu asta, domnule Achile Pommot? Am zis foarte simplu că nu putea…

— Îl excluzi din principiu? clarifică micuţul Achile Pommot întrebarea. Asta am vrut să spun…

— Aaaa… mormăi comisarul Graisset. Nu! Nu-l exclud din principiu. Nu am acest obicei. Nici pe Sheridan nu-l exclud din principiu. Nici pe mine şi nici pe domnul Larry L. King şi nici chiar pe dumneata! Nu exclud niciodată din principiu. Ar fi cea mai mare nerozie… Nu putea să fie Benjamin asasinul! Asta e o chestie de psihologie, cam ce spuneai dumneata, mai înainte, ţine de psihologia păgubaşului, asta e toată deosebirea. Eu sunt absolut convins că primul om pe care l-a bănuit Sheridan a fost propriul lui fiu… Şi încercaţi să vă puneţi în pielea lui Sheridan, cum am încercat mai înainte să ne punem în pielea asasinului… Oare n-a făcut tot ce e posibil în lumea asta, oare n-a folosit tot ce putea fi folosit ca putere, Sheridan pentru a se informa asupra mişcărilor lui Benjamin?… Eu cred că i-a controlat şi i-a stabilit alibiurile şi i le-a răscontrolat cu o siguranţă de care poliţia oficială n-ar fi fost capabilă. De aceea, cred, că Benjamin poate fi exclus din rândul suspecţilor. Din rândul asasinilor prezumtivi…

— Dar nu şi din rândul complicilor… spuse Achile Pommot. Am impresia că te-ai gândit şi dumneata la această posibilitate, de aceea ai făcut precizarea de la sfârşit…

— Da… mormăi comisarul Graisset. Un complice trebuie căutat printre intimii lui. Asta e de asemenea o necesitate… Fără să-i cunoască maniile, asasinul nu putea concepe această fantastică întreprindere…

— Şi cred că mai sunt şi alte amănunte care reclamă, sau care trădează necesitatea unui complice din rândul intimilor lui Sheridan, spuse Larry L. King. De unde a ştiut, de pildă, asasinul că valizele cu bani se află în depozitul băncii Iui Peter Duffin şi că pot fi scoase atât de uşor? Fără detectivi, fără pază, fără nici o suspiciune… Fără să fi cunoscut acest amănunt esenţial: că banii sunt la Duffin şi că pot fi foarte uşor scoşi de acolo, asasinul n-ar fi încercat lovitura. Un *kidnapping* e uşor de realizat, dar să scoţi dintr-o bancă o sumă de cinci milioane de dolari, asta echivalează cu a tenta imposibilul… Numai o situaţie foarte specială şi foarte favorabilă, eu aş zice unica, adică exact situaţia în care se afla Sheridan, putea să asigure reuşita finală a loviturii… Şi pentru asta, asasinul trebuia să fie informat precis… Cine altul putea s-o facă decât unul dintre intimii cei mai intimi ai lui Sheridan?

— Femeile! se încruntă comisarul Graisset. Întotdeauna trebuiesc căutate femeile. Şi aici trebuiesc căutate femeile… Era de-ajuns să ştie doar soţia lui Duffin… Şi ea putea să ştie ceva… Pentru că era nu

numai soţia lui Duffin, directorul băncii în care se afla depozitul lui Sheridan, ci făcea parte şi din intimitatea lui Sheridan…

Achile Pommot schiţă iarăşi un gest de rezervă:

— E oarecum mai complicat, dacă mi se îngăduie. Toate amănuntele se leagă între ele… Asasinul nu trebuia să cunoască numai amănuntul financiar, pe care-l putea afla, să spunem, de la nevasta lui Duffin, trebuia să cunoască şi altele tot atât de importante în planul şi în reuşita loviturii, pe care nu cred că le mai putea afla de la nevasta lui Duffin…

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Dacă ne gândim că fata lui Duffin era de fapt fata lui Sheridan… Cum să spun… Claire trebuia neapărat să fie mama fetei, nu?… Şi în cazul ăsta, continuă oarecum ironic comisarul Graisset, Claire nu rămânea numai soţia lui Duffin, ci şi prietena lui Sheridan, prietenă în sensul cel curat al cuvântului, din cauza prezenţei lui Margaret dincolo şi o prietenă ştie mult mai multe decât soţia unui prieten. Hm… Cred că se înţelege… Claire, în situaţia ei de mamă a fetei lui Sheridan, nu mai trebuia să afle anumite intimităţi din familia Sheridan de la prietenul acestuia, Peter Duffin, adică soţul ei, ci direct de la Sheridan…

— Da… recunoscu Achile Pommot. Cercul se lărgeşte din nou, dar nu prea mult. Şi cu asta cred că putem să tragem chiar şi o concluzie, în ipoteza asasinului ca lup singuratic. Dacă asasinul nu face parte din cercul foarte intim al lui Sheridan, atunci, în mod sigur, a avut un complice în acest cerc foarte intim. Şi asta înseamnă totuşi un pas înainte…

— Absolut de acord! spuse Larry L. King. Asasinul a avut un complice în cercul foarte intim al lui Sheridan.

— Hmmm… da! acceptă comisarul Graisset la rândul lui. Eu aş zice chiar mai mult: o femeie…

— Eu aş mai întârzia puţintel cu precizarea, zâmbi, în stilul său naiv, Achile Pommot. Şi cred că abia acum putem să trecem la problema numărul unu, la problema misteriosului domn von B. autorul scrisorilor…

— Domnul von Braummel! preciză Larry L. King.

— Poate că ar fi mai bine să-l numim von B. cum s-a intitulat singur, reveni Achile Pommot. Von Braummel cred că e şi mai nesigur decât von B. Primul nume care i-a venit în minte asasinului, adică viitorului asasin. Fiindcă aici nu încape nici o îndoială: von B. este una şi aceeaşi persoană cu creierul şi cu braţul acestui caz, cu organizatorul şi asasinul…

— Susţin şi eu ipoteza asta! spuse comisarul Graisset. Adică nu e ipoteză, ci o certitudine… Dar ce indicii ne-a lăsat acest von B.? Scrisorile, de pildă?

Larry L. King înţelese că întrebarea îi era adresată. El era, dealtfel,

singurul care cunoştea cazul în aspectul său oficial, pentru că ancheta fusese condusă chiar de către tatăl său, celebrul inspector King, Larry King.

— Scrisorile? începu tânărul detectiv. Absolut nici un indiciu. Toate erau scrise la maşină, o maşină cu caracteristici particulare, ca orice maşină de scris, numai că nimeni nu le-a dat importanţă. Un creier atât de abil, cum era cel al lui von B. nu putea să păstreze un asemenea corp delict. Dincolo de faptul că în New York există câteva milioane de maşini de scris, din care cel puţin câteva zeci de mii puteau să aibă aceleaşi particularităţi. Semnătura de asemenea era scrisă la maşină. Ştampilele de pe plicuri, mereu din alte cartiere ale New Yorkului. Casetele pentru post restant au fost detectate, toate, la oficii poştale mamut, unde se folosesc ca automate. Şi un câine dacă e dresat poate să deschidă caseta şi poate s-o închirieze, introducând o simplă monedă într-o crăpătură. Absolut nici un indiciu…

— Măsuri infailibile… remarcă Achile Pommot. Nu mai rămâne decât Mexicul şi Tampico…

— Aşa a spus şi inspectorul… King, continuă Larry. Şi a trimis câţiva copoi la faţa locului. Au dat de urma unui anumit von Braummel care a locuit la hotelul Maria Isabel, în plin centrul capitalei pe Paseo de la Reforma. Dar au dat numai de urma numelui lui, pentru că nimeni nu-şi amintea precis de el. A închiriat un apartament pentru o săptămână, a plătit dinainte şi a fost văzut de câteva ori. Unii din cei care l-au văzut susţin că ar fi semănat mai degrabă a mexican, alţii că părea străin… Până la urmă s-a ajuns la concluzia că sub acest nume n-a stat la hotel o singură persoană, ci cel puţin două, pentru că prea se băteau cap în cap semnalmentele. Mexicanul se comporta ca un mexican, străinul purta ochelari şi nu prea îşi arăta faţa…

— Nu putea să fie unul şi acelaşi, numai cu deghizamentul schimbat? întrebă comisarul Graisset.

— Foarte greu… Răspunse Achile Pommot în locul lui. Din cauza tipului de mexican. În străin putea să se deghizeze… Un străin, dar în mexican, nu prea… Cel mult, din când în când mexicanul se putea deghiza în străin…

— La asta m-am gândit… spuse comisarul Graisset.

— La concluzia aceasta a ajuns şi inspectorul… King, reluă Larry. Sau că mexicanul se deghiza din când în când… Sau că locuiau doi oameni cu schimbul în aceeaşi cameră…

— Şi la Tampico? întrebă Achile Pommot.

— O simplă farsă, răspunse Larry L. King. Un apartament reţinut, pe acelaşi nume ca la Maria Isabel, în care n-a stat nimeni niciodată. Nimeni nu şia amintit de vreun von Braummel, sau aşa ceva. S-a primit doar un telefon de la Maria Isabel prin care se reţinea un

apartament. Atât. Singura concluzie la care a ajuns ancheta oficială e aceasta: individul a fost în mod sigur în Mexic, cu un complice, sau a folosit la faţa locului un complice de ocazie, peste care, din păcate, nu s-a dat.

— Asta a fost singura concluzie? întrebă Achile Pommot. Nu s-a reţinut şi o altă ipoteză?… Şi anume aceea că asasinul ar putea fi un mexican?… Ştiu că e exagerat, dar nu trebuie lăsat nimic afară… Apariţia unui tip de mexican sub numele von Braummel, la Maria Isabel, în Ciudad de Mexico, într-un apartament reţinut şi plătit sub acest nume, este absolut singurul indiciu vizual pe care-l avem până acum asupra asasinului. Nimeni nu ne poate spune altceva cu privire la înfăţişarea lui…

— S-ar putea să se fi trecut prea uşor peste acest amănunt, recunoscu pe jumătate Larry L. King. Dar dacă ne gândim că în capitala Mexicului trăiesc mai bine de cinci milioane de mexicani… E foarte greu de găsit cel care s-a dat drept von Braummel.

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Nu există nici un mexican în anturajul lui Sheridan? Sau vreun alt metis hispanizat, pentru că nu trebuie să ne gândim neapărat la un mexican. Poate să fie şi un argentinian, un guatemalez… se poate extinde naţionalitatea…

— Cred că ideea asta nu a apărut în anchetă, răspunse Larry L. King. Dar dacă ar fi existat vreun tip de mexican în anturajul intim al lui Sheridan, de bună seamă că s-ar fi făcut legătura. De fapt, Sheridan e un individ destul de izolat. Nu e unul din bogătaşii sociali ai Americii, nu-i plac cercuri, reuniuni, banchete, nu-i place să vorbească, nu-i place publicitatea stridentă… Din cauza aceasta s-a şi scris foarte puţin despre cazul Super, mai mult ca despre un *kidnapping* nerespectat, ca mai toate *kidnapping*-urile. La *rançon*-ul nici nu s-a dat publicităţii în tot adevărul ei. S-a vorbit de o sumă foarte mare, dar publicul n-o trece dincolo de categoria sutelor de mii şi aşa ceva nu e foarte rar la noi. Numai în cercuri foarte restrânse se cunoaşte adevărata sumă, dar şi acolo unii o consideră ca făcând parte din megalomania lui Sheridan… Cred că dacă i s-ar fi cerut numai cinci sute de mii de dolari, Sheridan nu sar fi prins…

— Presiunea şi categoria psihologică a loviturii, întreg caracterul psihologic al loviturii, sunt aproape fără cusur, recunoscu Achile Pommot. Domnul John Sheridan a fost foarte sincer când ne-a relatat cazul…

— Foarte, hm… Nu prea cred eu, mormăi comisarul Graisset. Ceva megalomanie poartă cu el…

— Dar nu în ceea ce priveşte cifrele, spuse Larry L. King. În privinţa cifrelor e foarte exact. Nu adaugă şi nu scade nici un cent…

— Nu m-am gândit la cifre, reveni comisarul Graisset. Ci la exploziile lui psihologice… Şi la pledoariile pe care le face din când în

când… Cum se zice? Da! Îi place să supraliciteze! Fiu-său e un oarecare escroc, dar el îl transformă în canalie şi ia nişte măsuri cumplite, ajungând chiar la dezmoştenire. Numai dacă nu intervine şi aici acel *pater semper incertus*… Hm. O fi aflat ceva despre prima lui căsnicie şi nu a aşteptat decât momentul pentru a lovi… Ştiu, e exagerat… Dar cam acesta e şi stilul lui de a exagera; la urma urmei asta e cea mai răspândită meteahnă omenească, atât de răspândită că ar părea anormal să n-o ai. Pleacă de la: copilul meu e cel mai frumos, sau de la tatăl meu e cel mai puternic, chiar dacă a fost reformat la armată din cauza înălţimii şi ajunge la: să vezi ce amantă am! Deşi îl bate nevasta cu mătura şi cu pantofii făcuţi cadou de amant, sau la: noroc c-am investit în petrol şi-n electronică, domnule! Deşi e dator vândut, nici singurul obiect electronic din casă, radioul, nu-i mai aparţine… Da, m-am cam depărtat, dar despre orice am vorbi, despre Sheridan, despre asasin, despre tablouri, tot departe suntem de cheia enigmei… Parcă au vrut cu orice preţ americanii să rămână cu un record şi în acest domeniu. L-a botezat bine domnul James Ladd: *super*. Supercazul Sheridan!

— Avea dreptate Sheridan! îşi aminti Achile Pommot. Prima dată când l-am auzit, nu mi-a plăcut. Părea prea crud. Dar acum îl înţeleg, după ce ne-a mărturisit că Margaret e fata lui. Şi după ce a fost obligat să-şi dea cuvântul de onoare de atâtea ori… Întradevăr: supercazul Sheridan!

— Hm… se răzvrăti brusc comisarul Graisset. Dar pe vasul ăsta cel mai rapid din lume ce căutăm?… Mi se pare, că în afara noastră, toţi ceilalţi sunt mai mult sau mai puţin legaţi de domnul John Sheridan.

— Mai mult! accentuă Larry L. King. Cred că nu lipseşte decât unul singur din cercul cel mai intim al lui Sheridan… Dacă n-o fi şi ăla ascuns şi deghizat pe undeva pe aici… Cel despre care ştim cel mai puţin: Benjamin. Altcineva nu lipseşte. Am bănuit de la început, adică nu chiar de la început, că toată croaziera asta e legată de supercazul Sheridan… Şi dacă Sheridan se află pe yacht, atunci povestea e foarte serioasă.

— Aşa spunea şi el… pe când călătoream prin Bronx, îşi aminti comisarul Graisset. Mereu scăpa câte o vorbă despre această croazieră… Atât… Fraze întregi, nu! Numai câte o aluzie: că mâine va fi ziua zilelor, că nu mai e mult, că tot el va ieşi victorios până la urmă… Cam ăsta era sensul cuvintelor, dacă încerc să le leg şi să le găsesc un sens, fiindcă le arunca în fraze confuze… Şi domnul Sheridan e ultimul om din lume căruia îi plac confuziile…

— Probabil că are un consemn, spuse Achile Pommot. Se forţează să tacă, ca unul căruia i s-a spus că orice vorbă rostită despre un miracol va duce la încetarea miracolului…

— Ca un Orfeu, zâmbi Larry. L. King, care o simte în urma lui pe

Euridice şi căruia i s-a spus că n-are voie s-o privească până ce nu ajunge într-un anumit loc, altminteri o pierde pentru totdeauna.

— Numai că domnul Sheridan nu se va întoarce înainte de a trece graniţa care-l va elibera de vrajă, adăugă Achile Pommot. Va fi mai tare decât Orfeu, se pare… Pentru că în clipa aceasta numai în somn mai poate spune ceva… Dar cine poate să aibă o asemenea putere asupra lui?

— Domnul Angelo Petti? întrebă comisarul Graisset. După cele câteva aluzii pe care mi le-a scăpat, se pare că nu l-a mai văzut altădată…

— Nu! Nu cred că e vorba de amfitrionul nostru! spuse Larry L. King. Ci de secretarul lui, de Bob Stewart. A fost angajat în secret de Sheridan pentru clarificarea supercazului. Cum a ajuns Bob Stewart la acest Angelo Petti şi cine e de fapt acest Angelo Petti şi care va fi confesiunea senzaţională făgăduită în această croazieră misterioasă? Toate sunt deocamdată întrebări.

— Nu cred că mai este cazul să ne ascundem, sau să ne limităm fantezia, în momentul acesta, după atâtea date culese, cu sau fără voia noastră, spuse Achile Pommot. E clar că am fost chemaţi aici pentru a asista la deznodământul supercazului Sheridan. Să dăm şi ultimele cărţi pe faţă!

— E absolut clar! supralicită Larry L. King.

— Şi de ce am fost chemaţi tocmai noi? întrebă cam nemulţumit comisarul Graisset. Noi ăştia trei, care hm…

— Cred că şi în privinţa asta m-am clarificat, răspunse Larry L. King. Bob Stewart e totuşi un detectiv, la fel ca noi, privat, dar… Cum faci dumneata: hm… Mai puţin cunoscut. Ne-a chemat ca să ne dea o lecţie. Nu mă gândesc la obrăznicia termenului, ci la setea şi pasiunea unui tânăr care crede că a făcut ceva extraordinar. Vrea să ne arate el! Cum spun copiii… Numai să n-o păţească la spartul târgului…

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Încep să-l miros, ca pe inspectorii mei când îi apucă zelul… Probabil că tot din cauza asta l-a chemat şi pe domnul James Ladd…

— Cu James împuşcă doi iepuri odată, spuse Larry L. King. James e şi unul din cei mai intimi din cercul intim al lui Sheridan şi e şi unul din ziariştii care pot să lanseze nu numai femei, ci şi bărbaţi… Şi a fost şi unul din comentatorii experţi ai cazului…

— Iar noi… începu să-şi legene micul Achile Pommot umerii… Noi nu putem decât să-i atestăm certificatul… Prin intermediul lui James Ladd. Trei… hm… Cum faci dumneata… Trei detectivi, cu oarecare reputaţie, care îl felicită pe un tânăr necunoscut după ce face lumină într-un caz senzaţional… Şi toată povestea asta relatată de un mare ziarist… Nu e o combinaţie rea… Dacă, mă rog, colegul în cauză nu se înfierbântă prea tare şi nu ajunge, fără voie, la erori. Da… Sfânta

modestie!

— Hm… ca să fac şi eu ca mine, spuse comisarul Graisset. Am impresia că ştiţi mai multe despre acest detectiv Bob Stewart şi despre rolul lui în afacerea asta…

— Da… se fâstâci Larry L. King pentru un scurt moment. Adică nu ştim chiar foarte multe… Doar că sa dus cu mult tupeu la John Sheridan şi a izbutit să-i câştige încrederea. A fost angajat suplimentar pentru elucidarea supercazului şi a luat totul de la capăt… A vorbit şi cu inspectorul Larry King… În biroul lui cred că l-am întâlnit prima dată, apoi s-a dus peste tot pe unde au cotrobăit poliţiştii bătrânului şi pe urmă a dispărut. Până la sosirea pe yachtul acesta n-am mai auzit de el şi nici nu l-am văzut… Hm…

— Hm… făcu la rândul lui comisarul Graisset.

— Este un hm, hm… reluă Larry L. King. Am discutat cu el, după ce am urcat pe vas, chiar înaintea sosirii lui Max Taylor şi s-a prefăcut de lemn… N-a vrut să-mi spună absolut nimic cu privire la supercaz, zicând că nici el nu ştie nimic… Ceea ce nu prea îmi vine să cred… Dar câte ceva a scăpat şi din ceea ce a scăpat cel mai important lucru e că a fost angajat ca secretar particular şi paznic de corp de către Angelo Petti, că Angelo Petti e un individ redutabil care nu acceptă să se iasă din cuvântul lui, fiind gata de orice represalii… Şi că destăinuirea care va avea loc va fi absolut senzaţională… Nu mai încape nici o îndoială: se referea la supercazul Sheridan.

— Dar cum vine asta?! se miră comisarul Graisset. Mai întâi e angajat de unul şi pe urmă de altul… Cum vine asta?

— Dacă mi se îngăduie… interveni iarăşi încurcându-şi şi descurcându-şi degetele mărunţelul Achile Pommot. Poate că e şi sunt sigur că e, angajat de amândoi: şi de John Sheridan şi de Angelo Petti. Cam aşa fac la debuturile lor toţi detectivii privaţi. Îl angajează cucoana ca să-i spună cu cine se întâlneşte onorabilul ei soţ şi face în aşa fel ca să fie angajat şi de soţ pentru a nu afla nimic cucoana. Fiecare dintre noi cred că a început astfel… Eu, hm… Vorba dumitale… Am scos-o bine la capăt cu o foarte complicată problemă de adulter, la începutul carierei mele… Numai că m-a angajat una din amante ca să aflu dacă o înşeală sau nu cu soţia… În sfârşit. Aşa se începe… Gloria şi nimbul se ţes greu, nu apar dintr-o dată… În cazul lui Bob Stewart, lucrurile ajung de-a dreptul morale, dacă ambii patroni urmăresc acelaşi scop, cum pare să fie aici: adevărul în enigma Super.

— Da… tipul e isteţ şi lucid, după cum mi-l aduceţi din condei, spuse comisarul Graisset. Numai că fiind angajat de două forţe care urmăresc cu tenacitate şi cruzime descifrarea cazului nu înseamnă oare că ambele forţe: şi domnul John Sheridan şi domnul Angelo Petti trebuiesc scoase din cauză?… Chestia asta cu dubla angajare…

— Angajare declarată pe faţă şi încă vehement! Îşi aminti Larry L. King.

— Tocmai… reluă comisarul Graisset. Această dublă angajare: două forţe care caută unul şi acelaşi adevăr, nu complică oare cazul?

— Poate că niciunul din cei doi interesaţi n-ar trebui scoşi din caz, sugeră Achile Pommot. Din caz nu pot fi ei scoşi, fiindcă prin interesele lor sunt amândoi implicaţi, dar poate că nu trebuie scoşi din *cauzele* cazului…

— Amândoi! fu foarte surprins Larry L. King.

— Dacă amândoi sunt atât de posedaţi de acest caz şi cu toate acestea nu s-au văzut până acum… spuse Achile Pommot, ce altă concluzie se poate trage?… Întradevăr se cam complică afacerea… *Merde*! Pardon! Foarte rar mi se întâmplă un asemenea lucru…

— Nu te sfii, domnule Pommot! îl încurajă comisarul Graisset. Eu port în clipa asta sub limbă un potop de înjurături. Nu vezi şi dumneata? Sunt doar câteva persoane implicate în afacerea asta: patru, cinci, şase, dacă-l punem la socoteală şi pe domnul James Ladd, apare şi necunoscutul care salvează toate romanele proaste şi totuşi dăm din complicaţie în complicaţie… Cum credem că s-a lămurit ceva, hopa! Apare capul altui şoarece care provoacă motanul şi dacă apare nu poţi să închizi ochii.

— Nu ştiu cum o s-o scoatem la capăt… sună a tânguire vocea lui Larry L. King.

— De ce s-o scoatem noi la capăt? se cam răţoi micul Achile Pommot. Am fost chemaţi aici şi asta nu poate fi în nici un caz altceva decât ideea domnului Bob Stewart, pentru a ni se… Hai să nu zic: pentru a ni se da o lecţie, ci pentru a ni se face o nemaipomenită demonstraţie… Atunci: s-o facă!

— Dacă va mai fi capabil… spuse Larry L. King cu un glas în care se simţea şi un slab accent de ameninţare şi de ironie…

— Alt mister? se interesă mormăind comisarul Graisset.

— Cam aşa ceva… fu nevoit Achile Pommot să recunoască. Domnul Bob Stewart i-a făcut o vizită cam trufaşă lui Max Taylor, din care a obţinut el ceva şi noi pe lângă el, v-am spus adineauri, dar nu v-am spus totul… Max Taylor, care e un vulpoi fără pereche, foarte rapid în reflexe şi în combinaţii, l-a drogat în aşa hal pe domnul Bob Stewart, încât nu cred că se va putea, sau că va putea fi trezit înainte de 24 de ore…

— Asta e o presupunere, sau chiar aţi văzut când la drogat? întrebă comisarul Graisset.

— Am văzut şi preparativele de drogare şi actul însuşi! răspunse Larry L. King, cu un zâmbet foarte vag pe faţă.

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Nu zic că nu laţi ajutat şi dumneavoastră…

— Nu trebuia să ne trădăm cu nici un chip! se încăpăţână Larry L. King. Şi poate… Poate că avea totuşi nevoie să se mai odihnească puţin, după atâtea zile grele şi înaintea unei zile hotărâtoare…

— La care nu va participa, sau va face figura unui boxer groggy, completă comisarul Graisset.

— Nu poate să-l deranjeze prea mult absenţa, sau mahmureala, în cazul în care va fi totuşi prezent… sări Achile Pommot în apărarea tânărului detectiv. A spus singur, de câteva ori, că nu ştie nimic despre acest… Supercaz, că a fost un simplu factor poştal, cam aşa a zis: un fel de curier, care nu făcea decât ceea ce i se cerea… Aşa că nici pe alţii nu îi va deranja prea mult absenţa sau mahmureala lui… În nici un caz pe domnul Angelo Petti, care are în mână toate firele şi actele afacerii…

— Dar pe domnul John Sheridan? întrebă comisarul Graisset cu o nuanţă de provocare în glas.

— Fiecare răspunde cu capul lui… Deşi în cazul lui nu poate fi vorba de cap, reacţionă Larry L. King. Nu cred că e singura eroare pe care a făcut-o şi nu va rămâne în nici un caz singura. Se va descurca singur în faţa domnului John Sheridan…

— Dar individul care l-a drogat? întrebă comisarul Graisset. Nu! Nu mă interesează dacă e vulpoi sau tigru. Altceva mă interesează: de ce l-a drogat?

— Da… Asta e o întrebare… recunoscu Achile Pommot. Scopul nu poate fi decât necurat. Dar tare nu cred eu că înaintea zilei hotărâtoare, înaintea marii confesiuni, domnul Angelo Petti şi domnul Bob Stewart nu au luat toate măsurile de securitate… Camerele sunt absolut inexpugnabile…

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Să nu se întâmple ca într-unul din cazurile mele. Un tip şi-a comandat cea mai sigură casă de fier din lume, şi-a depozitat înăuntru toate valorile, apoi şi-a frecat mâinile foarte mulţumit… Dar a uitat s-o încuie. A făcut spume la gură de furie… Şi dacă n-ar fi uitat cheia de la casa de fier într-o cameră de hotel la Nisa, ar fi ieşit o harababură de nedescris… Bineînţeles, cel mai ameninţat era singurul tip nevinovat: constructorul casei de fier… Noroc că şi-a bănuit amanta şi mergând pe urmele ei am ajuns la Nisa, unde am găsit cheia… Chiar în pat, pentru că individul o purta în permanenţă asupra lui şi nu şi-a dat seama că transformându-se în Adam, fie şi pentru câteva minute, putea s-o rătăcească… Dar concluzia care m-a îndurerat cel mai mult a fost alta: hotelul era de lux şi totuşi nu se făcea curăţenie în fiecare zi, după plecarea fiecărui client…

— Credeţi că nici aici… tresări micul Achile Pommot, dar imediat îşi reveni din teamă: A, nu… Aici n-a mai dormit nimeni înaintea noastră… Doar am fost chemaţi la lansarea yachtului, la prima lui

croazieră… Am fobia paturilor dubioase.

— Poate că n-ar strica totuşi să luăm câteva măsuri de prevedere, propuse Larry L. King. Suntem trei… Şi nici nu mai sunt multe ore până se face ziuă… Am putea, fiecare, să supraveghem câte o cale de acces spre cabine… Un fel de santinele discrete. Unul pe coridor, altul pe terasa de la tribord, ultimul pe terasa de la babord.

— Să nu ajungem şi noi în situaţia lui Bob Stewart, fără să fim drogaţi, mormăi, cam nemulţumit, comisarul Graisset. O să ne apuce somnul, sau moţăiala, chiar în timpul marii confesiuni… Dar ceva trebuie să facem, bineînţeles…

Japonezul simţi imediat că discuţia se va sfârşi. Apăru ca o umbră, bineînţeles cu o sticlă de cognac salutar în mâinile-i de scamator. Chiar şi domnul Achile Pommot simţea nevoia franţuzescului *eau de vie*, pentru a rezista corvezii care-l aştepta pe una din terase. Fiecare ciocni în sănătatea celuilalt. Era ora trei…

Capitolul V

1

Şase oameni nu se clintiră de la locurile lor, din paturile lor în clipa când se produse explozia, la ora 8 fix. Yachtul se afla foarte aproape de ţărm, în apele teritoriale ale României, între Constanţa şi Mamaia. Printre cei şase se aflau şi binecunoscuţii detectivi, dar acest lucru nu-l interesa pe căpitanul Velazza. El alergă direct la secretarul lui Angelo Petti, la domnul Bob Stewart, pe care-l găsi întins pe pat şi culmea! Îmbrăcat. Ca să-l trezească făcu uz de o sticluţă cu săruri. Abia atunci se mişcă Bot Stewart, dar mai mult îşi mişcă buzele, slobozind un torent de înjurături şi îşi mişcă şi nările în câteva strănuturi cumplite. Bob Stewart era al patrulea din cei şase care nu se clintiseră la zgomotul şi la saltul exploziei.

— Motorul! îi strigă la ureche căpitanul Velazza. A făcut explozie motorul. Nu ne mai putem urni.

Bob Stewart încă nu înţelegea nimic şi mai primi o doză solidă de săruri. În sfârşit, deschise ochii şi privi în jur cu oarecare uimire, dar era încă în stadiul de copil nou născut, pentru că nu înţelegea nimic.

— A făcut explozie motorul! strigă încă odată căpitanul Velazza apropiind pentru a treia oară sticluţa cu săruri de nasul secretarului.

Bob Stewart se apără cu disperare. Era singurul lucru pe care-l ştia: sticluţa aceea, sau ce vedea el în mâna lui Velazza, devenise cel mai mare duşman al lui. Se apără cu mişcări încâlcite şi disperate de ameninţarea vag lucitoare şi asta îl ajută să-şi mai vină în fire. Începea să se trezească.

Căpitanul Velazza pricepu că s-a întâmplat ceva necurat cu secretarul patronului şi se hotărî să nu mai întindă coarda. Era mai bine să aştepte câteva minute, până ce Bob Stewart îşi va veni cu totul în fire. Câteva minute în plus sau în minus nu mai contau. Vasul, oricum, nu se mai putea mişca decât tras de un remorcher străin. Motorul suferise stricăciuni în compartimentul lui cel mai sensibil. Reparaţiile nu se puteau face decât într-un şantier special. Lăsă sticluţa în mâinile moarte ale lui Bob Stewart, după ce se chinui să încovoaie degetele suferindului în jurul ei, apoi îşi făcu curaj şi porni spre camera patronului. În salon nu se produsese nici o mişcare în

răstimpul pe care-l pierduse cu Bob Stewart.

Înainte de a bate la uşa camerei dinspre pupă, căpitanul Velazza îşi aranjă ţinuta, verificându-şi-o cu atenţie într-o oglindă. Abia pe urmă ciocăni, încet, de câteva ori. Nu primi nici un răspuns. Ciocăni mai tare, dar tot nu-i răspunse nimeni. Singurul lucru care-i rămânea de făcut era să ridice neputincios din umeri şi să se înapoieze în camera lui Bob Stewart. Probabil că şi Angelo Petti era în aceeaşi situaţie ca secretarul lui. Luaseră amândoi doze prea mari de somnifere.

Bob Stewart avea licăriri mai vii în priviri, atunci când izbutea să nu clipească. Dar parcă asta devenise subit profesiunea lui: să mişte într-una din pleoape. Nici vorbă că era mahmur, înţelese căpitanul Velazza, dar progresa evident spre luciditate, mai ales când îl văzu că-şi duce singur sticluţa cu săruri la nas.

— Capul… se tângui Bob Stewart. Îmi învârteşte cineva creierii cu o lingură zimţuită. Şi ochii… parcă sunt amândoi stupi de albine… Şi nasul… Ufff! Ce dracu' s-a întâmplat? Parcă am o mină de sulf în nas…

— Cu dumneavoastră nu ştiu ce s-a întâmplat, răspunse căpitanul Velazza foarte serios. Dar pot să vă spun ce s-a întâmplat cu vasul… A explodat motorul. Nimic altceva. Nici o victimă, nici o rană. Dar nu ne putem urni din loc şi nici nu cred că ne vom putea urni, singuri, câteva zile… Ne aflăm între Constanţa şi Mamaia, în apele teritoriale româneşti, la un kilometru şi ceva de coastă. Trebuia să facem chiar în punctul acesta, la ora 8 precis, escală…

— Şi nu aţi făcut? întrebă foarte mirat Bob Stewart.

— V-am spus că a explodat motorul! Răspunse căpitanul Velazza cu un ton mai ridicat, dar imediat se stăpâni. Am fost obligaţi să facem escală…

— Înţeleg, deschise ochii Bob Stewart şi rămase câteva clipe cu ei mari, fără să mişte pleoapele. A explodat motorul? Asta cum vine?… Patronul ce spune?

— Probabil că aţi luat amândoi aceeaşi doză sporită de somnifer. N-a răspuns la bătăile mele în uşă şi n-am mai insistat.

— Somnifer?! încercă Bob Stewart să-şi amintească un anumit lucru. Aha! Sigur că a luat. I l-am preparat eu. Voia o doză triplă, dar i-am făcut una dublă, ba chiar ceva mai mică…

— Asta era! pricepu căpitanul Velazza. Atunci doza triplă aţi luat-o dumneavoastră…

— Eu! făcu Bob Stewart o mişcare violentă de apărare, care-l trezi de-a binelea. Eu nu iau niciodată somnifere, nici nu ştiu cum vine asta. Eu când pun capul pe pernă, la orizontală, adorm. Dacă-l ţin la verticală, tot pe pernă, rămân treaz. Nu ştiu cine m-a obişnuit aşa. Mama? Bunica? Dar m-a obişnuit foarte bine… Aşa că nu înţeleg povestea cu somniferele.

— Vă mai amintiţi cât de greu v-aţi trezit? îl întrebă căpitanul Velazza.

— Nu-mi amintesc decât că mă zbăteam într-o mocirlă cu smoală şi raci, se înfioră Bob Stewart. Probabil că erau şi câţiva şerpi. Altceva nu ştiu… Dar de ce m-am trezit atât de greu şi ce caută sticluţa asta binecuvântată în mâinile mele?

— La prima întrebare nu vă pot răspunde, ridică din umeri căpitanul Velazza. Dar la a doua da: sticluţa v-am pus-o eu în mână ca să vă treziţi, după ce v-am trecut-o pe la nas de câteva ori.

— Aha! De aceea mi-a intrat mina de sulf în nări… Oare cum de am putut să dorm în aşa hal?… Probabil că s-a răzbunat oboseala. Ar fi fost a patra noapte de nesomn şi veghe…

— Ştiu… spuse căpitanul Velazza. Ar fi fost a patra noapte… Dar mai ştiu ceva: că somnul dumneavoastră nu a fost un somn de oboseală, ci un somn provocat…

— Asta e imposibil, absolut imposibil! se împotrivi Bob Stewart. Nu eram atât de beat ca să nu ştiu ce fac… Parcă mi-ai spus ceva cu motorul… A explodat?

— Da… răspunse căpitanul Velazza. Fără victime şi alte pagube. O explozie foarte ciudată. Aşa spune mecanicul şi caută să afle care e cauza ei…

— Cam straniu… spuse Bob Stewart. Patronul mi-a dat a înţelege că se va întâmpla ceva dimineaţă…

— Ne-a dat tuturor a înţelege… îl ironiză vag căpitanul Velazza. Şi oaspeţilor. Dealtfel se face aluzie şi în invitaţii. Dar nimeni nu s-a gândit la o explozie…

— Nici eu nu mă gândesc la explozie… rătăci pe undeva Bob Stewart. Cred că nu m-am trezit de tot… Nu! Patronul mi-a spus ceva aparte, nu se referea la confesiune. Mi-a spus să nu mă sperii dacă se va întâmpla ceva dimineaţă…

— Nici nu v-aţi speriat, zâmbi căpitanul Velazza. Dacă aţi şti cât v-am frământat şi cât am strigat la dumneavoastră…

Bob Stewart sări din pat şi parcă abia atunci descoperi că era îmbrăcat. Dar constatarea părea că nu-l interesează. Îl privi uluit pe căpitanul Velazza:

— Prin urmare am dormit… se îngrozi el imediat. Asta înseamnă că n-a stat nimeni de pază! Sunt un netrebnic!

— Eu cred că n-aveţi nici o vină… încercă să-l calmeze căpitanul Velazza. Şi ca să fiţi pe deplin liniştit, pot să vă asigur că am găsit uşa de la salon încuiată. Am folosit dublura ca să intru…

— De asta îmi mai amintesc… clătină Bob Stewart din cap. Ştiu că am încuiat-o, ştiu că am controlat uşa de la terasă şi pe urmă uşa de la camera patronului. Şi ea era încuiată. Şi mai ştiu că am intrat în camera mea… Dar altceva nu-mi mai amintesc… Şi cred că e prima

dată în viaţa mea că dorm îmbrăcat, fără să fi venit de la un chef… Nu e normal! S-a întâmplat ceva… Dar de ce…?

Întrebarea i se pierdu în tăcerea camerei. Se uită la căpitanul Velazza, apoi se privi într-o oglindă. Îşi potrivi cravata, îşi aranjă hainele, din câteva gesturi grăbite, mai mult de circumstanţă, apoi se uită din nou spre căpitanul Velazza:

— Cred că trebuie să-l sculăm pe patron, deşi nu mi-a spus nimic despre aşa ceva, nu mi-a dat o oră la care să-l scol…

— Cum credeţi dumneavoastră… se feri căpitanul. Explozia ne-a imobilizat iar reparaţia nu se poate face decât pe un şantier şi va dura câteva zile…

— Explozia să se ducă dracului! se înfurie Bob Stewart. Dacă n-a fost nimeni rănit, gata! O să se prelungească durata croazierei, gata!… Nu ştiu de ce, dar am impresia că explozia făcea parte din croazieră… De ce m-a avertizat patronul? Parcă am auzit chiar cuvântul explozie, nu ştiu precis… Mai mult tăcerea patronului mă intrigă. Doza pe care i-am dat-o nu putea să-l ţină adormit mai mult de şase, şapte ore. Doar nu e prima doză pe care i-am făcut-o…

— Să ştiţi că nici alţii nu s-au trezit… spuse căpitanul Velazza. Nici domnul Achile Pommot, nici domnul Larry L. King, nici domnul Georges Graisset, nici doamna Margaret Smith… Pe ceilalţi i-am văzut scoţând capul pe coridor şi fiecare m-a întrebat ce a fost cu zgomotul. Şi domnul James Ladd şi doamna Eva Morelli şi domnul John Sheridan şi domnul Max Taylor, ba chiar şi domnul Peter Duffin. Le-am spus că ne-am pregătit pentru prima escală şi că nu s-a întâmplat nimic altceva. Domnul James Ladd chiar a făcut o glumă: „O vom duce bine, dacă am fost primiţi cu salve de artilerie”, iar doamna Eva Morelli chiar a luat-o în serios, dacă n-o fi făcut şi ea o glumă. S-a uitat la mine foarte serioasă şi a întrebat: „Numai o salvă…?”.

— Ar fi totuşi bine să-l anunţăm pe patron! se hotărî Bob Stewart. Chiar dacă ne vom alege cu câteva dojeni… Fiindcă altceva nu riscăm…

— V-am spus: cum credeţi dumneavoastră! îi aminti politicos căpitanul Velazza.

— Cheia cealaltă se află la dumneata? întrebă Bob Stewart. Mie nu mi s-a dat nici o dublură.

— Nici nu se putea, răspunse Tonio Velazza. Căpitanul vasului e obligat, întotdeauna, să aibă asupra lui o rezervă de chei, de la toate cabinele. Întâmplător, cheia de la cabina numărul cinci se află în mâna mea…

— Adică să intrăm pe coridor? întrebă cam nemulţumit Bob Stewart. Să nu li se pară curios celorlalţi, invitaţilor…

— Din păcate altă cheie nu am, răspunse căpitanul Velazza. Numai cheia propriu zisă a camerei…

— Atunci să batem în uşa care dă spre salon, propuse Bob Stewart şi dacă nu răspunde nimeni, intrăm pe uşa de pe coridor.

2

Bătăile în uşă, deşi puternice şi insistente, nu avură nici un efect. Nu răspunse nimeni, nu se auzi nici un zgomot în camera lui Angelo Petti. Bob Stewart încercă de câteva ori clanţa, dar uşa era încuiată. Îl privi cam speriat pe căpitanul Velazza şi se înţeleseră amândoi din priviri. Ieşiră în coridor, străduindu-se să nu facă zgomot, dar nici să pară prea preocupaţi de lucrul acesta. Nu era nimeni pe coridor şi nici o clanţă nu părea că se mişcă.

Căpitanul Velazza potrivi cu gest cât mai firesc cheia în broască şi răsuci de două ori, apoi îl aşteptă pe Bob Stewart şi îl invită să intre ca şi cum ar fi slujit o ceremonie obişnuită. Imediat intră şi el, apoi închise uşa, tot fără zgomot. Nici nu se mişcară de lângă uşă în prima clipă. Angelo Petti era în pat, dar nu dormea. Privirea holbată, capul sfărâmat şi perna roşie de sânge, spuneau altceva. Bob Stewart se clătină şi-şi căută un fotoliu în care căzu ca un butuc. Căpitanul Velazza îşi păstră sângele rece. Înaintă prudent în direcţia patului, ferindu-se cu grijă să schimbe obiectele pe care le întâlnea în drumul lui. Îşi reveni în câteva clipe şi Bob Stewart. Se apropie şi el, imitându-l pe căpitanul Velazza, de patul însângerat.

Angelo Petti nu mai trăia de multă vreme. Era rece şi înţepenit. La capătul patului, chiar pe pernă, se afla obiectul cu care fusese lovit. O vază de marmură, mânjită vag de sânge. Poate de aceea, cei doi priviră mai atenţi rana de la frunte. Craniul fusese spart, dar lovitura nu părea prea gravă…

— N-a putut să moară din cauza loviturii… şopti căpitanul Velazza. Cred că a murit asfixiat. Arată ca un om care a fost strâns de gât, sau a fost înăbuşit cu o pernă. Lovitura l-a ameţit numai… Rana nu e profundă şi nici sânge prea mult nu a curs…

— De ce să-l ameţească?! se miră în şoaptă Bob Stewart. Oare să nu fi luat somniferul?

Dar în timp ce căpitanul Velazza zări pe pat, pe jumătate ascunsă într-o pătură, o pernă pe care urmele de sânge erau vizibile, Bob Stewart descoperi pe noptieră un pahar, care mai păstra pe fund urme gălbui.

— Nu mai înţeleg nimic, şopti iarăşi Bob Stewart. A luat somniferul. Atunci de ce a mai fost lovit?

Căpitanul Velazza răspunse printr-un gest. Arătă dezordinea patului şi starea în care se afla cadavrul, mai bine zis îmbrăcămintea lui.

Pijamaua fusese sfâşiată, ruptă şi o bucată ciudată de stofă, asemănătoare cu un brâu, fusese smulsă din jurul trunchiului. Se vedeau şi urme de zgârieturi albe pe piele…

— Centura! şopti şi mai înfricoşat Bob Stewart.

— Probabil că ascundea ceva acolo, răspunse căpitanul Velazza tot în şoaptă şi asasinul ştia asta. Oare pe unde o fi pătruns în cameră…

Răspunsul le veni imediat. Draperia de la terasă unduia. Uşa spre terasă era deschisă. Ieşiră amândoi şi parcă înţeleşi, porniră împreună, în dreapta spre proră. Şi uşa salonului era deschisă şi mascată doar de draperie. Pătrunseră prin ea în salon. Încăperea nu prezenta nici o urmă de dezordine, parcă nu trecuse nimeni prin ea. Bob Stewart se repezi din prima clipă spre uşa care dădea în coridorul principal. Era descuiată.

— V-am spus că am găsit-o încuiată, dar probabil că nu eraţi încă treaz.

— Atunci cine şi pe unde a intrat în camera lui? întrebă năucit Bob Stewart.

Căpitanul ridică din umeri:

— Nu pot să răspund… Nu pot să vă spun decât că uşa care dă din camera dumneavoastră spre terasă era zăvorâtă. Eu am tras zăvorul, ca s-o deschid şi să aerisesc camera… Aşa că în privinţa asta…

Bob Stewart îşi duse mâinile la cap. Părea şi mai nenorocit, aproape disperat:

— Şi o sută de lacăte puteai să găseşti, încuiat în armură şi legat cu lanţuri dacă m-ai fi găsit şi tot eu voi fi primul şi cel mai serios suspect. Numai eu puteam să trec dincolo la el, oricând, aşa va spune oricine… Şi n-am fost eu acela care i-am preparat somniferul?

— Nu vă neliniştiţi! spuse căpitanul Velazza. Aţi fost drogat, asta e clar şi în afară de asta, se află, la bordul navei, trei din cei mai iluştri detectivi. Nu vor lăsa ei să planeze acuzarea asupra unui inocent…

— Din păcate şi ei au fost drogaţi… spuse Bob Stewart cu voce sfârşită. Aşa cred, cel puţin şi dacă spui şi dumneata că n-au ieşit pe coridor, după explozie, înseamnă că n-au auzit-o.

— De ce credeţi că au fost drogaţi? întrebă căpitanul Velazza, mirat şi bănuitor.

— Pentru că asta a fost dorinţa lui Angelo Petti… răspunse îndurerat Bob Stewart. L-am auzit cu urechile mele când i-a spus barmanului japonez cum să-i drogheze… Nu cum… I-a spus numai pe cine să drogheze: Achile Pommot, Larry King şi Georges Graisset. „Atât mă interesează, l-a ameninţat Angelo Petti. Să-i droghezi, să-i faci să doarmă opt ore ca nişte prunci. Cum? Asta te priveşte. Trebuie să doarmă bine şi să se scoale cu capul limpede.” Şi i-a mai spus că treaba asta nu se va face în contul salariului. Japonezului nici măcar nu i-au sticlit ochii. A clătinat din cap… şi după cum se vede i-a

drogat perfect…

— Poate că şi dumitale ţi se trage tot de la japonez? sugeră căpitanul Velazza. I-o fi dat pe ascuns dispoziţie…

— Numai că eu n-am trecut pe la bar, răspunse Bob Stewart din ce în ce mai nervos. Dar abia acum fac legătura… Probabil că Angelo Petti, cine ştie din ce motive, a vrut să ne odihnească şi pe noi, adică pe toţi detectivii de pe vas… pentru că şi eu sunt aşa ceva… Dar de ce nu mi-a spus… şi de ce n-a făcut nici o aluzie?… Oricine m-ar fi drogat, Angelo Petti, sau dumneata, sau eu însumi, ca să simulez cine ştie ce treabă, bănuiala tot pe mine va cădea… Eu îi cunoşteam toate tainele, eu mă bucuram de încrederea lui…

— Eu de pildă nu l-aş fi ucis… spuse pe neaşteptate căpitanul Velazza. Nici nu mă refer la om. Abia l-am cunoscut de câteva zile. Nici nu pot să ştiu ce valoare omenească avea… Dar nu mi-aş fi ucis un asemenea *patron*… Acum mă înţelegeţi?… Ştiţi cu cât mă plătea pentru această croazieră… Adică de ce să nu ştiţi când prin dumneavoastră am fost angajat… Şi îmi închipui că pe dumneavoastră vă plătea de două, trei ori mai mult… Dacă am transforma sumele în salariu lunar…

— De cinci ori… oftă Bob Stewart. Exact de cinci ori mai mult, dacă am transforma sumele în salariu lunar…

— Dar asta înseamnă o avere! Fiuuuu! făcu uluit căpitanul. Numai un nebun ar putea să omoare un asemenea patron!

— Dar de ce m-a drogat? îşi strânse pumnii Bob Stewart. Ce a urmărit cu asta? Dacă n-ar fi băut somniferul aş înţelege. A vrut să mă îndepărteze pentru o perioadă din drumul lui. A vrut, treaba lui, libertate totală de acţiune… Dar a băut somniferul! I-am văzut şi ai văzut şi dumneata paharul gol!… Oricum, chiar dacă m-a drogat el, sunt vinovat… Nu eram doar secretarul lui, eram şi paznicul vieţii lui… Trebuia să ştiu să mă feresc…

— Asta e o vinovăţie ideală… spuse căpitanul Velazza. Nu una de fapt. Înţeleg situaţia dumitale şi ştiu că vei deveni suspect, ca şi mine dealtfel şi ca şi alte persoane de pe yacht. Acum nu mai sunt căpitan de vas, adică nu sunt numai căpitan de vas, ci şi ofiţer de poliţie. De aceea am şi lungit discuţia cu dumneavoastră; mi se pare că sunteţi ultima persoană care l-a văzut în viaţă, cu excepţia asasinului, bineînţeles… Nu sunt specialist în materie, de aceea voi insista să fiu asistat de oaspeţii noştri, care au această profesiune… Şi să vedem cum ne vom descurca, sau cum ne vom înţelege şi cu autorităţile româneşti. Fiindcă ne aflăm pe teritoriu românesc şi vom fi nevoiţi să declarăm crimele… De fapt am şi transmis, prin semnale uzuale, o chemare urgentă, pentru situaţie excepţională… Nu uitaţi că vasul nu are nici un pavilion… Se află într-un aşa numit rodaj… Prin urmare va trebui să ne supunem legilor din jur… I-am atras atenţia domnului

Angelo Petti, adică răposatului Angelo Petti, dar el nici n-a vrut să-mi răspundă. Eraţi şi dumneavoastră de faţă…

Bob Stewart răspunse printr-un oftat care în afară de o încuviinţare oarecare nu spunea nimic bun.

— E cumplit! îşi strânse el pumnii. După aproape un an de… Nici nu ştiu cum să spun… N-am fost om, domnule căpitan, am fost orice altceva: copoi, cârtiţă, vierme, şoarece, uliu, reptilă, orice am fost… Până când am dat de domnul Angelo Petti… Şi să ştii că n-am dat de un patron care azvârle dolari în dreapta şi-n stânga, am dat de… Am dat de fulgerele lui Jupiter, domnule căpitan… Iată ce puteam să ajung datorită întâlnirii mele căutate cu Angelo Petti… Un Jupiter tonans. E cumplit!

Bătea cineva în uşă. Era James Ladd, palid, nervos, tremurând. Abia putea să articuleze cuvintele:

— În camera numărul zece, reuşi el să îngâne. Margaret Smith… E moartă…

— Nu se poate! se revoltă căpitanul Velazza.

— Uşa era descuiată… continuă James Ladd, mai calm. M-a intrigat că nu răspunde şi am intrat. Din păcate i-am luat perna de pe gură… ca să văd ce e cu ea… Cred că a fost asasinată. A fost sufocată…

— Şi ea! se îngrozi Bob Stewart. Tot cu perna? Pentru asta ne-a invitat Angelo Petti?

3

James Ladd şi Larry L. King ştiau împreună douăsprezece limbi diferite, de aceea se duseră amândoi la japonez. Îl găsiră în acelaşi loc în care-l lăsaseră cei trei detectivi după ce fuseseră serviţi cu coniacul salutar. Dormea, sau aşa dădea impresia. La primul pocnet din degete făcut de James Ladd, japonezul sări de pe scaun cu două sticle debuşonate în mână: coniac şi vodcă. Cei doi emisari furioşi încercară să vorbească, în vreo şapte limbi stâlcite, cu el, până ce li se răspunse într-o engleză impecabilă, cu un imperceptibil accent american:

— Nu înţeleg ce băutură doriţi?

— Mai întâi să ne răspunzi de ce ne-ai drogat? i se vârî Larry L. King în ochi.

Japonezul desfăcu neputincios braţele:

— Aşa mi s-a dat ordin… Domnul Angelo Petti mi-a spus să fac ce ştiu şi să vă droghez pentru opt ore… M-am rugat toată vremea cât dumneavoastră aţi vorbit să mă ajute idolii mei şi să-mi acceptaţi coniacul… Şi din fericire pentru dumneavoastră l-aţi acceptat, chiar şi

domnul cel micuţ, cu capul ca un măr imperial, care n-a băut decât o singură sticlă de bere. De dumnealui mi-a fost cea mai mare frică.

— Şi de ce mă rog ai spus: din fericire pentru noi? îl luă la rost James Ladd.

— Pentru că aş fi fost nevoit să folosesc altă metodă, răspunse imperturbabil japonezul. De adormit, trebuia în orice caz să vă adorm. Jurasem… S-a nimerit să izbutesc cu mijlocul cel mai simplu şi mai elegant…

— Adică vrei să spui că… încercă să-l descoase, inutil dealtfel, Larry L. King. Dă-i drumul!

— Nu voiam să spun nimic altceva… răspunse japonezul, alunecând în fotoliul din celula lui ca un kimono jignit şi fără trup. Ceea ce trebuia să vă răspund, v-am răspuns. Pentru alte întrebări, nu ştiu limba engleză… Şi am obiceiul să uit, într-o fracţiune de secundă, chiar limba maternă… Doriţi tot un Hennessy sigilat?

Îşi dădeau seama că nu mai au ce discuta cu el. Se întoarseră în biroul căpitanului Velazza, unde îi aşteptau ceilalţi: comisarul Graisset, Achile Pommot şi gazda. James Ladd se scuză, fără pretext, pentru a-i lăsa singuri. Nimeni nu încercă să-l oprească, nici măcar nu se uitară la el.

Cel mai furios era Achile Pommot. O furie modestă, sfioasă, dar tot furie se chema:

— Nu ştiu de câţi ani n-am mai băut coniac şi tocmai când mi se oferă şi tocmai când mi se face poftă… în loc de coniac beau stupefiante…

— Japonezul spunea că oricum ne-ar fi adormit, fiindcă ăsta era ordinul dat de Angelo Petti, îi informă Larry L. King. Dacă n-am fi băut coniacul pregătit, ar fi fost mai rău, aşa a dat a înţelege…

— Totuşi n-ai dreptate, domnule Pommot, mormăi comisarul Graisset. Coniacul a fost excelent! O revelaţie… Poate că ar trebui să ne interesăm ce anume somnifer a folosit şi ce doză a adăugat în sticla de Hennessy… Dar nu la coniac trebuie să ne gândim acum…

— Trebuia totuşi să ne lămurim şi în privinţa somniferelor, spuse Larry L. King. Acum lucrurile sunt precise: Bob Stewart l-a drogat pe Angelo Petti, la cererea acestuia şi se pare conform unui obicei statornicit între ei, japonezul ne-a drogat pe noi… Iar domnul Max Taylor l-a drogat pe Bob Stewart…

— Sunteţi absolut sigur că Max Taylor l-a drogat pe domnul Bob Stewart? întrebă neîncrezător căpitanul Velazza.

— Absolut sigur! spuse Larry L. King. L-am văzut şi în momentul când i-a preparat somniferul şi când i l-a administrat. Putem să vă spunem şi marca: Somnifort…

— Dar asta înseamnă că îl scoate din cauză! descoperi căpitanul Velazza. Eu am crezut că l-a drogat Angelo Petti. Iar Angelo Petti nu

mai poate fi martor…

— Nu trebuie să ne pripim… interveni micul Achile Pommot. Să nu scoatem aşa de repede suspecţii din cauză… De drogat am văzut că a fost drogat, dar de aici până la…

— Hm… îl întrerupse comisarul Graisset. Până mai acum câteva ore aţi crezut că a făcut o prostie, lăsându-se drogat… Dar mi se pare că prostia vine în avantajul lui… El e singurul care are martori… Noi ăştialalţi putem să ne prefacem, adică am fi putut să ne prefacem drogaţi…

— Mai rămâne însă cealaltă faţetă a lui Bob Stewart, se încăpăţână Achile Pommot. Cine poate să certifice că Angelo Petti i-a cerut să-i prepare un somnifer?

— Există propria lui declaraţie, spuse căpitanul Velazza. Dacă i-ar fi dat somniferul cu gânduri rele nu ar mai fi declarat lucrul acesta…

— Şi paharul? întrebă Larry King. Amprentele de pe pahar? Nu puteau să-l trădeze?

— Hm… mormăi iarăşi comisarul Graisset. Cum spunea dumnealui, căpitanul yachtului: dacă i-ar fi dat somniferul cu gânduri rele, ar fi avut grijă să şteargă şi amprentele. Mi se pare că paharul se află pe o farfurioară. Mie nu prea îmi plac suspecţii ăştia luaţi din oală…

— Tocmai din cauza aceasta trebuie să-l clarificăm imediat, spuse Achile Pommot, pentru că e cel mai simplu de clarificat. Aici există mărturiile noastre şi de ele, măcar noi nu ne putem îndoi… Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să întoarcem obiectul pe toate feţele… Ca să nu mai rămână nici o urmă de îndoială, să scăpăm măcar de unul din suspecţi… Cu cât vom restrânge grupul suspecţilor, cu atât ne va fi mai uşor să descoperim asasinul sau asasinii…

— Asta am spus-o şi eu… mărturisi căpitanul Velazza.

— Hm… şi japonezul ar putea s-o spună… În orice limbă… Toţi inspectorii mei pleacă de aici…

— Şi totuşi e cea mai infailibilă metodă… ripostă Larry L. King. Cea mai terestră, dar cea mai sigură…

— Da… interveni împăciuitor Achile Pommot. Ar fi bine să începem cu câteva date… După ce am lămurit problema somniferelor. Dar de ce a vrut Angelo Petti să ne adoarmă…?

— Pur şi simplu ca să vă odihnească! răspunse căpitanul Velazza. Aşa i-a spus Angelo Petti domnului Bob Stewart…

— Acum nu vi se pare curios că ora de închidere a barului n-a fost respectată? întrebă Larry L. King.

— Eu am dat dispoziţii, spuse căpitanul Velazza, în urma dispoziţiilor primite de la domnul Bob Stewart în numele lui Angelo Petti…

— Cel mai mult mă impresionează moartea lui Margaret! spuse pe neaşteptate Larry L. King. Era o femeie cu totul excepţională, absolut

unică… Cine şi de ce a ucis-o?… Înţeleg, domnule Achile Pommot, că ancheta se dezlânează, dar cred că avem şi noi dreptul la a ofta… Mai ales când întâlnim oameni apropiaţi, remarcabili, cum era Margaret Smith…

— Bineînţeles, bineînţeles… acceptă imediat Achile Pommot cu privirile plecate în pământ, pentru a nu i se observa roşeaţa emoţiei. Un suspect totuşi există… Acest Max Taylor care l-a drogat pe Bob Stewart. Dacă ne gândim la prima lui convorbire cu Stewart…

— Atunci ar exista şi un mobil! spuse Larry L. King. Se pare că Angelo Petti deţinea anumite documente, dintre care unele îl indispuneau grozav pe domnul Max Taylor…

— Hm… cum s-ar spune şi-a găsit şi el naşul…

— Şi vreau să vă atrag atenţia asupra acelei centuri, asupra acelui brâu smuls din jurul corpului lui Angelo Petti, aminti căpitanul Velazza. Nu s-a găsit absolut nimic în centură. Nici o hârtie, nimic. Numai compartimente goale. Eu cred că pentru asta a fost omorât! Ca să i se ia hârtiile!

— E logic… acceptă Achile Pommot. Asasinul i-a golit centura, i-a luat documentele pe baza cărora Angelo Petti voia să facă senzaţionala lui confesiune… Şi asta încurcă enorm lucrurile. S-ar putea ca Angelo Petti…

În momentul acela pătrunse în camera căpitanului un steward care anunţă că o ambarcaţiune cu pavilion românesc se apropie de yacht. Căpitanul Velazza se scuză, apoi părăsi în grabă camera.

Larry L. King parcă atâta aştepta:

— Cu el ce facem? În ce categorie îl trecem? Deocamdată e judecător de instrucţie, şerif, procuror şi tribunal… Dar în ce categorie îl trecem? Printre inocenţi, sau printre suspecţi? Să nu uităm că toate cheile cabinelor se află în permanenţă asupra lui. Ce facem?

— Pentru mine nu există decât suspecţi… mormăi comisarul Graisset. Toţi cei de pe coridorul principal, inclusiv Eva Morelli şi John Sheridan… ba chiar şi invalidul, Peter Duffin… Toţi sunt suspecţi până găsesc criminalul…

— Şi mobilul? întrebă cu nevinovăţie Achile Pommot. Nu există crimă fără mobil…

— Crima asta din urmă, asupra lui Angelo Petti, nu va suferi în nici un caz de lipsă de mobil, spuse Larry L. King. Mai ciudat e asasinatul Margaretei. Cine şi de ce s-o omoare…?

— Hm… mormăi comisarul Graisset. V-am mai spus: să nu uităm femeile… Adică în momentul ăsta a rămas una singură. Totuşi să n-o uităm…

— Cred că avem câteva probleme foarte urgente de clarificat, tuşi discret Achile Pommot. Rolul lui Max Taylor în crimele ăstea, pentru că trebuie să fie amestecat cu ceva…

— Oare nu e prea evidentă participarea lui, ca să rămânem cu mâinile în sân? întrebă Larry L. King. Nu vreau să fac pe inspectorul arierat din romanele proaste… Dar să ne închipuim că nu l-am fi surprins, din întâmplare…

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Întâmplarea asta nu se prea potriveşte şi nici n-ar fi frumoasă… Mai bine spuneţi că l-aţi surprins prin intuiţie…

— Da! acceptă imediat Larry L. King. Să ne închipuim că nu l-am fi surprins în cele două discuţii cu Bob Stewart şi că nu l-am fi văzut cum îi prepară şi apoi cum îi administrează somniferul. Ce s-ar fi întâmplat? N-ar fi fost oare domnul Max Taylor cel mai inocent om de pe suprafaţa pământului? Ce legătură se putea face între el şi Angelo Petti… Şi să nu uităm că-l cunoaşte şi pe fiul dezmoştenit al lui Sheridan, pe Benjamin, ceea ce îl atestă în orice caz drept *maître chanteur*…

— O legătură între el şi Angelo Petti se putea face… interveni Achile Pommot. Prin intermediul lui Bob Stewart care totuşi ştia ceva despre Max Taylor…

— Hm… interveni comisarul Graisset la rândul lui. Fără să-l fi văzut pe Max Taylor ăsta în maşinaţiile lui… hm… Cred că domnul Bob Stewart nu mai avea vreme să se mai gândească la altceva. L-ar fi preocupat prea mult propria lui piele… Şi ne-ar cam fi preocupat şi pe noi pielea lui, mult mai mult…

— Da… reluă Achile Pommot. Max Taylor e unul din suspecţi, are şi un mobil, e în general un tip dubios… Dar, din păcate nu putea să ajungă în camera lui Angelo Petti!

— Ăsta e întradevăr un obstacol, spuse Larry L. King, care-i cam neutralizează vinovăţia. N-avea pe unde să intre în camera lui Angelo Petti. Asta e un fapt. Uşa salonului a fost găsită încuiată, ca şi uşa de la camera lui Bob Stewart, ca şi uşa de la camera lui Angelo Petti… Dacă ar fi putut ajunge pe terasă, n-am mai avea bătaie de cap. Dar pe unde putea trece?… Dacă ar fi locuit în zona babordului cât de simple ar fi lucrurile… Dar în situaţia dată, Max Taylor nu putea, pur şi simplu, să ajungă pe terasă…

— Hm… interveni iarăşi comisarul Graisset. Aş vrea să vă întreb ceva: când aţi venit la bar aţi încuiat uşile la camerele dumneavoastră?… Şi după ce v-aţi întors de la bar, vă amintiţi precis dacă le-aţi încuiat?

Şi Achile Pommot şi Larry L. King tresărită violent şi încercară să-şi amintească. Îi ajută comisarul Graisset:

— Eu, de pildă, nu-mi amintesc nici dacă am încuiat-o la plecare, nici dacă am încuiat-o la înapoiere.

— Asta ar însemna că asasinul a trecut prin camerele noastre spre terasa de la babord, spuse Larry L. King. Probabil înainte de ora trei,

când ne-am întors de la bar…

— Probabil… răspunse Achile Pommot meditativ. În cazul acesta nu numai Max Taylor, dar oricare altul cu cabina spre tribord, putea să ajungă, printr-una din camere, pe terasa de la babord şi de acolo în camera lui Angelo Petti… Cu cât descoperim un indiciu, cu atât se complică situaţia…

În clipa aceea îşi făcu reintrarea în cameră căpitanul Velazza. Îşi luă locul la masă, apoi anunţă:

— Peste circa un ceas, va veni în anchetă oficială, din partea românească, un oarecare doctor Alexandru Tudor…

Capitolul VI

1

Cei trei faimoşi detectivi nu-l primiseră pe doctorul Alexandru Tudor cu superioritate, sau cu răceală rezervată, ci parcă înţeleşi dinainte, manifestaseră faţă de el o politeţe şi o îngăduinţă, aproape servile, aşa cum i se întâmplă unui invalid care apare cu sau fără voia lui în societatea unor oameni foarte sănătoşi. Dar în decurs de numai jumătate de oră se petrecu un adevărat miracol. Bunul simţ, calmul, modestia, reflecţiile rare şi întotdeauna însoţite de scuze, gesturile cumpătate, complimentele discrete şi reale la adresa fiecăruia, engleza impecabilă cu un vag accent Oxford şi cele câteva referiri în franceză, pigmentate uneori cu expresii argotice, atât de plăcute comisarului Graisset, declanşară un adevărat curent de simpatie în favoarea doctorului Tudor.

Larry L. King făcu prima remarcă mai particulară asupra supercazului, folosind chiar denumirea dată de James Ladd şi imediat discuţia, atât de formală, la început, se transformă într-o competiţie în care fiecare parcă voia să-şi demonstreze memoria, sinceritatea şi perspicacitatea. Avalanşa verbală era atât de bogată şi de entuziastă, încât nimeni nu observă apariţia căpitanului Tonio Velazza şi a căpitanului Vintilă V. Vintilă, care aveau amândoi misiunea să se ocupe de partea formală a evenimentelor petrecute pe vas. Dar dovediră ambii o asemenea doză de bun simţ, încât nici măcar nu tuşiră pentru a-şi anunţa prezenţa, ci, înţelegându-se în tăcere, părăsiră camera retorică pentru a-şi continua misiunea lor de fotografi, medici, stenografi şi comentatori.

În câteva ore foarte bogate în minute, secunde şi vorbe, reportajul asupra evenimentelor, cu toate implicaţiile şi complicaţiile lor, fu dus la bun sfârşit. Reuşita se datora într-o oarecare măsură şi doctorului Alexandru Tudor care prin câteva întrebări, mai ales oportune, dirija bunul mers şi exactitatea relatărilor.

— Acum ştiţi şi dumneavoastră exact cât ştim noi şi mai ales tot ceea ce ştim noi, spuse Larry L. King. Şi v-am fi îndatoraţi dacă v-aţi spune părerea proprie…

— E foarte greu să mai existe şi altă părere… răspunse doctorul

Tudor. Am impresia că tot ce putea să existe ca ipoteze, idei şi speculaţii a fost epuizat. Eu nu pot decât să-mi exprim un fel de părere terestră: adică să se completeze istoria evenimentelor, la trecutul cazului să adăugăm ultimele date…

— Cu alte cuvinte, îl înţelese Achile Pommot, vă gândiţi la câteva interogatorii necesare…

— Exact! îi mulţumi doctorul Tudor printr-o uşoară înclinare a capului. Sunt necesare câteva interogatorii… Sau câteva completări… Cum vreţi să le numiţi, pentru a se putea deosebi mai lesne faptele… Şi în primul rând, dacă mi se îngăduie şi mi se scuză îndrăzneala de profesiune, de rutină, ar fi bine să încercăm să aflăm de la autoritatea oficială a locului şi momentului, adică de la căpitanul yachtului, împrejurările care au făcut ca vasul să eşueze în apele româneşti…

— O explozie a motorului… se grăbi să răspundă tânărul Larry L. King. O explozie, premeditată şi cauzată de o maşină infernală, ale cărei resturi s-au găsit…

— Mi s-a spus, înainte de a urca la dumneavoastră, îi informă doctorul Tudor. Mă gândeam mai degrabă la cauzele iniţiale, la ideea croazierei, la organizarea ei, la angajarea căpitanului Velazza pe acest yacht…

— Da… interveni Larry L. King. M-am mirat şi eu la început. Căpitanul Tonio Velazza e un *nume*, un fel de vedetă în lumea marinarilor amatori. Simpla lui prezenţă pe un vas poate da aureolă călătoriei şi vasului, darămite când e angajat căpitan pe acel vas, care mai are şi titlul de cel mai rapid yacht din lume…

— S-ar putea ca domnul căpitan Tonio Velazza să fie una din căile care ne-ar putea duce spre centrul enigmei, adică spre Angelo Petti, continuă doctorul Tudor.

— Hm… acceptă comisarul Graisset. Nu e rău să începem cu el, dacă ne gândim că e şi un om de notorietate publică. Sigur că da! Pe urmă putem trece şi la ceilalţi…

Numai mărunţelul Achile Pommot nu părea întru totul convins de necesitatea unui asemenea început, dar pentru că nu voia să pară orgolios şi necolegial, acceptă în tăcere.

— Probabil că vă gândiţi la ceilalţi, îl simţi doctorul Tudor. La domnul Bob Stewart, sau la Max Taylor…

— Da! spuse Achile Pommot fără ezitare. Aici se afla adevăratele chei ale misterului. Dar, dacă-mi este permis să folosesc termenul, v-am mirosit şi eu: vreţi să-l atragem şi pe căpitanul vasului, adică pe căpitanul care poartă numele Tonio Velazza, în responsabilitatea evenimentelor…

— Cam aşa… zâmbi doctorul Tudor. Să-l atragem… Sau să-i dăm responsabilitatea care i se cuvine, formal. Asta îl va face să nu mai aibă nici o rezervă şi ne va spune, adică îşi va spune tot ce ştie…

Probabil că nu vom obţine mare lucru, asta e o simplă impresie…

— În schimb vom obţine probabil prea multe de la ceilalţi, îi prezise Achile Pommot. Bineînţeles e tot o impresie.

— Hm… mormăi comisarul Graisset. V-am cam mirosit metoda, domnule doctor Tudor. Nu vă place să vă puneţi în pielea altora, ci să-i simţiţi pe ei cum se freacă şi cum se comportă în pielea pe care le-a dat-o Dumnezeu, hm… e altceva…

2

— Domnilor, începu căpitanul Tonio Velazza, l-am văzut doar de câteva ori pe Angelo Petti şi numai în discuţii scurte şi strict necesare. Mi-a făcut de la început impresia că nu vrea să fie văzut. Era retras, izolat, prefera să poarte tratative prin domnul Bob Stewart, secretarul lui. Doar când era vorba de bani, adică de stabilirea valorii unor tranzacţii, apărea, asculta argumentele şi de obicei aproba. O singură dată, mi se pare, a făcut observaţii la costul unor mărunţişuri, dar nu mi s-a părut curios. Cam aşa se întâmplă cu milionarii. Aruncă zeci şi sute de mii de dolari în dreapta şi-n stânga, dar când îţi oferă ţigări, au grijă să coste cu doi cenţi mai puţin… Am întâlnit destui şi în privinţa aceasta absolut toţi se aseamănă…

— Cum a ajuns la dumneata? întrebă comisarul Graisset.

— Mi s-a trimis o scrisoare, acasă, prin care mi se cerea să fac o ofertă în vederea unei croaziere pe Marea Neagră. Bineînţeles că n-am răspuns. Niciodată n-am condus vase străine, decât din amiciţie pentru proprietarii lor. Am primit a doua scrisoare prin care eram rugat să accept o întâlnire foarte importantă cu reprezentantul lui, domnul Bob Stewart. M-am interesat în dreapta şi-n stânga, dar nimeni nu auzise vreodată de acest nume: Angelo Petti. Poate din cauza aceasta am acceptat întâlnirea… Domnul Bob Stewart a fost foarte franc, adică aşa mi s-a părut. Mi-a spus, din capul locului, că un mare bogătaş care vrea să-şi păstreze anonimatul, un extravagant care a îmbogăţit nu ştiu câte muzee şi galerii de artă, intenţionează să lanseze cel mai rapid yacht din lume şi ţine morţiş ca eu să conduc vasul în prima lui croazieră pe Marea Neagră. Am încercat să refuz. Domnul Bob Stewart a fost foarte insistent şi foarte diplomat în acelaşi timp. Corespunde de minune tipului ideal de secretar particular. Mi-a arătat avantajele publicitare ale croazierei, mai ales, a adăugat el, că vor avea loc şi anumite evenimente senzaţionale, mi-a destăinuit numele câtorva invitaţi: Eva Morelli, John Sheridan, Achile Pommot, James Ladd… Despre ceilalţi, iertaţi-mă, nu mi-a amintit… Şi, de ce să nu spun adevărul? M-a cam incitat. Simţindu-mă interesat, domnul Bob

Stewart a şi trecut la atac. Mi-a cerut să-i fac o ofertă financiară… Şi tocmai asta m-a enervat şi m-a îndemnat să dau înapoi. Ca invitat aş fi acceptat imediat să conduc vasul, dar ca angajat… Cred că mă înţelegeţi… Şi pentru a face imposibilă angajarea, am zvârlit o cifră uriaşă… Domnul Bob Stewart nici n-a clipit din ochi. S-a ridicat imediat… Eu am crezut că de indignare… Şi mi-a spus că hotărârea nu poate s-o ia el, pe loc, din cauza sumei cerute, care depăşea puterile lui şi instrucţiunile iniţiale ale patronului. Îmi va da răspunsul a doua zi. Ei bine, a doua zi am fost înştiinţat prin scris, de către domnul Angelo Petti, că oferta mea a fost acceptată exact aşa cum am formulat-o. Iertaţi-mă, dar eu cred că şi domnul Angelo Petti în faţa unei asemenea sume ar fi spus da, chiar dacă ar fi trebuit, pentru a corespunde misiunii la care era angajat, să urmeze o şcoală navală. N-am putut să dau cu piciorul unei asemenea ocazii, deşi simţeam o oarecare ofensă şi deşi trebuia să anulez alte invitaţii, amicale.

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Alţii ar fi lipsit de la propria lor înmormântare pentru mult mai puţin…

— Am acceptat, zâmbi căpitanul Velazza. Am răspuns în scris, pe adresa unui hotel din Florenţa, care-mi fusese indicată în scrisoare, acceptând bineînţeles şi întâlnirea de prim contact care-mi era propusă de patron…

— Fără nici o rezervă? întrebă doctorul Tudor.

— Cu o singură rezervă! răspunse puţintel surprins căpitanul Velazza. Cu rezerva de a vedea mai întâi yachtul… Probabil că la asta v-aţi gândit… Da! Nu puteam să resping oferta, dar nici nu puteam să conduc o oarecare epavă, sau nu ştiu ce relicvă dacă nu era Santa Maria, sau o alta la fel de celebră. În privinţa asta am principii foarte ferme… Am plecat cu avionul de la Genova la Florenţa şi la ora fixată eram în holul hotelului Cavallieri, chiar lângă Campanilla lui Giotto. Mă aştepta domnul Bob Stewart. În drum spre apartamentul lui Angelo Petti mi-a spus câteva cuvinte despre patronul lui, pentru a mă face să înţeleg, într-un mod diplomatic, politicos, cam cum ar trebui să mă port cu dânsul. Mi-a spus că e un om care nu are obiceiul să pălăvrăgească, foarte franc, uneori chiar brutal în sinceritatea lui, nu suportă întrebări şi discuţii marginale, nu-i place să fie deranjat, dar în schimb foarte parolist şi de o generozitate care iese din comun… Ultima remarcă nu mai era necesară… Discuţia a fost extrem de scurtă. M-a poftit să iau loc, mi-a oferit ţigări, mi-a arătat barul deschis, n-a făcut nici o aluzie la ofertă… Şi înainte de a deschide eu vorba, mi-a înmânat o copie foarte detailată a planului după care-şi construia yachtul. „în cazul că nu aveţi nici o obiecţie, mi-a spus el, vă rog să primiţi acest plic”. Planul yachtului era cuceritor… Adică imaginea pe care mi-o oferea planul. Viteza nu era chiar a celui mai rapid vas de acest tip din lume, pentru că există şi alţi extravaganţi pe

care nu-i interesează decât viteza, dar în ansamblul lui era o minune. Mi-am spus părerea, probabil că eram foarte entuziast. Angelo Petti s-a mulţumit să clatine din cap şi să-mi adreseze câteva cuvinte convenţionale, adică un fel de felicitare. Evident, nu era un guraliv, nu prea era sociabil, dar îşi trata semenii cu o încredere uimitoare. În plic se afla un cec pentru întreaga sumă, şi, mi se pare că am uitat să vă spun, nu am semnat nici un contract şi nici în schimbul nostru de scrisori nu se indica suma. Prin urmare a semnat în alb. Şi asta mi-a plăcut…

— Dar din punct de vedere uman, ce impresie v-a făcut? întrebă Larry L. King.

— M-ar interesa fizionomia şi comportamentul lui în întâlnirile cu dumneavoastră… spuse, la rândul Iui, Achile Pommot, ciugulind aerul cu degetele.

— Nu prea am remarcat ceva deosebit… răspunse căpitanul Velazza. Mai ales că eram pregătit de domnul Bob Stewart. Dar, dacă mă gândesc în clipa asta, o impresie ciudată, nedefinită, făcea el. Nu ne-am uitat ochi în ochi, de pildă… Şi asta nu putea să fie din vina mea. Doar aţi văzut şi dumneavoastră: eu caut cu dinadinsul privirile oamenilor…

— Făcea impresia unui om timid? căută o trăsătură mai clară Achile Pommot.

— Hm… poate că se simţea cam stingherit, cam stângaci… sugeră comisarul Graisset.

— Da! parcă se înveseli căpitanul Velazza. Asta era! O oarecare stânjeneală se simţea în comportamentul lui… Adică exact ce-mi spusese domnul Bob Stewart: nu era un om de societate… Aţi văzut şi dumneavoastră la primirea pe yacht. Câteva cuvinte: urarea de bun venit, aceeaşi de fiecare dată, scurte înclinări din cap, un zâmbet şi gata!

— V-a făcut impresia că se deghizează? întrebă Larry L. King. Îşi ascundea faţa, ochii?

— Nu pot să răspund foarte sigur, se gândi căpitanul Velazza. Deghizat nu era, în nici un caz. Dar ochii… Parcă şi-i ascundea… Dar nu pentru că ar fi vrut să şi-i ascundă… ci pentru a nu i se vedea expresia privirilor. L-am surprins de câteva ori, cu totul întâmplător. Privirile lui aveau nişte sclipiri ciudate. În asemenea momente, dacă nu avea ochelarii şi-i punea imediat. De aceea nu cred că-şi ascundea privirile ci numai expresia…

— Aţi putea să definiţi această expresie? întrebă doctorul Alexandru Tudor.

— Foarte greu… se codi căpitanul Velazza. Ceva între ironie, superioritate, persiflare şi umor…

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Cu atâţia angajaţi în jur, cu

atâta putere şi bani, sigur că se simţea deasupra tuturor…

— Despre o superioritate violentă n-aş putea să vă vorbesc, spuse căpitanul Velazza. Dacă n-ar fi avut din când în când gesturile acelea stângace, poate…

— Dar acest umor pe care l-aţi sesizat, cam ce destinaţie avea? întrebă iarăşi doctorul Tudor.

— Probabil că îi lua totuşi peste picior pe cei din jurul lui, sări în ajutorul căpitanului micul Achile Pommot. O persiflare tăcută, o ironie tăcută, nu?

— Nici eu n-aş fi găsit o formulare mai apropiată de ceea ce am simţit în asemenea momente, răspunse căpitanul Velazza.

— N-aţi avut niciodată vreo neînţelegere cu dânsul? interveni Larry L. King.

— Cred că ar fi fost imposibil aşa ceva, răspunse net căpitanul Velazza. Eu am obiceiul să nu mă transform în sursă de neînţelegeri, iar dacă sunt forţat, pur şi simplu părăsesc câmpul conflictului, ca să evit duritătţi favorabile numai persoanei mele. Cât despre Angelo Petti, nu trebuia să se ferească de neînţelegeri pentru că plătea oamenii exact pentru asta: ca să-l ferească. Nu se putea ajunge la el, fără să se treacă mai întâi pe la domnul Bob Stewart şi despre dumnealui v-am vorbit: cel mai tenace şi mai sigur cerber, şi, aş putea spune, cel mai plăcut. Lua hotărâri rapide, înţelepte, chiar curajoase. Nu-l deranja pe patron decât în probleme strict financiare, sau în altele extrem de importante, dar şi acestea, dacă mă gândesc bine, ţineau în ultimă instanţă tot de domeniul financiar. Din cauza aceasta l-am stimat şi l-am apreciat tot mai mult pe domnul Bob Stewart.

— Hm… făcu comisarul Graisset. Dar mie mi se pare cel mai firesc comportament din partea unui secretar…

— Dar dacă aţi afla că niciodată, chiar dacă a fost vorba de câţiva dolari, pentru că şi în asemenea cazuri domnul Bob Stewart se consulta cu patronul, sau de zeci de mii de dolari, ca să nu zic sute de mii, absolut niciodată, părerile secretarului n-au fost infirmate de patron?… Când l-am angajat, de pildă, pe japonez… eu am făcut propunerea, îl cunoşteam din alte croaziere… iar japonezul, în glumă, a cerut ca şi mine o sumă care ar fi ajuns pentru întregul echipaj, domnul Bob Stewart nici n-a clintit; a spus doar că nu poate hotărî fără încuviinţarea patronului… Deşi, în situaţia lui de om cu picioarele pe pământ, putea să-i râdă în nas japonezului, sau să-i ofere a zecea parte… Şi ne-am pomenit că şi japonezului i s-a acceptat pretenţia… Acum cred că înţelegeţi de ce v-a drogat…

— Hm… cu alte cuvinte făcea tot ce era posibil pentru ca patronul lui să fie cât mai bine jumulit…

— Eu am avut altă impresie, ripostă căpitanul Velazza. Făcea tot ce era posibil ca să nu existe, sau să pară că nu există, un intermediar

între el şi patron. Nu era ca o pavăză obscură în faţa patronului, aşa mi-a făcut mie impresia, ci ca o simplă sticlă, ca un geam de cristal. Nu se oprea nimic la el. Totul ajungea intact la patron, prin el. Toţi oamenii au simţit asta. Unii chiar extindeau problema, spunând că dacă toţi oamenii mari ar avea asemenea interpuşi necesari, alta ar fi situaţia în lume. Iată de ce domnul Bob Stewart e foarte stimat. Nu e o cenzură ci pare mai mult, adică părea o prelungire a patronului…

— Iată un lucru demn de reţinut… spuse doctorul Tudor clătinând admirativ din cap.

— Dacă aţi şti cu cât era plătit… îi aminti Larry L. King. Mai mult decât un ministru din jurul Casei Albe, dar în proporţie de an contra lună: salariul anual al ministrului, contra salariului lunar al domnului Bob Stewart…

— M-am gândit la altceva, îi răspunse doctorul Tudor, zâmbind. La calitatea de observator a căpitanului Velazza.

Căpitanul ridică stângaci din umăr:

— Din păcate, observaţiile mele se opresc cam aici. Îl vedeam foarte rar pe Angelo Petti, nu mi se părea niciodată schimbat, dimpotrivă, mereu acelaşi, poate chiar prea monoton acelaşi…

— Nu dădea niciodată impresia că aşteaptă ceva? întrebă doctorul Tudor.

— Ooo, da!… răspunse căpitanul Velazza fără să ezite. Nu ştiu cum de am uitat să vă spun aceasta. Întotdeauna părea în aşteptarea a ceva. De aceea l-am şi simţit nervos uneori, deşi făcea eforturi să se stăpânească. Dar asta se întâmpla mai ales când era singur, când se plimba pe punte, seara, sau când îl întâlneam la hotel, pe neaşteptate, sau în oraş, bineînţeles. În prezenţa domnului Bob Stewart era întotdeauna calm şi liniştit. Dar singur, nu prea. De multe ori l-am prins cu pumnii strânşi, parcă luptându-se cu un inamic nevăzut. Dar cum mă simţea în preajmă, cum se potolea, adică se străduia să se potolească… De aici deduc că aştepta un eveniment oarecare… Aş putea să merg chiar mai departe cu impresia… Şi nu cred că greşesc: parcă ar fi aşteptat o eliberare, ceva care să-l facă aşa cum era!… Parcă îşi căuta umbra, sau mai bine zis parcă era o umbră pierdută care voia să-şi găsească, să-şi ia înapoi originea, substanţa, corpul…

— Încă un lucru demn de reţinut, spuse doctorul Tudor.

3

Bob Stewart se prăbuşise într-un fotoliu. Părea că nu-l mai interesează nimic, deşi râdea din când în când prosteşte, în pufnituri scurte, necontrolate.

— Hm… îl luă în primire comisarul Graisset, după două minute de compătimire. Cu dumneata va fi mai uşor, pentru că faci parte dintr-ai noştri. Ştii ce trebuie şi ce nu trebuie să spui, adică ştii cam ce ne interesează. De fapt două lucruri: cine e şi ce a vrut *acel* Angelo Petti. Hm… Parcă nu prea ai fi în apele dumitale… Adică nici nu eşti, dar nici noi nu suntem. Dar hai să zicem că sunt ape ospitaliere…

— Să nu crezi că nu înţelegem situaţia dumitale, adăugă Larry L. King.

— Asta nu se poate! începu cam rebel Bob Stewart. N-o veţi înţelege pentru că n-o puteţi înţelege. Şi nici nu e de înţeles. Aici simţi sau nu, asta e! Să nu credeţi că mă doare până la sinucidere moartea lui Angelo Petti, sau că nu-mi voi căuta alt scop în viaţă până nu voi da peste asasinul lui, deşi poate ar merita… Moartea lui m-a distrus, asta e!… Dar nu pentru că mi-a oprit şi mi-a suprimat pentru totdeauna o mare demonstraţie, asta ar fi un fleac şi nici n-ar fi fost adevărat. Adevăratul autor al demonstraţiei era el, Angelo Petti. El avea totul, el adunase toate piesele jocului, dar aş fi ştiut eu s-o întorc ca să-mi găsesc merite măcar faţă de dumneavoastră. Nu neg această posibilitate, sau ca să-i zic pe nume: această dorinţă… Ştiu că aş fi obţinut destule avantaje de reputaţie, care până la urmă s-ar fi transformat în avantaje materiale, dar întotdeauna în asemenea cazuri trebuie să ţii seama şi de hazard… Reputaţia moare repede, mai ales în profesiunea noastră, dacă nu e servită de întâmplare. Aşa că prea mare preţ pe aureolă nu puneam eu. Era mai mult o chestiune de orgoliu…

— Am simţit de la început… mărturisi cu un accent de cruzime în voce Larry L. King.

— Dar v-am spus că asta e un fleac, un hârb! se înfurie iarăşi Bob Stewart. Din nenorocirea asta nu pierd decât un milion de dolari, asta e! Cel puţin un milion!… Şi cu un milion de dolari îţi poţi face trei aureole şi poţi angaja cel puţin o duzină de oameni isteţi, capabili să le lustruiască şi să le coloreze în permanenţă. Asta e! Domnule Larry L. King. Asta e! Domnule Achile Pommot. Am pierdut un milion de dolari: cinci sute de mii de la domnul John Sheridan, pentru că atât i-am cerut: 10 la sută din valoarea pagubei, indiferent dacă paguba va fi recuperată sau nu, asta ne-a fost convenţia. Eu trebuia să-l găsesc pe asasin…

— Şi cine îţi spune că nu-l vei găsi, că nu-l vei mai găsi? întrebă insinuant Achile Pommot.

— Cine?! se miră Bob Stewart. Dumneavoastră. Sunteţi trei aici, poate chiar patru. Aveţi toate libertăţile şi exact aceleaşi date pe care le am şi eu, pentru că voi fi nevoit să vi le aduc la cunoştinţă… Şi sunt destul de lucid pentru a-mi da seama că pornind de la acelaşi start, dumneavoastră veţi ajunge mai repede la sosire… Eu sunt un simplu

debutant şi numai tupeul, râvna, tenacitatea şi suferinţa mă puteau scoate la lumină. De aceea m-am băgat până peste cap în supercazul Sheridan. Nu trebuia să fi geniu pentru a descoperi autorul loviturii, am ştiut asta de la bun început. Trebuia să te poţi transforma într-un fel de Cristos pe drumul Golgotei, sau într-un fel de Magellan şi mai ales trebuia să câştigi interesul cuiva, pentru ca toate suferinţele să fie răsplătite, asta era…!

— Hm… îl întrerupse comisarul Graisset. Fii sigur că recompensa oferită de domnul John Sheridan ne interesează în mică măsură. Nu ne este indiferentă, dar…

— Dealtfel, este o recompensă oficială, publică, nu particulară, preciză Larry L. King. Nu s-a făcut o convenţie specială între dumneata şi domnul John Sheridan, ci s-a anunţat public că se oferă o recompensă de 10 la sută din valoarea pagubei pentru cel care va contribui la prinderea făptaşului…

— Şi care era paguba, vă rog? trecu imediat la contra atac Bob Stewart. Toată lumea credea că e vorba de câteva sute de mii de dolari, care se vor transforma deci în câteva zeci de mii de dolari. Nu zic că nu sunt disperaţi care sunt gata să moară, sau să înfrunte moartea pentru zece, douăzeci de mii de dolari, dar numai un nebun ar pleca în lume ca să găsească un *nimeni* pentru suma asta. Eu am fost un nebun! M-am dus la domnul Sheridan şi i-am spus ce vreau să fac. Şi numai după ce l-am zguduit mi-a spus la cât se ridică paguba şi într-adevăr, din clipa aceea eram şi am fost în stare să mă prefac în orice pentru a o scoate la capăt. Mă făceam cetăţean al statului X până la urmă, mă declaram asasin şi încasam recompensa. Eram condamnat la 99 de ani, iar după 7 ani de bună conduită eram eliberat pe cuvânt de onoare… Asta e!… Cred că îmi daţi voie să exagerez în situaţia în care mă aflu, mai ales că am o mare ciudă pe mine…

— Recompensa încă rămâne valabilă, atâta vreme cât enigma subzistă, spuse doctorul Tudor.

— Probabil… Dar sunt foarte sceptic în privinţa reuşitei, pentru că sunt lucid, v-am spus, reveni Bob Stewart. Jumătate de milion, jumătatea cea mai sigură am pierdut-o însă, odată cu moartea lui Angelo Petti, asta e! Angelo Petti nu mi-a pus nici o condiţie şi nu mi-a dat nici un dolar şi nu i-am cerut nici un dolar. Astă seară însă, după ce-şi făcea confesiunea, indiferent dacă reuşea sau nu în ideea lui, Angelo Petti trebuia să-mi ofere un cec în valoare de cinci sute de mii de dolari… Şi dacă Angelo Petti spunea un cuvânt, nu şi-l mai întorcea nici cu preţul vieţii, asta e! Am pierdut singura valoare sigură!

— Oare nu te cam grăbeşti? îl întrebă Achile Pommot. De ce nu încerci să vezi totul din alt unghi?… Dacă Angelo Petti nu izbutea în demonstraţia lui?… Dacă nu convingea pe nimeni?

— Sau dacă ar fi demonstrat tocmai contrariul celor ce voia să

demonstreze? sări Larry L. King. S-au mai întâmplat asemenea evenimente în lume, care au costat de o sută sau de o mie, sau de zeci de mii de ori valoarea a cinci sute de mii de dolari… Gândeşte-te, de pildă, la unele războaie…

— Sigur că da! reluă Achile Pommot. Dacă demonstraţia nu-i reuşea şi avea consecinţe definitive şi ireversibile asupra averii lui Angelo Petti? Ce se mai întâmpla cu foarte sigura dumitale recompensă?

Bob Stewart închise ochii, se încruntă, se încordă, apoi spuse cu un calm uluitor:

— Mă obligaţi să vă spun şi ceea ce n-aş fi vrut să vă spun… Angelo Petti nu urma să-mi ofere numai un cec, după demonstraţie, din cauza asta sunt distrus. Orice s-ar fi întâmplat, oricare ar fi fost rezultatul demonstraţiei, Angelo Petti îmi jurase că-mi va destăinui un cuvânt…

— Hm… cheia enigmelor… mormăi comisarul Graisset. Ai văzut şi dumneata că e cam precară…

— Nu… se hotărî Bob Stewart. Nu cheia enigmelor, ci o parolă care adăpostea într-o bancă elveţiană un depozit de cinci sute de mii de dolari! Îl depusese special pentru mine. Îmi arătase cecul, deşi l-aş fi crezut fără să mi-l arate. Era un cec la parolă, în valoare de cinci sute de mii de dolari…

— Hm… asta da… asta înseamnă o pierdere, mormăi cam sentimentalizat comisarul Graisset.

— Şi un mobil! adăugă cu nevinovăţie Achile Pommot.

Bob Stewart ridică indiferent din umeri:

— E de-a dreptul stupid, sinucigaş, imbecil să ucizi un om care-ţi oferă cinci sute de mii de dolari în cea mai deplină securitate. Să admitem că aş cunoaşte parola. De ce să-l ucid, riscând totul, pentru a pune mâna pe cec, sau pe suma respectivă, când absolut fără nici un risc şi mult mai sigur, aş fi obţinut cecul sau suma respectivă din mâna lui vie…?

— Ce răsplătea de fapt această sumă? întrebă doctorul Alexandru Tudor.

— Hm… Da! aprobă comisarul Graisset. Asta trebuia să fie întrebarea…

— Hm… vorba dumneavoastră, oftă Bob Stewart. Răsplătea foarte puţin: o supunere oarbă şi câteva lucruri necurate. Dar afacerea Petti nu poate fi înţeleasă fără afacerea Sheridan; nici nu putea începe fără afacerea Sheridan. Mă refer la aceste afaceri în relaţia pe care o au cu o singură persoană: cu mine. Dacă nu mă ocupam de afacerea Sheridan, nu aş fi ajuns niciodată la afacerea Petti… de fapt eu am provocat această afacere Angelo Petti. Este un fel de efect al cazului Sheridan, chiar dacă se va dovedi, în ultimă instanţă, că afacerea Petti

este cauza afacerii Sheridan. Eu discut numai despre raportul meu ca aceste cazuri…

— Deci trebuie pornit de la supercazul Sheridan! spuse Larry L. King.

— Da… încuviinţă Bob Stewart. De acolo trebuie să pornesc, pentru că de acolo am pornit, pentru a ajunge aici, la nenorocirea asta…

— Hm… mai rămâne rezerva Sheridan, spuse comisarul Graisset, care, chiar în condiţii noi, nu cred că este chiar de lepădat…

— Ooo, nu! se înfierbântă imediat Bob Stewart. Dacă am pierdut într-un loc nu înseamnă că am pierdut şi în celălalt. Domnul Sheridan din fericire trăieşte, iar eu nu mă dau bătut cu una cu două… Am şi eu intuiţiile mele şi poate chiar câteva date. Din păcate, am pierdut ce era mai sigur, acolo unde nu mă ameninţa nimeni şi unde deja câştigasem… Mi-e teamă ca va fi o poveste cam lungă, dar voi face tot ce se poate pentru a o scurta fără să pierd detalii importante…

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Suntem într-o asemenea situaţie tehnică, încât trebuie să facem tot ce se poate pentru a pierde timpul…

Bob Stewart nu căută sensuri subînţelese vorbelor aruncate de comisarul Graisset. Rămase câteva clipe cu privirile întoarse spre amintiri, apoi reîncepu:

— Pe domnul John Sheridan l-am convins prin hotărâre şi poate şi prin tupeu. Agenţia mea nu era prea celebră pentru a-i face impresie. Am rezolvat şi câteva cazuri interesante, dar şi multe imbecilităţi, care ne mâncau toată vremea, dar care, din nefericire, erau cele mai bine plătite, fiind dubioase: cazuri de şantaj în lumea mare, cazuri de adulter, suspiciuni în probleme de asigurare, hoţii de familie, etcetera. Pentru chestiile ăstea nu trebuia decât discreţie şi răbdare. Nici o altă calitate. Deci aureola nu pornise încă spre noi. De aceea am sărit pe supercazul Sheridan. Am simţit că se poate transforma într-o chestie de glorie pentru agenţie… Şi chiar atunci când am bănuit că există forţe care cer înăbuşirea cazului, adică taina lui, tot ideea gloriei m-a atras la început, ca să fiu sincer. Pentru că mi se destăinuise valoarea pagubei şi ştiam că procentajul afectat recompensei poate deveni o sursă de glorie viitoare… I-am spus domnului Sheridan că sunt gata să fac orice, să mă prefac în orice, chiar în propriul meu acuzator şi delator, numai să pun un punct afacerii. Nu-mi trebuia decât o sumă de plecare şi o convenţie clară între dumnealui şi agenţia noastră…

— Mi-am închipuit… mărturisi Achile Pommot. Prin urmare există şi o convenţie specială…

— Pur formală, din păcate, răspunse Bob Stewart. Suma e derizorie, pe de o parte ca să nu se atragă atenţia, pe de altă parte… hm, bună vorbă!… Hm. ca să ne strecurăm pe lângă impozitele oficiale… Suma convenţiei devenea în concepţia celor două părţi, în concepţia tainică,

nescrisă, doar un prim acont, cu care să pornesc la drum… Şi n-aveam alt start decât cel al autorităţilor oficiale, al poliţiei… Inspectorul Larry L. King, în biroul căruia v-am văzut, mi-a pus imediat la dispoziţie dosarul, cu o amabilitate…

— Primise telefon de la John Sheridan… preciză Larry L. King. De obicei e mai morocănos…

— Nu existau decât două fapte la dosar, continuă Bob Stewart. Unul foarte nesigur şi necontrolabil: bănuiala că un oarecare Max Taylor ar fi fost la capătul celălalt al firului telefonic folosit de asasin. Celălalt mai sigur, dar abandonat: apariţia unui oarecare vom Braummel în Ciudad de Mexico, la hotelul Maria Isabel… Eu eram mai liber în mişcări decât oficialii. Am lichidat agenţia imediat ce am obţinut acordul domnului John Sheridan. Ştiam că misiunea în care mă băgasem va dura şi mai ştiam că în cazul când voi reuşi, problema refacerii agenţiei ar fi fost cea mai naturală consecinţă şi cea mai spectaculoasă… Am început cu domnul Max Taylor. Nu prin interogatorii, ci pur şi simplu l-am urmărit câteva săptămâni, vreo şase, deghizat: în preot, în hamal, în şofer, de câteva ori chiar l-am transportat cu taxiul, în curier, în, hm… Chiar în agent de poliţie, ca să nu mai vorbesc de instalator de telefoane, mecanic de calorifer, electrician şi altele…

— Toată gama… dar Larry L. King se opri la timp.

— Toată gama începătorilor, aţi vrut să spuneţi, relua Bob Stewart. Da, toată gama! Dar am izbutit să fiu aproape în fiecare zi în preajma domnului Max Taylor, fără să bănuiască o clipă că are de-a face cu unul şi acelaşi individ îndărătnic. În machiaj mă pricep destul de bine, în tinereţe, adică în adolescenţă am fost, ca orice tânăr american, artist amator. Ba chiar şi în perioada studenţiei, am făcut parte dintr-un cerc artistic… Domnul Taylor e un tip foarte tare, m-am convins. N-am descoperit în primele cinci săptămâni nimic dubios în afacerile lui: mediator de reclame, atât. Frecventat ca orice individ care se ocupă de reclame în America. Oameni de tot soiul. Abia în săptămâna a şasea l-am mirosit: mi s-a părut că se întâmplă nişte lucruri necurate. Era un personaj care-i făcuse prea multe vizite şi inspiraţia mi-a spus să-l las câteva zile pe domnul Max Taylor şi să mă ocup de personajul acela: o domnişoară, absolut formidabilă ca femeie, cred că orice artistă, inclusiv Eva Morelli, ca înfăţişare nu face doi bani pe lângă Alberta, aşa o cheamă. Şi totuşi femeia nu-şi exploatase înfăţişarea şi contururile, nici măcar în revista domnului James Ladd. Servea la un bar din apropierea Central Parkului, în zona marilor familii, pe Fifth Avenue. Am izbutit s-o cunosc şi să mă plimb cu ea în vecinătate, în Central Park, în orele când era liberă, adică ziua…

— Hm… cred că nu sub înfăţişarea unui prelat, spuse comisarul Graisset.

— Nu… răspunse Bob Stewart. Chiar sub înfăţişarea mea, fără nici un fard. Prefăcându-mă că o aştept la bar, i-am văzut mişcările. Mi-am dat seama, după trei zile de declaraţii şi de priviri geloase, mai ales când apărea cineva în preajma ei şi se uita în jur, că de fapt profesiunea din spatele barului era o mască. Fata nu făcea altceva, sau mai ales se ocupa cu strângerea unor date şi informaţii, de la nişte tipi pe care imediat i-am detectat: portari, liftieri, valeţi din blocurile şi locuinţele marilor familii de pe a cincea şi din împrejurimi. Am izbutit chiar să-i culeg un bileţel: la doamna X, în ziua N, când soţul era plecat la Baltimore, a fost pictorul Y care a rămas câteva ore şi sunându-se insistent la uşa apartamentului, n-a răspuns nimeni. Era clar!… Dar îmi mai trebuia o dovadă. I-am spus că vreau s-o conduc, într-o miercuri după masă, zi în care o mai văzusem la agenţia lui Max Taylor. A acceptat greu şi cu condiţia s-o aştept undeva, la o cofetărie în apropiere, obligându-mă, cu jurământ să nu mă mişc de-acolo. Nu ştiu dacă am jurat sau nu, probabil că am jurat, dar de mişcat, m-am mişcat. Am văzut-o că intră în biroul lui Taylor şi am riscat totul. Am ascultat la uşă. Din păcate nu s-a auzit nimic, decât paşii ei spre uşă. M-am ascuns, apoi am fugit ca un disperat pentru a ajunge înaintea ei la cofetărie şi am reuşit. A apărut după un minut, foarte neliniştită şi palidă. Mi-a spus că a pierdut ceva şi a început să tremure. I-am arătat plicul pe care i-l sustrăsesem, spunându-i că l-am văzut când i-a căzut din poşetă, dar pentru că i-am jurat să nu părăsesc cofetăria până vine ea, n-am alergat să i-l dau.

— Bine lucrat! recunoscu Larry L. King.

— N-aveam ce să fac. Trebuia să ştiu ce învârte acest Max Taylor. Fata mi-a sărit în braţe, era să mă sufoce. Şi iar m-a rugat să nu părăsesc cofetăria şi iar am urmărit-o. Pur şi simplu fugea spre agenţia lui Taylor, fără să-i pese de oameni, de maşini, fără să se uite înapoi. A intrat şi a ieşit, câteva secunde poate că a stat în biroul lui Taylor… Continuarea nu mai interesează. Ştiam cine este Max Taylor şi care este adevărata lui îndeletnicire. Nu era altceva decât un *maître chanteur*, camuflat sub acea firmă de reclame. Probabil că jumătate din cei care-l vizitau îşi plăteau cotizaţiile… De aceea intra uneori şi lume bună în spelunca lui. Eram convins că participase într-un fel sau altul la supercazul Sheridan. Îndeletnicirea lui îl confirma. Am spus: bine! Apoi am pornit spre celălalt fir. Ştiam că nu puteam să fac nimic cu simpla constatare a îndeletnicirii lui Taylor şi cu vaga bănuială că ar fi participat la lovitura Sheridan. Trebuia să dau neapărat de celălalt fir şi abia apoi să fac legătura…

— Hm… Mexicul… înţelese comisarul Graisset.

— Mexicul… reluă Bob Stewart. Am tras la Maria Isabel şi am început investigaţiile. Altul s-ar fi săturat. Eu mereu cu întrebările pe liftieri, pe femeile de serviciu, pe portari, pe chelneri: dacă l-a mai

văzut cineva pe mexicanul de la camera 512… Asta era toată şansa mea. Nu să mi-l descrie cineva, pentru că nimeni nu poate descrie un mexican deosebit de altul, decât doar prin statură şi proporţii. Descrierea pe care mi-o făcuseră oamenii de la Maria Isabel corespundea cel puţin unui milion de mexicani; sprâncene negre, ten negru, frumos, vorbăreţ, puternic, statură potrivită…

— Exact… îşi aminti Larry L. King. Cam aşa este zugrăvit şi în dosarul… Inspectorului Larry King.

— Da… după descriere nu-l puteam găsi, oftă Bob Stewart ca sub amintirea unor suferinţe trecute. Toată şansa era ca unul din cei pe care îi întrebam să-l vadă, întâmplător, undeva. Pentru că eu îi aţâţam mereu, cu o poveste stupidă de moştenire, în care numai mexicanii pot să creadă, îi aţâţam cu întrebări. Am ajuns să-i întreb şi pe lustragiii din faţa hotelului. Şi iată că într-o zi s-a produs minunea! Unul din liftieri îl văzuse duminică seara la Acapulco, sus pe Quebrada: era unul din cei care săreau, nu de sus pe lângă capelă, ci de la jumătate, unul din cei care pregăteau săritura cea mare şi care din nefericire participau la cheta dinaintea săriturii. De ce spun *din nefericire*, pentru că puştiul, cum l-a văzut, cum s-a repezit la el şi i-a spus să vină urgent la Maria Isabel ca să-şi ia în primire o moştenire… Povestea se întâmplase duminică. Puştiul, care se întorsese cu autobuzul de noapte, mi-a spus-o dis-de-dimineaţă, sculându-mă din somn. Îmi venea să-l strâng de gât, dar trebuia să râd şi să mă prefac bucuros şi să-i dau un bacşiş foarte pretenţios. Nu eram foarte bogat pe vremea aceea… Am făcut tot ce se putea pentru a ajunge cât mai repede la Acapulco. M-a costat o avere maşina pe care-o angajasem, pentru că trebuia să plătesc şi o suprataxă psihologică, de urgenţă, plus bacşişul obligatoriu, plus drumul înapoi, plus noaptea la hotel, plus, numai plusuri… Dar a gonit şoferul ca-n circuitul de la Le Mans. Am ajuns, am aşteptat Quebrada, după ce am făcut cea mai nesuferită baie din viaţa mea, într-un Pacific ca un borş clocotit, după ce am transpirat ca un caş pus la stors şi-am spus oricui mă întreba ce cred despre miracolul superbului oraş: că drumul spre infern trece prin Acapulco… Mai puţin de opt, şapte kilograme nu scăzusem în nici un caz… Iar seara: pacostea. Ploaia. Quebrada n-a mai avut loc. Am stat în hotel, fără vlagă şi fără chef de mişcare, mereu cu faţa sau cu spatele la orificiile şi grătarele cu aer condiţionat. Era mai acceptabil, adică mai suportabil, poate şi din cauza ploii. A doua zi însă, caniculă, deşi acapulcenzii spuneau că sezonul cel mai plăcut e în timpul căldurilor, vara, nu toamna sau iarna. Am pătimit pentru toate crimele săvârşite de alţii. Mă opream pe câte sub un pom şi transpiram, aşa cum se opresc unii să fumeze sau să vorbească. Mergeam cinci minute, transpiram zece, mergeam cinci, transpiram zece, aşa am petrecut în minunea de la Acapulco. Dar seara a fost frumoasă, adică n-a plouat,

fiindcă de caniculă n-am scăpat nici sus pe Quebrada. Mai slăbisem vreo opt, şapte kilograme, pur şi simplu vedeam cum mi se subţiază braţele, fiindcă nu purtam decât un şort pe mine. Au început să se pregătească sărituriile, să apară cei cu cheta. Toţi aveau tipuri de mexicani. Am făcut risipă la chetă ca să dau de Gonzales al meu şi după alte bacşişuri şi după ce am repetat povestea cu moştenirea, l-am văzut pe unul că tresare. Îmi găsisem omul, numai că era singurul care n-avea figură de mexican şi era prea tânăr, un adolescent, pentru a fi Gonzales al meu. În orice caz aveam un punct de plecare. L-am luat deoparte şi i-am spus că sunt un prieten de-al său, noroc că bolboroseam ceva spaniolă şi că trebuie neapărat să-l anunţ că nu e vorba de nici o moştenire ci de o cursă pe care vrea să i-o întindă cineva…

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Bine întoarsă…

— L-am făcut să deschidă şi ochii şi gura. Tipul meu, hai să-i zicem Gonzales, pentru că aşa chiar îl cheamă, se speriase aseară şi plecase undeva. Adolescentul urma să-i încaseze banii şi să i-i trimită acolo unde plecase. „Nu-i nevoie să-i mai trimiţi nimic”, i-am spus eu, arătându-i un teanc de pesoşi şi aruncându-i şi lui câteva bancnote. „Îi voi duce eu banii. Probabil că s-a dus la Tampico…” Adolescentul abia atunci m-a crezut. „A renunţat în ultima clipă”, mi-a spus el. „A plecat la Coatzacoalcos…” Mai rămânea un lucru de aflat. M-am uitat misterios în jur, apoi am întrebat: „Tot Gonzales îl cheamă?” Şi adolescentul, spre surprinderea mea, a răspuns afirmativ. „Tot Juan?” am întrebat. „Nu! Mi-a răspuns adolescentul. Artemio…” Cel puţin îi aflasem numele. Adevărat, neadevărat, era totuşi numele sub care circula. Am plecat la Coatzacoalcos, de la Pacific, la Atlantic. De la Coatzacoalcos la Minatitlan şi după două zile am izbutit să dau de el. Era un oarecare pungaş, frumuşel, tânăr, puternic, dar din categoria mărunţeilor. Din prima clipă mi-am dat seama că nu putea fi decât un om de împrumut, un tip dornic să câştige şi să cheltuiască fără să mişte braţele. De aceea am şi izbutit să-i deschid gura. L-am întrebat, pe şleau, cât a primit pentru a sta în camera 512 de la Maria Isabel şi cât vrea pentru a-mi spune cine şi cum l-a angajat. Mi-a cerut o sumă cumplită, probabil pentru că fusese foarte bine plătit de celălalt…

— Sau a mirosit, pur şi simplu, că poate să scoată oricât dintr-o afacere care nu-l ameninţa cu nimic, spuse Larry L. King.

— Eu, din păcate, nu puteam să procedez, aşa cum ar fi procedat inspectorul Larry L. King, i-o întoarse Bob Stewart. Totul era să-l fac pe Artemio să vorbească şi n-aveam alt mijloc pentru asta decât banii. I-am dat cât mi-a cerut. N-a vrut să lase nici un centavos. I-am dat şi în timp ce lua banii s-a jurat că-mi va spune tot adevărul. În clipa aceea abia mi-am dat seama că nu voi afla mare lucru. Parcă-mi smulgea degetele, nu banii, aşa simţeam. Şi mi-a spus că într-o seară,

la Quebrada, în timp ce făcea cheta, l-a acostat un tip care l-a întrebat, într-o spaniolă cam ciudată, dacă nu vrea să trăiască bine o săptămână, la un hotel mare, în capitala Mexicului, fără să facă nimic altceva, decât să-şi mai aducă din când în când câte un prieten care să-i ţină locul. Adică să doarmă cu schimbul: o zi unul, o zi altul. Afacerea i s-a părut ciudată, dar tipul a fost foarte limpede: Primeşti atâţia bani, îţi cauţi un prieten şi închiriaţi amândoi un apartament la hotelul Maria Isabel. Săritorul: Şi dacă mă împuşcă cineva? Tipul: N-ai decât să nu stai noaptea în apartament. Lasă-l pe celălalt. Săritorul: Şi dacă-l împuşcă pe celălalt şi or să spună că l-am împuşcat eu? Tipul: să nu stea nici celălalt în apartament. Să faceţi doar din când în când figură la hotel. Săritorul: domnule, nu ştiu… Tipul: Ai aici cincizeci de mii de pesos! Săritorul: Păi pentru banii ăştia mă las împuşcat cu tot cu prieten… A luat banii, dar tipul i-a dat un avertisment: Dacă nu vei face exact cum îţi voi spune, nu vei fi împuşcat împreună cu prietenul, ci singur. După care i-a arătat un pistol. Şi Artemio Gonzales a făcut exact ce i-a spus tipul. A luat un apartament, a reţinut un altul la Tampico, şi-a găsit un prieten, neamţ get-beget şi şi-au petrecut amândoi zilele şi nopţile la Maria Isabel, îmbrăcaţi ca nişte miri şi cheltuind banii ca nişte milionari veritabili. Când unul era la bar, celălalt dormea şi invers. Ce s-a întâmplat cu ei acolo nu interesează şi nici pe mine nu m-a interesat. Pe individ l-au văzut o singură dată, dintr-un taxi care tocmai pleca din faţa hotelului când au ieşit ei, dar a avut grijă ca să le facă semn cu mâna, probabil ca să le arate că sunt supravegheaţi. Asta a fost totul. Artemio mi-a redat bineînţeles descrierea tipului: de statură potrivită, puternic, sau în orice caz bine făcut, foarte elegant îmbrăcat, şaten parcă spre brun, fără nici un semnalment vizibil, folosind din când în când, ca un tic, ochelari fumurii cu rame de aur.

— Angelo Petti! spuse Achile Pommot.

— Angelo Petti… repetă Bob Stewart. Dar pe atunci nu-i ştiam nici numele, nici naţionalitatea, nici domiciliul, nimic decât aceste vagi semnalmente, care corespund câtorva zeci de milioane de oameni de pe glob… Asta a fost tot ce mi-a putut spune Artemio şi am ştiut, fără să-i mai ascult jurămintele, că-mi spusese tot. Ce puteam să fac? Dumneavoastră ce aţi fi făcut?… Nu, nu vă cer să-mi răspundeţi… Îmi venea să-mi dau cu pumnii în cap. Risipisem o groază de bani şi nu avansasem cu nimic. Poate că m-am şi lovit, nu ştiu. Dar am simţit că mă fulgeră o idee. M-am întors imediat la Maria Isabel. Făcusem un calcul: dacă individul plecase cu maşina în clipa când cei doi ieşeau pe uşa hotelului, bineînţeles pentru a-i speria şi a le arăta că sunt sub control, pentru că în instrucţiuni existau şi câteva clauze speciale, de pildă: să atragă atenţia asupra lor, dar să nu facă scandal, să joace rolul unor oameni din lumea bună, să împartă bacşişuri mari, să

viziteze în permanenţă galeria permanentă de la parterul hotelului, ca şi cum i-ar interesa tablourile… Deci dacă individul plecase în clipa când ei ieşiseră, înseamnă că-i aşteptase anume, nechemându-i, pentru a produce un efect mai mare asupra lor, dar nechemându-i nu putea să ştie sigur când vor coborî cei doi, deci aşteptase mai multă vreme în taxi, o oră, două, poate chiar trei şi chiar dacă nu aşteptase în taxi, reţinuse un taxi în faţa hotelului pentru a-i fi la îndemână atunci când îi va vedea pe cei doi coborând…

— Raţionament perfect! remarcă doctorul Tudor.

— Ori un fapt ca acesta, continuă şi mai însufleţit Bob Stewart, nu e un fapt frecvent şi mai ales nu se uită foarte uşor… Îmi apăruse, prin urmare, o mică şansă, dar eu eram atât de hotărât încât vedeam în ea toată dezlegarea enigmei…

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Şi s-ar părea că aşa a şi fost…

— De aici a pornit totul, în orice caz, şi-i mulţumesc Domnului pentru momentul acela de fulger. M-am postat câteva zile în faţa hotelului Maria Isabel şi am început să-i întreb pe toţi şoferii. Din fericire, în Ciudad de Mexico, şoferii sunt împărţiţi obligatoriu pe diferite trasee. Cei care fac Paseo de la Reforma, nu vor face şi Avenida Juarez, iar cei care fac *Revolucion*, nu vor face şi *Constitucion*… Bineînţeles, nu e o regulă strictă, dar îmi oferea totuşi un avantaj. Un şofer care a aşteptat atâta timp în faţa hotelului putea să facă parte în mai mare măsură decât altul, din categoria celor care deserveau Paseo de la Reforma. Şi chiar aşa a fost. Am dat peste el în a patra zi. Am găsit un pretext, am manipulat bacşişul şi mi-a spus ce s-a întâmplat: a fost reţinut în faţa hotelului, câteva ore, de un cetăţean cu ochelari fumurii, care nu făcea altceva decât să cerceteze intrarea hotelului. La un moment dat, i-a dat ordin să pornească, după ce a salutat pe cineva cu mâna. Clientul s-a oprit la muzeul de arheologie din Chapultepec şi a fost foarte generos în bacşiş. Mi s-a părut că şoferul face un apropo. Am reacţionat. Mi-a adăugat că l-a mai văzut pe clientul respectiv, cu totul întâmplător, ieşind de la hotelul Sheraton. Aici a intervenit sfânta şi prea sfânta întâmplare.

— Poate că şoferul l-a dus de la început la Sheraton, dar a gradat misterul pentru a spori bacşişul, spuse cu naivitatea-i caracteristică Achile Pommot.

— La asta nu m-am gândit, zâmbi surprins Bob Stewart. S-ar putea să fie chiar aşa. Eu am blagoslovit întâmplarea. Pentru că m-am dus imediat la Sheraton şi am aflat că în perioada care mă interesa a locuit acolo, într-un apartament de lux, un domn Angelo Petti. Care avea exact descrierea făcută de Artemio şi şofer, un domn foarte liniştit, cum mi l-a caracterizat ancheta, pe măsură ce înaintam, distins, tăcut… *probabil un pictor, sau aşa ceva*, mi-a spus unul din portari, fiindcă i-a cerut un tabel cu adresa galeriilor din capitala mexicană.

Am insistat cât am putut cu cercetările şi astfel am aflat că într-una din zile, domnul Angelo Petti s-a interesat la un alt portar despre o hartă a Mexicului şi despre starea drumului spre Cuernavaca. *Probabil că s-a gândit să-l viziteze pe David Siqueiros*, mi-a zâmbit portarul. M-am dus la Cuernavaca. Atelierul lui Siqueiros era închis; pictorul plecase de câteva luni undeva în sud, dar la galeria din parcul orăşelului am dat de urmele lui Angelo Petti. Exact la o lună după lovitură, galeria primise o donaţie de două sute cincizeci de mii de pesos din partea unui anume Angelo Petti, cu condiţia obligatorie ca să nu se afle valoarea sumei donate, ceea ce a produs o mare bucurie proprietarilor galeriei, dându-mi şi mie totodată posibilitatea să aflu misterul... pentru că proprietarii, sau reprezentanţii galeriei, declaraseră numai jumătate de sumă. Eu sosisem la galerie în plină anchetă, altminteri, cine ştie? Poate n-aş fi aflat pasiunea lui Angelo Petti şi nu i-aş fi putut lua urmele. M-am gândit că autorul loviturii Sheridan era un maniac. Nu ştiu cum de mi-a venit această idee, falsă, dar fără ea n-aş fi dat de urmele lui atât de uşor. M-am gândit că o fi dat lovitura pentru a îmbogăţi muzeele. Imediat m-am interesat la muzeul central din capitală, apoi la altele, dar fără rezultat…

— Nu te-ai gândit niciodată că ai putea să fii pe o pistă greşită? întrebă Achile Pommot.

— Uneori, da… recunoscu Bob Stewart. Mă gândeam mai ales că se făcuse o mare farsă cu mine, cineva făcuse o farsă, pentru că după Cuernavaca a început marea cursă de urmărire. Am dat de urmele lui Angelo Petti la Metropolitan, în New York, dar nimeni n-a vrut să-mi spună suma…

— Cinci sute de mii de dolari! spuse Larry L. King.

— Am aflat mai târziu, de la domnul Sheridan, continuă Bob Stewart şi m-am cutremurat şi eu când am auzit suma. Am întrebat la alte muzee din America, la Boston, la Washington, la Cleveland, la San Francisco… Dar n-am mai dat de numele lui Angelo Petti… Până mi-a venit ideea să dau o depeşă la British Museum… Nu, mi s-a răspuns. Domnul Angelo Petti nu a făcut nici o donaţie muzeului British, în schimb a donat o foarte mare sumă la Victoria and Albert Museum… Am alergat imediat la Londra. Donaţia fusese făcută cu o lună înainte printr-o scrisoare însoţită de un cec solvabil la Banca de Comerţ a Angliei. N-am aflat nici suma donată, nici cum şi de unde s-a făcut transferul banilor la Banca de Comerţ. S-au uitat englezii la mine ca la un căzut din planeta Saturn…

— Secretul afacerilor e cea de a unsprezecea poruncă biblică în Anglia, nu pierdu prilejul Achile Pommot.

— Am pornit mai departe, direct la Luvru, continuă Bob Stewart. Era imposibil ca Luvrul să fie uitat de donatorul meu. Şi într-adevăr, sub aceeaşi condiţie a secretului valorii, primise şi Luvrul o sumă

considerabilă…

— Ciudat… murmură doctorul Tudor. Secretul valorii?! De ce nu secretul donaţiei?!

— Aceste întrebări nu mă preocupau pe atunci, recunoscu Bob Stewart. Altceva mă întrebam: oare unde va mai face donaţii? Oare n-aş putea să ajung înaintea lui acolo?… Tot ce am putut obţine de la Victoria and Albert şi de la Luvru era acest lucru: scrisorile de donaţie fuseseră expediate, în primul caz din Londra, cu ştampila oficiului din Holland Park, în al doilea caz, din Paris, cu ştampila unui oficiu de lângă Madeleine. Prin urmare, clientul meu vizita oraşele în care făcea donaţii, mai bine zis vizita muzeele… Am alergat la Madrid, prin februarie şi aici am impresia că i-am simţit răsuflarea, ca să zic aşa. Scrisoarea de donaţie pentru Prado apăruse cu trei zile înaintea sosirii mele acolo. Am umblat pe la o sumedenie de hoteluri, până m-a luat la ochi poliţia spaniolă. Mi-a fost imposibil să-l găsesc… Oare unde va face viitoarea donaţie? Mă întrebam mereu. Precis în Italia, dar unde, în ce oraş, pentru că toată Italia e o ţară a muzeelor: Roma, Napoli, Genova, Florenţa, Bologna, Pisa, Veneţia, Milano, Verona, Siena, Torino, Ravenna… La Roma? La Veneţia? La Napoli? La Florenţa?… Trebuia să fie un oraş mai mic, cu hoteluri mai puţine, prin care nu mi-ar fi fost prea greu să mă descurc. Eram sigur că nu poate trage decât la un hotel mare… Şi mă rugam să aleagă un oraş mai mic, nu Roma, sau Napoli, sau Milano, sau Torino, oraşe cu peste un milion de locuitori şi pline de hoteluri. Oare de ce să nu-şi aleagă Florenţa? M-am întrebat. Şi m-am gândit atât de mult că îşi va alege acest oraş, încât cred că i-am transmis dorinţa, prin telepatie, sau ştiu eu pe ce altă cale…

— La Florenţa se află cea mai mare şi mai bogată galerie a Italiei: Uffizi, spuse Larry L. King.

— Acum ştiu… răspunse Bob Stewart, dar atunci eram încă un începător într-ale picturii. Aşa că m-am dus la inspiraţie la Florenţa. Adică nu la inspiraţie, ci pentru că aşa voiam, aşa doream, aşa trebuia să fie… Eu acum vă redau rezultatele, dar dacă aţi şti în câte dihănii m-am prefăcut pentru a culege o informaţie la muzee, sau pentru a cuceri cine ştie ce domnişoară de la agenţiile de hoteluri… Am ajuns la Florenţa… Am luat un ghid, am citit lista hotelurilor de lux şi le-am descoperit într-un perimetru redus, în jurul domului. Am început investigaţiile. În al doilea hotel mi s-a spus că domnul Angelo Petti, *Signor* Angelo Petti abia a sosit de câteva ore. Apartamentul 303… Portarul s-a uitat la mine ca la un om căruia i se ia ştreangul de la gât exact în clipa când călăul se pregăteşte să deschidă trapa. Am mai avut putere să spun că nu-l caut pe domnul Angelo Petti, ci pe signor Albertoletti, nu ştiu cum mi-a venit numele ăsta în cap. Portarul s-a scuzat, dar s-a uitat atât de curios la mine, încât m-am simţit obligat

să mai adaug ceva: am spus că e vorba de tatăl meu care suferă de nervi şi a plecat din Bologna în plină criză… „Sunteţi italian?" m-a întrebat portarul. I-am răspuns că sunt născut în America, dar bătrânul s-a înapoiat de câţiva ani în Italia, la Bologna, acolo unde s-a născut… Cred că am izbutit şi aşa a şi fost, precum s-a văzut mai târziu, cred că am izbutit să-l fac să uite că mă interesasem de *Signor* Angelo Petti. Acest lucru era esenţial. Nu trebuia să ştie că e urmărit, nu trebuia să ştie că se interesase cineva de el… Am scris numele Albertoletti pe o foaie de hârtie şi l-am rugat pe portar, adică pe funcţionarul de la recepţie, să-l lase şi celui care-l va înlocui şi în momentul când va apare un bătrân excentric şi am dat nu ştiu ce semnalmente, ce mi-a venit atunci în cap, să mă anunţe la un anumit număr de telefon. Şi i-am mai spus că voi mai aştepta în hol câtva timp, pentru că mania bătrânului erau hotelurile Cavallieri…

— Hm… făcu comisarul Graisset. Deci acum urmau să intre în joc ochelarii fumurii…

— Mi-a fost totuşi teamă că ochelarii făceau parte dintr-un deghizament, continuă Bob Stewart şi ca să-l ţintesc din prima clipă am recurs la o stratagemă ieftină. Am cumpărat o revistă oarecare de la un chioşc din faţa hotelului şi i-am dat-o unuia din băieţii de pe stradă ca s-o ducă la recepţia hotelului spunând că e pentru Signor Angelo Petti. Am aranjat în aşa fel ca puştiul s-o dea în timp ce voi fi şi eu în hol. Portarul na dat nici o importanţă faptului. A introdus, automat, revista în caseta apartamentului 303. Şi după o oră, precizia timpului nu mai contează, l-am văzut cum scoate revista, agaţă o cheie deasupra casetei, apoi întinde revista unei persoane pe care eu o vedeam din spate…

— În sfârşit! răsuflă Larry L. King. Angelo Petti…

— În sfârşit! răsuflă la rândul lui Bob Stewart, de parcă în clipa aceea s-ar fi petrecut faptele: Angelo Petti. Individul i-a înapoiat portarului revista, niciunul n-a dat atenţie faptului, apoi s-a întors, a aruncat o privire în hol, s-a uitat şi la mine, şi-a pus ochelarii fumurii cu rame de aur şi a pornit direct spre Uffizi cu nenorocitul şi fericitul de Bob Stewart după el… Era o după amiază de martie, spre sfârşitul lunii, după amiază italiană, frumoasă, de primăvară…

— Hm… acum începe poezia, de vreme ce ai scăpat de obsesie… Spuse comisarul Graisset.

— Probabil… râse Bob Stewart. L-am urmărit discret până ce a intrat în grădina Boboli şi s-a aşezat pe o bancă izolată. Am apărut şi eu şi m-am aşezat lângă el. Nu mi-a dat nici o atenţie, cred că nici n-a observat când am sosit. Am început direct:

„Ştiţi de când vă caut, domnule Angelo Petti? Din august anul trecut…"

S-a uitat la mine ca la o nălucă, dar n-a dus mâna la buzunar cum

mi-a fost teamă o clipă. M-a cântărit cu privirile, l-am cântărit şi eu, a negat din umeri şi tot eu am continuat:

„Sunt un oarecare Bob Stewart. Ştiu că numele nu vă spune nimic. Am fost la Cuernavaca; la New York, la Metropolitan; la Londra, la Victoria and Albert Museum; la Paris, la Luvru, la Madrid, la Prado; şi am ajuns în sfârşit şi la Florenţa… Cred că vă ajung informaţiile pe care vi le-am dat până acum…"

„Îmi ajung… au fost primele lui cuvinte. Dar ce vrei de fapt de la mine?"

Tot timpul mă uitam la mâinile lui. Eram gata să-i sar în gât la prima mişcare. De astă dată a continuat el:

„Nu port arme şi nici nu-mi place scandalul…"

Asta m-a enervat cumplit:

„Eu în schimb port: şi calibrul mare şi calibrul mic. Şi cu *silencieux* şi fără. Ca să fie clar!… Şi în Palissade tot fără arme aţi fost…?"

N-aveam altă armă la mine decât un cuţitaş oarecare. Dar îmi dusesem mâinile la buzunar ca şi cum aş fi posedat o mitralieră. Tipul, exact cum mi-l descrisese Gonzales şi cum l-aţi văzut şi dumneavoastră, m-a privit foarte calm:

„N-am fost eu la Palissade…"

„Dar prin acest răspuns recunoaşteţi că sunteţi implicat în afacerea de la Palissade…"

„Nu… Mi-a răspuns el cu acelaşi calm care mă făcea să. Pleznesc. Nu recunosc nimic, nici o legătură între persoana mea şi Palissade… E altceva dacă te referi la John Sheridan."

Am rămas năucit. Nu m-am aşteptat să recunoască atât de repede:

„Poate că acest lucru mă interesează şi mai mult…"

M-a privit iarăşi, îndelung, apoi m-a întrebat:

„Cine te-a trimis şi care este rolul dumitale în această poveste? Nu discut înainte de a şti ce e cu dumneata…"

„Oare n-aş putea să chem poliţia?" i-am spus în şoaptă, dar simţeam că-mi ies flăcări din ochi. Niciodată n-am avut această senzaţie: că poţi să ucizi cu privirile.

„Nu poţi s-o chemi…" mi-a răspuns el cu o asemenea voce, încât, vă jur, mi-am dat seama că spune adevărul.

Sunt un om cu picioarele pe pământ, nu cred în halucinaţii, cunosc toate tainele fachirilor, iar despre scamatoriile din bâlciuri să nu mai vorbim. Dar în clipa aceea am simţit că nu voi face nici un gest. Nu ştiu ce se întâmplase cu mine. Poate că eram prea obosit, prea şocat de întâlnire, prea surmenat, nu ştiu. Nici nu ştiu ce-am bâlbâit, pentru că i-am răspuns totuşi ceva.

„Şi nu te-ai întrebat nici un moment, a început el să-mi spună, privindu-şi vârfurile picioarelor, nu te-ai întrebat de ce fac acest voiaj de unul singur prin muzeele lumii?"

„Fiindcă sunteţi un maniac…” i-am răspuns. Îmi revenisem din starea scurtă de hipnoză, dar îmi dădeam seama, că deşi are cam aceeaşi vârstă ca mine, îi vorbesc reverenţios, deşi nu eu eram urmărit, cu stigmatele unei îngrozitoare crime gata să mi se înfigă în spate.

„Poate că ai dreptate, într-un fel… Mi-a spus el. Poate că într-adevăr sunt un maniac, dar am alte manii decât cele pe care ţi le închipui dumneata… Îmi închipui ce crezi… Îmi închipui de ce eşti pe urmele mele… Şi cred că ar fi ridicol să-mi dau cuvântul de onoare că n-am nici un amestec în evenimentele de la Palissade şi că legătura mea cu afacerea Sheridan e cu totul alta decât cea pe care ţi-o închipui dumneata. Dar dacă s-a ajuns la această situaţie, nu mai pot rămâne nici eu nepăsător… Va trebui să trec la contramăsuri, adică va trebui să mă apăr, chiar cu riscul că va ieşi adevărul la lumină…”

Vorbea cu un calm absolut năucitor, dar nu atât calmul, cât siguranţa cu care vorbea mă paraliza. Totuşi am sesizat ceva în frazele lui. L-am întrebat:

„Al cui va fi riscul, cine va suferi dacă adevărul va ieşi la lumină?”

„Nu foarte mulţi, mi-a răspuns. Câţiva… Şi ar fi foarte dureros. Probabil că voi suferi şi eu…”

Nu ştiu ce-aţi fi făcut dumneavoastră în locul meu. Eu rămâneam mai departe paralizat.

„Sunt angajat de domnul Sheridan…” i-am spus eu negăsind altceva în acea clipă.

„Mi-am închipuit, m-a cântărit el din nou. Probabil că ţi-a oferit acea recompensă de cinci sute de mii de dolari dacă vei clarifica supercazul cu numele lui.”

Am răspuns cu acel semn al afirmaţiei care e comun probabil fiecărui muritor. El a continuat:

„Domnule Bob Stewart, dacă ai izbutit să dai de mine şi ai venit singur aici, înseamnă că eşti un om capabil şi curajos. În situaţia nouă care s-a ivit prin întâlnirea noastră şi care mă obligă la contramăsuri, am nevoie de un asemenea om ca dumneata. Îţi ofer exact cât ţi-a oferit şi John Sheridan, fără nici o condiţie, dacă se poate considera ceea ce urmează necondiţie: să mai aştepţi câteva luni, până la clarificarea acestor cazuri, deosebite şi pe care n-o pot face decât eu. Bineînţeles că am nevoie de câteva servicii din partea dumitale: să-mi faci rost de anumite lucruri care se află în locuri foarte sigure şi foarte bine păzite. Nu valori, ci acte, simple foi de hârtie scrise, cărora dumneata nu le vei putea găsi şi interpreta valoarea. Vom face un contract mut. Pe baza acelor hârtii, indiferent care va fi consecinţa folosirii lor, pozitivă, sau negativă în ceea ce mă priveşte, dumneata vei primi suma promisă, printr-un cec la parolă. Poate că sunt un Monte Cristo modern, care suferă de anumite manii, asta nu trebuie să

te intereseze. Vreau răspunsul dumitale!”

Am izbutit până la urmă să scap de vrajă:

„Şi care sunt garanţiile pe care mi le oferiţi şi care pot să asigure respectarea contractului?” l-am întrebat.

Mi-a răspuns cu acelaşi calm care mă paraliza:

„Viaţa mea!… Şi nu e un simplu cuvânt. Vei fi secretarul şi paznicul corpului meu. Îmi vei prepara dumneata drogurile fără de care nu pot să dorm, pentru că sufăr de insomnie perpetuă. Deci îmi voi lăsa viaţa în mâinile dumitale, în sensul cel mai precis al cuvântului. Oricând vei voi mă vei putea da pe mâna autorităţilor. Vei păstra dumneata un plic sigilat cu toate actele personale, fără de care totuşi nu mă pot mişca. Numai de două lucruri nu te vei atinge: de bani şi de dosarul la realizarea căruia vei fi un simplu curier.”

Era totul prea fascinant, poate de aceea m-am trezit, am devenit mai ascuţit; poate de aceea l-am şi întrebat:

„În ce grad contramăsurile şi dosarul dumneavoastră vor fi în conflict cu acţiunea domnului John Sheridan?”

„Aparent, conflictul e foarte grav, mi-a răspuns. În realitate însă avem amândoi acelaşi interes. Nu va mai fi absolut nici un conflict între Angelo Petti şi John Sheridan, mai precis între persoana mea şi persoana lui John Sheridan, în clipa când dosarul va fi gata. Şi pentru clarificarea definitivă a celor două cazuri vom alege câţiva arbitri, care în nici un caz, măcar dacă ne imaginăm prezenţa lor comună, nu pot să greşească. Mă gândesc la domnii: Achile Pommot, Larry L. King, la comisarul Georges Graisset şi la domnul Boroslav Venceleicic. Vom expune piesele de dosar în faţa lor, vom aduna pe toţi cei implicaţi în supercazul Sheridan, dacă prin această denumire înţelegem ambele cazuri şi vom aştepta verdictul lor… În ceea ce te priveşte: indiferent de rezultatul verdictului, la cinci secunde după pronunţarea lui, vei primi parola depozitului dumitale…”

— Hm… clătină din cap comisarul Graisset. Cred că şi eu aş fi primit. Nu numai că era foarte tentantă oferta, dar cazul în sine merita…

— Care era situaţia dumitale faţă de John Sheridan, după încheierea acestui contract? întrebă doctorul Tudor.

— Într-adevăr, îşi aminti Bob Stewart, a existat o clauză particulară, bineînţeles mută. Nu aveam voie să-l informez pe John Sheridan despre ceea ce făceam pentru Angelo Petti, până în ziua întâlnirii decisive, dar nici nu aveam obligaţia sau consemnul să-l informez pe el, pe Angelo Petti, despre evoluţia cazului Sheridan. M-a asigurat, pe cuvânt de onoare, că nu voi pierde recompensa Sheridan şi pentru a mă convinge definitiv, a girat-o pecuniar. Mai aveam misiunea să-l asigur pe Sheridan, cu toată convingerea, că supercazul lui va fi clarificat… Aveam chiar dezlegarea să vorbesc despre el,

despre Angelo Petti, despre întreaga situaţie, fără să-i amintesc însă despre documente şi fără să-i spun unde se află Angelo Petti. Totul trebuia lăsat până la tribunalul special pe care-l preconiza el… Între timp s-a cumpărat un yacht care se afla în construcţie la şantierele lui Ossanis şi pe care urma să aibă loc marea şedinţă…

— Deci asta a fost cauza chemării noastre pe yacht… spuse Achile Pommot.

— Şi misiunile dumitale? întrebă doctorul Tudor.

— Trebuia să fac rost cu orice preţ, excluzându-se bineînţeles mijloacele foarte violente, de câteva plicuri care se aflau într-un loc foarte bine păzit: safeul lui Max Taylor. A fost îngrozitor, o suită de inferne, dar am reuşit… A făcut explozie numai casa de valori. N-a fost nici o victimă.

— Hm… Şi se poate şti ce era în acele plicuri…?

— Nişte scrisori semnate „îngerul” şi alte scrisori care formau corespondenţa secretă dintre un anume Benjamin şi Eva Morelli.

Capitolul VII

1

— Multe fire duc la acest Max Taylor, cam multe… spuse Achile Pommot la câteva clipe după plecarea lui Bob Stewart.

— Hmm… mormăi comisarul Graisset. Multe fire duc la el şi multe fire pleacă de la el.

Era rândul lui Larry L. King să-şi spună părerea:

— Acum se explică de ce l-a drogat Max Taylor pe Bob Stewart… Ca să poată ajunge, nestingherit, în cabina lui Angelo Petti… Vedeţi, eu am convingerea că Max Taylor a fost acolo în decursul nopţii şi dacă am putea dovedi asta… Dumneavoastră ce credeţi…?

Întrebarea era adresată doctorului Tudor şi nu avea în ea nici o nuanţă de ironie; tonul poate că era cam prea politicos, convenţional.

— S-ar putea ca şi acest drogaj să fi fost prevăzut, răspunse doctorul Tudor. Poate că era strict necesar în planul de acţiune al criminalului…

— Absolut sigur! accentuă Larry L. King. Asasinul nopţii trecute trebuia să fie liber în mişcări, să nu întâlnească nici un obstacol în calea lui… Şi pentru aceasta a făcut apel la droguri… Şi a izbutit să înlăture, dacă mi se iartă îndrăzneala, obstacolele principale: pe noi şi pe Bob Stewart…

— Sigur, sigur… interveni Achile Pommot, foarte grăbit în a spune ceva, după cum îl trădau jocul degetelor. Dar să nu uităm că noi am fost drogaţi din ordinul lui Angelo Petti, iar Bob Stewart a căzut într-o cursă ordinară… Oare există cineva deasupra lui Angelo Petti, care i-a comandat acestuia drogarea noastră…

— Hmm… mormăi comisarul Graisset. Acest cineva ar trebui să fie în acelaşi timp şi deasupra lui Max Taylor…

— Sau deasupra lui Bob Stewart, zâmbi doctorul Tudor.

— Hmm… Asta cam cum ar veni?

— Cineva care l-ar fi putut duce pe Bob Stewart spre un drogaj voluntar, răspunse doctorul Tudor. Care l-ar fi îndemnat să accepte drogajul… Bineînţeles e o simplă idee…

— Dar asta ar însemna că ajungem la acelaşi *unul*, deasupra tuturor, un *unul* care a organizat sub diferite forma drogarea noastră şi

a lui Bob Stewart, spuse aproape dintr-o suflare micuţul Achile Pommot. Un fel de *atotputernic*, care ţine în mână toate firele supercazului…

— Asta ar fi singura explicaţie… se înclină doctorul Tudor. Un atotputernic invizibil, necunoscut de ceilalţi…

— Hmm… asta ar fi cam mult, spuse comisarul Graisset. Fără complici nu putea să lucreze în afacerea asta.

— Absolut exact! interveni Larry L. King. Fără complici n-ar fi reuşit… N-ar fi putut săvârşi toate faptele care s-au petrecut pe yacht, în cursul nopţii. Înlăturarea atâtor obstacole.

— Hmm… numai patru… preciză comisarul Graisset.

— Numai patru?! se miră tânărul Larry L. King, dar imediat subînţelese gândul comisarului. Exact! Singur nu putea să înlăture atâtea obstacole şi să comită şi două asasinate…

— Numai în cazul când a fost servit de complici… inconştienţi, zâmbi iarăşi doctorul Tudor. Dar *atotputernicul* bucurându-se de faptul că e necunoscut şi invizibil… ar putea fi chiar propriul lui complice…

— Aha! înţelese Achile Pommot, dar privirile la început lucide i se întunecară încetul cu încetul. Atotputernicul invizibil e simplu de înţeles. În toate crimele obscure şi în toate romanele de enigmă, există un asemenea atotputernic invizibil, care abia spre sfârşit e dibuit şi demascat. Dar e greu de înţeles cum ar putea să fie în acelaşi timp şi propriul lui complice. De vreme ce e atotputernic şi trage sforile şi acţionează din umbră, orice mişcare ar face, este mişcarea lui, a atotputernicului nevăzut. Deci fiind *una*, rămâne *una*, chiar dacă omoară sau numai pune simple droguri într-un pahar de coniac. Faptele îi aparţin, sunt numai ale lui: iată de ce termenii se exclud, rămâne unul singur, cel mai important: *atotputernicul*… Altminteri ajungem la metafizică…

Raţionamentul micuţului Achile Pommot făcu o puternică impresie asupra celorlalţi. Larry L. King şi comisarul Graisset îl ascultară cu o uimire aprobatoare şi plină de admiraţie, iar doctorul Tudor încuviinţase mereu, clătinându-şi capul, precum îi era obiceiul.

— Da… spusese acesta din urmă. Parcă am fi în plin domeniu metafizic…

— Hmm… făcu comisarul Graisset. Mie îmi place pământul şi fizica lui. Şi din cauza asta mă întorc la faptele aceluia, aceluia pe care-l numiţi atotputernic. Oare nu putem pleca de la un fapt foarte precis: înlăturarea celor patru obstacole?

— Exact ce voiam să spun şi eu! se bucură Larry L. King. Şi nu e un simplu start… ci mai ales o selecţie. Patru oameni sunt scoşi din cauză… ar fi fost oricum scoşi, dar prin drogarea lor, dreptul de a fi scoşi se transformă în fapt.

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Să ne luăm aşa de uşor adio

de la domnul Bob Stewart?… E prea înconjurat de sute de mii de dolari. Cecul la purtător şi la parolă pe care i l-a dat Angelo Petti, hmm…

— Dacă i-a dat cecul… şi mai ales dacă i-a dat parola! Interveni Larry L. King. După disperarea lui, am impresia că nu i s-au dat…

— Dar asta nu înseamnă că nu le poate căuta… Spuse Achile Pommot contemplându-şi degetele. Poate că ar fi bine să-l întrebăm pe căpitanul Velazza ce rezultat au avut cercetările lui în camera victimei…

— Hm… îşi dădu imediat acordul comisarul Graisset. La asta ar fi trebuit să ne gândim mai de mult…

2

Căpitanul Velazza nu prea avea mina exploratorului care descoperise pământul căutat. Intrase în cameră cu umerii aplecaţi, ceea ce nu scăpă micuţului Achile Pommot, care simţise la fiecare întâlnire cu marinarul un fel de presiune neplăcută, parcă o încercare de a fi strivit.

— Tentativă eşuată… îl luă în primire Achile Pommot, nu fără o vagă nuanţă de satisfacţie în voce.

— Am eşuat pe deplin, mărturisi căpitanul Velazza, cu amărăciune. Şi la propriu şi la figurat. N-am găsit aproape nimic în camera lui Angelo Petti. Nici un document, nici un act care să ne ajute la clarificarea cazului. Un simplu carnet de cecuri, fără semnătură, un depozit de bani într-unul din safeurile camerei şi un plic, pus la adăpost, în acelaşi safe. Un plic sigilat, fără adresă şi foarte subţire. Am impresia că e gol…

— Hmm… îşi frecă bărbia comisarul Graisset. Ce trebuie să înţelegem prin chestia asta: un plic pus la adăpost? Nu era la adăpost în safe?

— Era de două ori la adăpost, răspunse căpitanul Velazza, frecându-şi, la rândul lui, bărbia. Mai întâi pentru că l-am găsit în căsuţa de fier şi pe urmă… Pentru că l-am găsit într-o căsuliţă a căsuţei de fier…

— Hm… îşi luă revanşa imediat comisarul Graisset. Mai bine zis aţi găsit o casetă în casa de fier şi în casetă: banii şi plicul…

— Numai plicul! preciză căpitanul Velazza. Banii erau pur şi simplu în safe, câteva teancuri de bancnote. În afară de asta nimic. Era cât pe-aci să închid la loc safeul. Noroc că a intrat întâmplător în cameră domnul John Sheridan. I-am spus că n-am găsit nimic altceva decât bani, dar dumnealui m-a îndemnat să caut mai bine… Şi astfel am

găsit ascunzătoarea casetei, nici lateral şi nici sub suprafaţa de jos a safeului.

— Da… îl întrerupse Achile Pommot. Ascunzătoarea era deasupra, în peretele plafonului, dacă se poate spune aşa…

— Întocmai! răspunse căpitanul Velazza. O parte a plafonului era glisantă, dar asta am descoperit-o în ultima clipă. Şi în deschizătura care s-a ivit am găsit caseta şi în ea plicul.

— Caseta era încuiată? întrebă Larry L. King.

— Încuiată, răspunse căpitanul. Dar cheia se afla în brelocul pe care l-am găsit într-unul din costumele lui Angelo Petti. Chiar de aici a plecat ideea domnului John Sheridan. Mi-a cerut să-i arăt brelocul şi după ce a văzut cheile, mi-a spus că trebuie să mai existe un safe, sau o casetă specială, undeva în încăpere.

Altminteri una din chei nu şi-ar fi avut rostul în brelocul pe care i-l dădusem.

— Hmm… făcu comisarul Graisset. Al cincilea detectiv. A văzut şi dumnealui plicul?

— L-a văzut… se cam intimidă căpitanul Velazza. S-a uitat mai ales la sigiliul lui, dar mi-am dat seama că nu a înţeles nimic, că nu a descoperit nimic care iar fi făcut plăcere. Mi l-a înapoiat cam nemulţumit.

— Hm… Auzisem că domnului John Sheridan i-au plăcut în tinereţe scamatoriile… aruncă în treacăt comisarul Graisset.

— Şi mie mi-au plăcut… i-o întoarse, tot în treacăt, căpitanul Velazza. Mi-au plăcut atât de mult că pot să vă pun plicul în mijlocul mesei, făcându-l să cadă chiar acum, din plafon, dintre cele două braţe albastre ale lustrei.

Toţi se uitară o clipă spre plafon, unde nu se vedea, bineînţeles, nici o lustră. Dar când îşi coborâră privirile pentru a-l mustra, amical, pe căpitanul Velazza, văzură chiar în mijlocul mesei un plic alb sigilat.

Comisarul Graisset se declară învins şi chiar ridică braţele în sus ca unul care se predă pentru un moment, apoi spuse:

— Aici e un fel de metafizică… hm… cam ca în povestea atotputernicului şi a propriului său complice…

Plicul şi sigiliul lui făceau însă parte din domeniul cel mai concret al fizicii. Un plic alb, obişnuit, foarte subţire, care nu părea să conţină nimic, dacă era privit în lumină şi un sigiliu, chiar pe vârful triunghiului, reprezentând efigia unei monede.

— Zece centavos… spuse căpitanul Velazza. A zecea parte dintr-un pesos mexican.

Unul din buzunarele lui Larry L. King conţinea o mică trusă, iar trusa un cuţitaş foarte fin cu tăişul subţire ca o lamă. I-l întinse căpitanului Velazza, care ca într-o ceremonie foarte importantă începu să taie muchia superioară a plicului. Înăuntru se afla o singură foiţă de

hârtie, exact de dimensiunea plicului.

— Un cec! descoperi căpitanul Velazza. Un cec în valoare de cinci sute de mii de dolari!

Cecul nu avea nici o semnătură. Numai valoarea şi societatea care urma să facă plata. O bancă elveţiană. În loc de semnătură era scris, tot cu litere mici de tipar, un singur cuvânt: *Margaret*.

— Parola! şopti înfiorat Larry L. King.

— Hm… de bună seamă parola, mormăi cam stingherit comisarul Graisset. Asta e o surpriză!

— Din păcate, remarcă imediat, cu candoare şi modestie mărunţelul Achile Pommot, plicul nu poartă nici o adresă…

— Hm… se cruci comisarul Graisset. Doar două cuvinte erau necesare… Niciodată nu s-a pierdut mai uşor şi mai stupid jumătate de milion de dolari…

3

Înainte de a părăsi încăperea în care se căuta cheia unei enigme, poate fără comparaţie, căpitanul Velazza mai trăsnise odată, revelând un amănunt esenţial: obiectul cu care fusese lovit Angelo Petti, acea vază grea de marmură, nu făcea parte din mobilierul camerei în care se comisese crima. Şi Bob Stewart şi el, căpitanul Velazza şi doi dintre stewarzi şi barmanul japonez care-l servise de câteva ori în cabină pe Angelo Petti, nu remarcaseră vreodată două vaze de marmură identice înăuntru, ci una singură, ca în fiecare cabină. Se hotărâse, de comun acord, ca amănuntul să fie ţinut secret, pentru a se putea face cercetări discrete în fiecare cameră. Abia după plecarea căpitanului Velazza, Achile Pommot îşi manifestă scepticismul:

— Imposibil să fie vaza din camera asasinului! Măcar de atâta lucru s-ar fi îngrijit un criminal atât de iscusit ca acest atotputernic: să nu lase la locul crimei singurul indiciu iremediabil compromiţător: arma crimei…

— Hmm… mormăi comisarul Graisset. Să nu lipsească tocmai din camerele vreunuia dintre noi vaza…

— Din fericire drogarea ne scoate din cauză, spuse cam ironic Larry L. King. Era mult prea important amănuntul pentru a fi şi real… Eu sunt aproape sigur că vaza a fost luată din altă cameră, poate chiar din camera mea! Dar nu dintr-a asasinului!

— Eu aş înclina chiar spre certitudine în această privinţă! spuse Achile Pommot.

Doctorul Tudor tuşi discret:

— Fiindcă suntem în domeniul ipotezelor… Există cel puţin două

care s-ar putea opune… hm… certitudinii dumneavoastră… dacă ne propunem să tratăm problema exhaustiv. Una ar fi aceea a criminalului inconştient… a doua ar fi aceea a criminalului furios, care nu vrea nimic altceva şi nu-l interesează nimic altceva decât moartea unei anumite persoane, făcând astfel abstracţie de propria lui persoană. În primul caz: o crimă în stare de inconştienţă, comisă de un individ drogat. În al doilea caz: o crimă din răzbunare, de pildă…

— Hm… sesiză cu uimire comisarul Graisset. Acest al doilea caz ar putea fi luat în consideraţie… Deşi…

— Deşi… continuă Achile Pommot, toată organizarea şi înfăptuirea supercazului indică nu un furios, ci un criminal de o rară abilitate… Dar ca model de logică, de tratare exhaustivă a unei probleme, intervenţia dumneavoastră e remarcabilă.

— Prin urmare am putea proceda la o selecţie, propuse Larry L. King. Sfânta metodă a eliminării… În momentul de faţă au mai rămas în cauză… Patru, ba chiar cinci persoane…

— Hm… se împotrivi comisarul Graisset. Eu aş vrea să rămână toate. Nu-mi plac inocenţii din principiu. Nici pe Bob Stewart nu-l pot exclude de tot. A pierdut cinci sute de mii de dolari, e limpede… Dar de unde ştim dacă i-a pierdut şi pe ceilalţi cinci sute de mii…?

— Eu aş înclina spre un răspuns afirmativ… răspunse Larry L. King. Din două motive. Primo: ideea recompensei trebuie apărată şi respectată cu sfinţenie. Mă refer la *ideea* recompensei, nu la actul propriu zis. Recompensa aparţine şi trebuie să aparţină celui, sau celor, care au clarificat cazul, indiferent dacă o parte din ea, sau poate în întregime, ar fi dăruită, sub înrâurirea anumitor sentimente, sau obligaţii morale, altcuiva. Însuşi Bob Stewart şi-a dat seama că în această competiţie, în momentul de faţă, nu mai este vioara întâia. Bineînţeles, dacă va fi în situaţia de a elucida el misterul, sau de a contribui hotărâtor la elucidarea lui, recompensa îi va reveni… cu felicitările noastre cu tot… Deşi, mă îndoiesc oarecum, pentru că atuul lui principal în acest caz, Angelo Petti, a dispărut. Să nu uităm că Bob Stewart a mizat numai şi numai pe Angelo Petti, nu dominându-l cum credea el, ci subordonându-i-se în întregime. Iar Angelo Petti a dispărut… Şi odată cu el documentele pe care, ironia sorţii! Chiar Bob Stewart i le-a procurat. Secundo: supercazul Sheridan s-a complicat considerabil, prin ultimele două crime, iar recompensa nu poate fi atribuită decât celui, sau celor, care oferă cheia dezlegării generale. Iar în momentul de faţă, dacă vrem să fim sinceri, nu cruzi, cum s-ar putea interpreta, domnul Bob Stewart nu prea se află în postura unui atacant, ci mai degrabă a unei victime… Bineînţeles, dacă va izbuti să-şi înfrângă starea şi să răzbată el prin pâcla acestui mister…

— Hmm… încuviinţă până la urmă comisarul Graisset. Îmi pare rău, dar se pare că vijeliosul şi tenacele nostru confrate s-a cam ars,

dacă-mi este îngăduită această expresie în argou.

— Are totuşi meritul de a fi visat foarte sus, care nu se răsfrânge asupra tuturor muritorilor, zâmbi Achile Pommot cu sinceră compătimire. Şi în plus a străbătut pe gratis aproape jumătate din glob…

— Şi a vizitat atâtea muzee celebre, pe care nici eu nu le-am văzut… puse punct atacului colegial Larry L. King.

— Ca să tratăm şi această problemă exhaustiv, zâmbi discret doctorul Tudor, ar trebui să ne amintim de acel proverb care elogiază râsul de la urmă… Bineînţeles, e o glumă…

— Ar rămâne patru persoane, schimbă imediat vorba Larry L. King, dar auzind pufăitul potrivnic al pipei comisarului Graisset, făcu imediat corectura: cinci persoane…

— Poate totuşi şase… spuse pe neaşteptate Achile Pommot. Şase suspecţi… dar cinci negri mititei…

— Îl adăugăm iarăşi pe Bob Stewart? întrebă surprins Larry L. King. Mi se păruse că-l cam curăţasem de mobiluri…

Achile Pommot îşi gâdila craniul strălucitor cu mâinile lui mici şi neastâmpărate:

— Nu m-am gândit la Bob Stewart, spuse el privindu-şi bombeurile pantofilor… M-am gândit la alt tip de suspect, în această prelungire a cazului Sheridan… M-am gândit… hmmm... la un suspect asasinat…

— Hm… îşi făcu imediat datoria comisarul Graisset. După câte înţeleg eu cam aşa ar veni: una din victime ar putea să fie asasinul celeilalte… Hmm, asta e o idee! Şase suspecţi… Dar cinci negri mititei! Hm!

— Şi dacă am renunţa la căpitanul Velazza? Sugeră totuşi Larry L. King. În mod sigur el nu are nici un amestec în prima parte a cazului Sheridan… Iar în cea de a doua parte, oricât m-aş strădui, nu-i pot oferi căpitanului Velazza nici un mobil…

— Poate că ar fi trebuit să ne interesăm cine rămâne proprietarul yachtului în situaţia nou ivită, spuse Achile Pommot.

— Hm… reveni comisarul Graisset la obsesiile lui. De unde ştim noi ce se afla în casa de valori? De unde putem să aflăm valoarea exactă a sumei pe care o avea asupra lui Angelo Petti? Dacă safeul era doldora de bani?… Bob Stewart avea toate libertăţile, numai în privinţa banilor era paralizat, parcă aşa zicea… hm… cam grea moştenire ne-a lăsat acest Angelo Petti… În situaţia asta putem să-i zicem adio căpitanului Velazza?

Doctorul Tudor tuşi iarăşi discret:

— Din relatarea pe care mi-aţi făcut-o, am avut impresia că Angelo Petti se ferea de o anumită persoană…

— Nu cred că am făcut nici o aluzie la aşa ceva, încercă să-şi amintească Larry L. King.

— Hm… tuşi totuşi doctorul Tudor. În momentul când aţi… surprins fără voia dumneavoastră convorbirea dintre Angelo Petti şi Bob Stewart, parcă primul se plângea de faptul că i se nimerise altă cameră decât cea pe care o voise el…

— Absolut exact! confirmă Larry L. King, uitându-se cu coada ochiului la Achile Pommot. Dar de ce trageţi concluzia că Angelo Petti se ferea de o anumită persoană?

— Pentru că cele două camere, din dreapta şi din stânga salonului, sunt absolut identice, după câte mi-am dat seama, răspunse doctorul Tudor. În mare parte şi mobilierul. Doar simple deosebiri de culoare… Iar căpitanul Velazza ne-a informat că toate camerele care încadrează saloanele au safeuri… Deci alt motiv de a refuza camera şi de a se plânge de ea nu prea văd. Ori pentru că nu voia să se afle în vecinătatea unei anumite persoane, ori dintr-un motiv cu totul special, care în clipa de faţă ne scapă…

— Hm… interveni comisarul Graisset. Maniacii ăştia au nişte idei atât de aiurite, că nu pot fi lesne înţelese de o minte omenească normală… Am întâlnit unul care n-avea plăcere mai mare decât aceea de a-şi face toţi copiii boxeuri. Stătea în primele rânduri şi nu mai putea de satisfacţie când îşi vedea odraslele tăvălindu-se sub lovituri… Cea mai mare bucurie a lui erau meciurile în care adversarii purtau acelaşi nume ca el. Şi se băteau fraţii ca nebunii, iar el aplauda de parcă avea în faţa ochilor, propriii lui asasini… Ceea ce au şi devenit, sărmanii! Până la urmă… Hm…

Achile Pommot îşi descreţi fruntea pentru un moment, apoi aderă, pe jumătate, la ideea doctorului Tudor:

— Da… presiunea rutinei, înţeleg. Şi mie mi s-a părut ciudată opoziţia lui Angelo Petti faţă de camera lui… adică nu ciudată, ci cam neaşteptată. Da… poate că n-ar strica să schimbăm câteva cuvinte cu domnul Peter Duffin… Cred că asta aţi vrut să insinuaţi…

Doctorul Tudor îşi plecă uşor capul, în semn de încuviinţare, dar adăugă imediat ca o revanşă terestră:

— Da, ar fi bine să schimbăm câteva cuvinte cu domnul Peter Duffin… Mai ales că fiind vecin, foarte vecin, cu Angelo Petti, poate că a auzit vreun zgomot, vreo convorbire în camera acestuia, în timpul nopţii… bineînţeles, tot fără să vrea…

4

Peter Duffin îşi primi oaspeţii cu o nepăsare fatalistă. Nici nu se miră, nici nu se bucură, nici nu-i invită să ia loc, nici nu le făcu apropouri că vrea să rămână singur. Cum stătea nemişcat, într-un

fotoliu, lângă uşa terasei, lăsându-se bătut de soarele bogat al zilei, părea că ignoră tot restul lumii.

Comisarul Graisset tuşi încet de câteva ori, cerând parcă aprobarea celorlalţi, apoi începu, fără ocolişuri:

— Vrem să vă deranjăm o singură dată, hmm… şi de aceea ar fi bine să intrăm direct în ceea ce ne interesează… Ce părere aveţi despre pereţii despărţitori ai camerelor?

— Foarte subţiri, răspunse invalidul. Auzi atât de aproape sforăitul încât îţi vine să-l zgâlţâi pe cel de dincolo…

— Din asta se poate înţelege că Angelo Petti avea obiceiul să sforăie… remarcă Larry L. King.

— Şi că se auzea absolut orice se petrecea dincolo, completă mărunţelul Achile Pommot, înroşindu-se.

— Cam bănuiesc pentru ce aţi venit la mine… spuse aparent fără ton Peter Duffin. Vreţi să ştiţi dacă am auzit ceva în camera vecină… Nu numai că am auzit, domnilor, dar am şi ascultat totul…

Peter Duffin părea că se află în ofensivă şi toţi avură impresia că va exploda, împrăştiind fără ţintă, confuz, frânturi de gesturi, de fraze, exclamaţii.

— Hm… sesiză primejdia comisarul Graisset. Ar fi foarte nimerit, tocmai pentru a nu vă deranja decât o singură dată, să începeţi cu începutul…

— Adică să vă spun ce am auzit, nu ce am simţit… pricepu imediat Peter Duffin şi făcu un efort vizibil pentru a se calma, pentru a se controla. Dar nu ştiu dacă voi reuşi, nu cred că voi reuşi… Puneţi-vă în locul meu! Închipuiţi-vă că n-a trecut nici un an de când un individ care îşi ascunsese totul în afara vocii ar fi torturat şi ar fi ucis chiar în faţa ochilor dumneavoastră persoanele care vă erau cele mai apropiate: soţia şi copilul…

— Ni s-a spus că nu aţi asistat la crimă, ci numai la tortură, îl întrerupse Achile Pommot. Pentru noi e foarte important să ştim întocmai adevărul…

— Ce rost mai are acum adevărul, dacă individul şi-a primit pedeapsa? răspunse Peter Duffin. Nu l-am văzut decât torturând, dar mi-a fost de-ajuns. Ori credeţi că un monstru care e în stare să-ţi tortureze soţia şi copilul şi să-ţi spună în timp ce face asta că îi poate omorî în orice clipă, va chema pe altul să omoare?… Credeţi că se pot întâlni atât de uşor doi monştri în lumea asta?… Nu! Domnilor, nu mai trebuie nici o mărturie. Nu mai trebuie nimic. Ştiu şi simt că asasinul n-a fost altul. Dacă mi-ar putea dovedi cineva contrariul, aş fi în stare să fac eu crima în locul asasinului, să-mi ucid propriul copil şi nevasta. Nu înţelegeţi că sunt lucruri care se simt, că sunt simţiri care nu te pot înşela niciodată?… Am ştiut asta chiar în clipa când s-a întors cu faţa la mine din cabina telefonică. M-am agăţat ca un nebun

de un gând absurd, dar cine n-ar fi făcut ca mine?… *El*, acelaşi care a început să-mi taie fata, în faţa ochilor mei, acela care băga cuţitul în ceafa mamei fetiţei, ca să vadă fetiţa, acela e asasinul…

Era explozia, dureroasă, groaznică, explozia limită, pe care toţi o înţelegeau şi care îi zguduia pe toţi.

— Da… încercă să se stăpânească invalidul. Trebuie să ştiţi ce s-a întâmplat dincolo… Probabil că n-aş fi ascultat, aş fi rămas în fotoliu, ca să nu aud nimic… Nu pot să sufăr obiceiul ăsta, dar prea se auzea totul… Şi nici asta n-ar fi fost nimic… dar m-a trăsnit dintr-odată *vocea*… Era aceeaşi. Nu puteam s-o uit, era toată în mine, o cunoşteam şi-n câtimea respiraţiilor, şi-n nuanţele ei cele mai ascunse, pe care nici o placă, oricât de sensibilă, nu le-ar putea înregistra… Am auzit-o şi din clipa aceea nu m-a mai interesat altceva…

— Hm… Pe noi însă ne interesează… totul, încercă să-l readucă în stare de luciditate comisarul Graisset. Trebuie să începeţi cu începutul…

— Poate că veţi avea odată nevoie de această amintire precisă, spuse doctorul Tudor.

— V-am spus că nu mă mai interesează nimic… răspunse Peter Duffin. Dar trebuie să mă stăpânesc. Poate că nu eu voi avea nevoie de amintire, ci dumneavoastră… I-am recunoscut vocea, fără greş, parcă îl făceam eu să vorbească, pentru a-i auzi toate nuanţele, pentru a nu mai avea nici o urmă de îndoială… Îi spunea celuilalt, aproape în şoaptă, că nu e mulţumit de locul unde stă, că ar fi vrut altă cameră…

— A spus că nu e mulţumit… Sau că a vrut o anumită cameră? întrebă Achile Pommot.

— Ori una, ori alta, nu mai contează, răspunse Peter Duffin. El era, ştiam că e el, aşa cum ştiu că sunt eu.

— Nu puteţi totuşi să vă amintiţi foarte precis ceea ce a spus? îl rugă doctorul Tudor.

— Dacă vi se pare atât de important… se lăsă convins Peter Duffin. Sau poate că vreţi să aibă totul un rost… Înţeleg, sunt la un interogatoriu… Trebuie să mă conformez tuturor regulilor. Da… Şi vă rog să mă iertaţi pentru explozia de adineauri. Fără ea n-aş fi putut să vă mai spun nimic… Cum să nu-mi amintesc cuvintele?… De când le aşteptam!… Îi spunea celuilalt: „Nu-mi place deloc camera asta! Nu ştiu de ce, dar numi place, fir-ar să fie! Ţi-am mai spus odată! De ce dracu' n-ai ales camerele din partea cealaltă şi de ce n-ai pregătit camera numărul nouă?"

— Iar Bob Stewart… îl întrerupse Achile Pommot, ia răspuns că s-a confundat babordul cu tribordul şi că dacă ţine cu orice preţ, poate să cheme câţiva marinari pentru a face pe loc mutarea…

Invalidul aprobă, obosit, spusele detectivului:

— Exact aşa… dar nu vă mai înţeleg… De ce mă chinuiţi cu

amintirile acestea cumplite, dacă aţi auzit şi dumneavoastră convorbirea?

— N-am auzit convorbirea de aici… îl lămuri Achile Pommot. Am auzit altă convorbire, dincolo, în camera mea, care are pereţi la fel de subţiri şi care… hm… m-a obligat şi pe mine s-o ascult… Şi acolo Angelo Petti sa plâns că nu-i place camera… Şi Bob Stewart i-a explicat cum s-au încurcat camerele.

— Numai că acolo nu putea să spună ce-am auzit eu… îşi aminti cu o grimasă de durere Peter Duffin. Dacă aş mai fi avut vreo urmă de îndoială, s-ar fi prefăcut şi ea în pulbere, în clipa când l-am auzit spunându-i acelui Bob Stewart: O să rămân aici, lângă ăla, la un metru de el… Şi încă nu ştie nimic nenorocitul… Cine era *ăla*? Strigă deodată, ca un turbat, Peter Duffin. Cine era nenorocitul pe care-l compătimea şi lângă care urma să doarmă, la un metru depărtare?… Nenorocitul care nu-şi închipuia nimic? Cine era? Cine era, domnilor?… *Eu* eram *ăla*, eu eram *nenorocitul*, care nu ştia nimic… Dumneavoastră ce-aţi fi făcut? N-aţi fi dus mâna prin perete şi l-aţi fi strâns de gât? N-aţi fi pus mâna pe ceva…

Vocea şi vorba invalidului se frânseră brusc. Parcă nu mai avea putere, parcă se sleise. Îşi ascunse faţa în palme şi tăcu. Părea că plânge, că vrea să-şi ascundă gemetele. Şi iarăşi îşi găsi resurse pentru a se stăpâni şi a-şi recâştiga controlul:

— *Să vă pregătesc somniferul, domnule Petti*? Dumneavoastră ce-aţi fi gândit când l-aţi fi auzit pe celălalt întrebându-l? Nu aţi fi căutat imediat o otravă, cea mai rea care se poate găsi pe faţa pământului ca să i-o puneţi în loc de somnifer?... Să moară în chinuri rele…

Şi iar îşi opri vorbele. Părea că se îneacă. Doctorul Tudor izbuti să-l calmeze prin câteva cuvinte, apoi îl rugă să-şi continue confesiunea:

— E foarte important… şi sunt convins că vă va servi şi dumneavoastră…

Peter Duffin negă cu tot trupul şi mai ferm:

— Nu! Nu vreau să-mi servească la nimic… Dar mă voi strădui să mă supun necesităţilor dumneavoastră… Cred că m-am şi calmat. Vă stau întru totul la dispoziţie… Vă voi relata cuvânt cu cuvânt tot ce s-a întâmplat alături… până la o anumită oră, chiar dacă risc foarte mult: încrederea dumneavoastră. Pentru că s-au întâmplat destule dincolo… adică s-au mai întâmplat şi altele, care v-ar putea face să credeţi că sunt nebun, sau am avut halucinaţii, că am greşit identificând *vocea*, adică nu… Că am greşit atribuindu-i lui Petti crimele din Palissade. Pentru că Angelo Petti a recunoscut totul… numai crimele n-a vrut să le recunoască… Pe *ea* a izbutit s-o convingă, am simţit că a convins-o, are o putere, adică avea o putere diabolică, monstrul! Dar pe mine nu m-a putut convinge, eu îi recunoşteam vocea, cu acea putere de a recunoaşte a orbului, care nu se poate înşela niciodată. Oricine se

poate înşela asupra unei voci, dar un orb nu!… Nu-mi trebuia altceva decât să recunosc vocea schingiuitorului. O recunoscusem. Călăul nu putea să fie altul, numai acelaşi monstru… Şi totuşi ea l-a crezut… Am simţit că o va convinge, am ştiut, am simţit că vrea să dea ideea a două persoane distincte: una care a plecat cu Margaret a mea undeva, spre Palissade, probabil, ca s-o distreze… Şi alta care la Palissade a comis torturile şi crimele. Am simţit că Margaret, Margaret cea mare, a lui Sheridan, l-a ajutat s-o răpească pe Margaret cea mică, fără să ştie ce se va întâmpla, fără să-şi închipuie că e în slujba unui monstru, a unui vampir… A crezut în el, a crezut că o duce la plimbare, a crezut că o va distra pe Margaret cea mică, pe fiica mea… dar de ce Margaret Smith n-a spus nimic după ce a aflat despre crime?… De ce a tăcut? De ce l-a ascuns…?

— Poate că totuşi s-a întâmplat ceva între oraş şi Palissade, spuse Larry L. King. Poate că a apărut adevăratul asasin, altul decât cel despre care presupuneţi că ar fi răpit-o pe Margaret, fiica dumneavoastră, ajutat inconştient de Margaret Smith…

— Nu ştiu… se îngrozi Peter Duffin. Şi nici nu mă interesează. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Eu ştiu că monstrul cu care am vorbit la Palissade era la un metru de mine şi încerca s-o convingă pe Margaret Smith că n-are nici un amestec în asasinatele de lângă chioşc. Dar era el, îl simţeam prin perete… Şi totuşi Margaret Smith l-a crezut… I-a promis că aşteaptă până a doua zi… Dar eu nu puteam să-l aştept, eu ştiam că *el* şi numai *el* e asasinul… Eu nu l-aş fi aşteptat… Margaret Smith l-a crezut, cum l-a crezut şi atunci, probabil… Probabil că vi se pare totul confuz, neguros, înceţoşat… Vă voi spune totul, de la început, până la… până când l-a părăsit Margaret Smith…

De astă dată, Peter Duffin izbuti să se stăpânească până la sfârşit. Povesti întocmai, fără să omită un cuvânt, tot ceea ce auzise în camera vecină.

— Oare cum de-a avut curajul să ne cheme pe toţi? se înfurie iarăşi invalidul, după ce-şi termină relatarea. Şi pe ea şi pe mine… Şi pe Sheridan. Chiar dacă mi-ar fi arătat un film, în care aş fi văzut pe altul că ucide acolo, la Palissade şi tot n-aş fi crezut… Un monstru se simte şi vocea lui nu puteam s-o uit niciodată… Oare de ce nu m-a chemat şi pe mine în camera lui, de ce a chemat-o numai pe Margaret? De ce nu m-a chemat şi pe mine, să-mi spună că nu e el ucigaşul…?

— Voia s-o facă astăzi… îl întrerupse Larry L. King. Dar… n-a mai apucat… A apărut alt asasin…

— De ce spuneţi alt asasin? strigă Peter Duffin. De ce nu spuneţi un judecător?

— Hm… pentru că nu l-a lăsat pe seama adevăraţilor judecători, răspunse comisarul Graisset.

— Adevăraţii judecători…?! Vreau să văd adevăraţii judecători!

Urlă Peter Duffin. De ce n-au spus acum un an: domnule… nu domnule! Monstrule Angelo Petti, asasinule! Eşti condamnat la moarte, prin sfâşiere, prin rupere, prin unghii… De ce?

— Pentru că nu ştiau nimic despre el, răspunse doctorul Tudor. Nu puteau să condamne o fantomă…

5

Erau din nou, tuspatru, în cabina căpitanului Tonio Velazza. Rechizitoriul aspru, pătimaş, obsedant al lui Peter Duffin făcuse o impresie puternică asupra tuturor.

— Hm… am întâlnit destule cazuri în care sentimentul a predominat logica şi a triumfat asupra ei, spuse comisarul Graisset. Peter Duffin ăsta nu poate să se înşele…

— Poate nu vrea să se fi înşelat… părea că meditează mărunţelul Achile Pommot.

— Aţi remarcat şi dumneavoastră că lipseşte vaza de marmură din camera lui? întrebă Larry L. King.

— Ceva mai mult, răspunse Achile Pommot. N-am văzut-o nicăieri. Şi am căutat-o în toate spaţiile în care ar fi putut să încapă… Şi tot căutând-o, am zărit vagi urme de sânge pe perna patului… S-ar putea să mă înşel, dar, din păcate, nu prea cred. Prea multe s-au adunat în camera aceea…

Se uitau toţi la doctorul Tudor, care încremenise, cu ochii închişi, într-un fotoliu. Părea că doarme.

— Da… s-au adunat prea multe, repetă el cuvintele lui Achile Pommot. Adevărată cameră a infernului. Nu încape nici o îndoială că Peter Duffin l-a asasinat pe Angelo Petti A şi spus-o de câteva ori… Unele mărturisiri le-a dus numai până la jumătate… O adevărată cameră a iadului… Prin ce torturi a trecut!

— Nu-i scuz gestul… spuse Larry L. King. Dar fără să fac eforturi, i-l înţeleg. În faţa atâtor obstacole, şi-a asumat rolul de judecător.

— L-a *acceptat*! apăsă cuvântul doctorul Tudor. Nimeni, gândindune bineînţeles la un nimeni care să poarte destinul lui cumplit, n-ar fi putut rămâne de lemn în acel spaţiu al infernului. Dar judecata lui este oare cea mai dreaptă? Aceasta e întrebarea care rămâne! La această întrebare trebuie să se răspundă fără greş… Chiar dacă el e sigur că a executat pe călăul familiei sale, adică pe ucigaşul fiicei şi soţiei lui…

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Se bat aici nişte lucruri cap în cap. Peter Duffin l-a recunoscut pe Angelo Petti numai şi numai în postura de ucigaş, după ce l-a văzut doar de două ori într-o jumătate

de zi… Iar femeia… Vedeţi? Întotdeauna apare o femeie care e cheia misterului… Femeia, care totuşi îl cunoştea mai bine, l-a crezut pe cuvânt şi a promis căi aşteaptă destăinuirea… De partea cui e adevărul…?

— Nu mi se pare un conflict această deosebire, spuse Larry L. King. Femeia l-a văzut în altă postură, probabil că a avut anumite legături cu Angelo Petti, l-a văzut numai în situaţii plăcute… pe când Peter Duffin, deşi l-a văzut de două ori, l-a văzut ca schingiuitor şi călău. Era normal ca femeia să se clatine, iar Peter Duffin să rămână ferm în ideea lui. Dar oare e posibilă această alcătuire atât de diferită în una şi aceeaşi persoană? E prea violentă duplicitatea!

— Hm… interveni comisarul Graisset. Eu am întâlnit un individ, destul de serios în relaţiile lui sociale: era avocat, care bătea până la sânge, până la schingiuire, ori de câte ori dădea peste un copil care prindea fluturi… Iar cât despre criminalii care cântă la pian sonate de Bach, sau care stau cu orele în faţa icoanelor, sau care întreţin aziluri de invalizi… hm… Nu numai romanele sunt pline, ci chiar societatea noastră, cea mai bună dintre societăţile posibile…

Şi mărunţelul Achile Pommot dădea semne de nerăbdare:

— Margaret l-a cunoscut bine pe Angelo Petti, probabil că erau relaţii de mare intimitate, ca să zic aşa şi asta se întâmpla într-o perioadă în care ea nu era în deplină libertate… când era socotită în societate drept prietena… hm… oficială a lui John Sheridan… Se putea ea preta la un asemenea joc dublu şi poate primejdios?

— Hm… nu pierdu comisarul Graisset prilejul. O femeie nu se pretează la un joc dublu, ci îl joacă, aşa cum o vrabie zboară. Asta e menirea ei… Păcat că nu sunteţi căsătorit…

Lui Achile Pommot îi fură necesare câteva secunde bune pentru a scăpa de roşeala care-i invadase faţa. Dar imediat continuă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat:

— Să acceptăm… să acceptăm jocul ca o fatalitate rezervată femeii. Dar se ridică două întrebări… Sau mai bine zis o constatare şi o întrebare. În primul rând: Margaret Smith şi Angelo Petti erau, în mod obligatoriu şi necesar, în relaţii foarte apropiate, foarte intime pentru ca femeia să-i încredinţeze bărbatului pe micuţa Margaret. Altcineva nu putea s-o farmece şi s-o atragă pe micuţa Margaret decât tante Margaret. Dacă i-a încredinţat-o lui Angelo Petti, chiar cu scopul de a aranja o farsă…

— Mai plauzibil: *o surpriză*… Spuse doctorul Tudor.

— E mai corect, acceptă imediat Achile Pommot. Chiar dacă i-a încredinţat-o în acest scop, înseamnă că Margaret Smith avea o încredere oarbă în Angelo Petti…

— Hm… făcu comisarul Graisset. Cred că în cazurile acestea nu e vorba de o încredere conştientă… ci pur şi simplu de un fapt… Cam

aşa: Dragă Margaret, vreau să-i fac un cadou fetiţei cu care te-am văzut… Sau: vreau s-o duc la mama, care se dă în vânt după nepoţei şi eu, din păcate… Etcetera.

— Cu atât mai mult, cu atât mai mult! Repetă grăbit Achile Pommot. Dacă faptul e natural, înseamnă că şi relaţiile dintre cei doi erau foarte apropiate…

— Nu v-a contrazis nimeni! precizează Larry L. King.

— Nu m-a contrazis nimeni, admise puţintel iritat micuţul Achile Pommot. Dar am şi spus că e vorba de o constatare, pe care ar fi bine s-o trecem în faptele stricte ale cazului. Dar de la această constatare nu e foarte greu să sărim la Angelo Petti în postură de ucigaş?… Cum ar fi putut el să se preteze la un asemenea abuz?… Nu era el totuşi o identitate, poate chiar o personalitate oarecare în societate, într-o anumită societate a New Yorkului? Nu e prea violentă dedublarea?

— O întrebare grea! spuse doctorul Tudor. Întradevăr o dedublare prea violentă.

— Atunci una din două! se însufleţi temperamentul latin al micului Achile Pommot. Ori avem de-a face cu un caz ieşit din comun în ce priveşte persoana lui Angelo Petti… Ori Angelo Petti nu este una şi aceeaşi persoană cu ucigaşul de la Palissade. Undeva pe drum s-a întâmplat o defecţiune…

— Hm… se retrase comisarul Graisset. Nu mai putem să căutăm femeia care să ne răspundă foarte precis la această grea întrebare… în stadiul în care se află acum.

— De ce i-a cerut Angelo Petti cu atâta insistenţă să nu primească pe nimeni şi să nu părăsească deloc camera, să se încuie până a doua zi? întrebă Larry L. King.

— Ca să ne dea nouă peste cap toate presupunerile în care îşi face loc oarecare logică! răspunse parcă în glumă doctorul Tudor. Poate ar fi bine să căutăm câteva adevăruri despre remarcabila Margaret Smith…

— Există o persoană aici, pe yacht, foarte preţuită de hm… sexul slab şi care a cunoscut-o foarte bine pe Margaret, spuse Larry L. King. Ziaristul James Ladd, marele idol şi confident al tuturor femeilor.

— Da… se scutură parcă de nişte gânduri rele Achile Pommot. Mai avem de făcut câţiva paşi şi în altă direcţie, poate cea mai importantă: Max Taylor.

6

James Ladd fu găsit la bar, dar trimise vorbă prin unul din stewarzi că va întârzia câteva minute.

— Era în compania vedetei, adăugă stewardul cu o veselă indiscreţie. Şi dumneaei l-a săgetat în clipa când a vrut să se ridice de la masă spunându-i că are de ales între… Mai multe nu am auzit pentru că m-a zărit şi mi-a făcut semn s-o şterg…

Cam acelaşi semn îi făcu şi comisarul Graisset când îl simţi că e pus pe vorbă. Apoi se adresă cam acru confraţilor:

— Cum apare un stârv, cum se prefac toţi în muşte… În sfârşit. Tristă poveste cu femeia asta, Margaret Smith… Prea repede a fost ucisă. Nici n-am apucat s-o văd mai bine… Parcă ne-am feri să discutăm despre ea şi despre asasinarea ei…

— Ideal ar fi fost să nu discutăm deloc despre ea, îi luă imediat apărarea Larry L. King. Rareori am întâlnit o femeie mai profundă şi mai sigură de ea. E de necrezut să fi ajuns o simplă marionetă în mâna unui oarecare individ…

În clipa aceea îşi făcu apariţia în cameră ziaristul James Ladd. Doctorul Tudor îl vedea pentru prima dată şi nu-i fu greu să descopere sub masca trăsăturilor comune ale noului venit o forţă şi o tenacitate neobişnuite.

— Vă stau la dispoziţie, se oferi ziaristul. Şi chiar sunt mirat că aţi apelat atât de târziu la mine… şi mai ales într-un moment nu prea favorabil. Şopârla cred că s-a cam supărat şi va trebui să pierd de trei ori câte trei minute pentru a o aduce la starea dinainte, fără să-şi lese coada în mâinile mele… Aţi aflat ceva despre Margaret?… E de necrezut…

— Tocmai de asta te-am chemat, îl preveni Larry L. King. Vrem să aflăm de la tine tot ce se poate şti despre Margaret. Altminteri vom sta cu mâinile în sân…

— Pardon?! se cruci ziaristul. Am impresia că vă bateţi joc de mine. Toată lumea spune că Margaret a fost ucisă de Angelo Petti…

— Hm… îl temperă comisarul Graisset. Toată lumea în expresia dumitale înseamnă, probabil, femeia… Aia care a mai rămas… Şi de ce crede că a ucis-o Angelo Petti?

— Instinctul, răspunse James Ladd. De două ore mă bate la cap: *„El a ucis-o! El a ucis-o!* Aşa îmi spune mie instinctul feminin.” Bineînţeles că a inventat şi o istorie. Că Angelo Petti ar fi încercat s-o cumpere şi că ea a cerut preţul care i se cuvine unui diamant, iar el i-a oferit preţul firesc pentru o imitaţie… Prostii! I-am spus că dacă mai aud odată povestea asta îi dau două palme, cât e ea de femeie…

— Nu se gândeşte nici o clipă că ar fi putut fi ucisă din gelozie? întrebă Achile Pommot.

— Pardon?! tresări James Ladd. Şi care e direcţia cuţitului pe care-l aruncaţi cu atâta uşurinţă, vă rog?

Micul Achile Pommot nici nu clipi din ochi:

— Nu e o singură direcţie, răspunse el. Cel puţin trei. Una ar fi

Sheridan: gelozie masculină. Alta ar fi Eva Morelli: gelozie feminină. A treia ar fi… hm… ai fi chiar dumneata…

— Gelozie neutră! îl ironiză James Ladd. Dacă vă preocupă numai Margaret Smith, înseamnă că vizavi lucrurile s-au clarificat. Măcar cu concluzia asta să mă aleg, dacă mă ţineţi cu atâta autoritate deoparte… ba chiar mă amestecaţi cu nevinovăţie printre posibilii vinovaţi… Nu vă speriaţi, că glumesc…

— O precizare foarte binevenită! spuse Larry L. King. Ai cam dibuit cum stau lucrurile… Întradevăr, vizavi lucrurile s-au limpezit…

— Sheridan? se grăbi ziaristul să întrebe.

— Vă rog! se grăbi Achile Pommot să răspundă. Deocamdată nu e nimic sigur. Probabil că asta e teoria domnului Bob Stewart, sau tot gura lumii?

— Bob e nenorocit de parcă ar fi rămas fără familie… răspunse James Ladd. Şi cred că nu va lipsi mult până îl va acuza pe John Sheridan… Dar asta să rămână mai degrabă în sarcina dumneavoastră. Eu pot doar să vă avertizez: conflictul e iminent…

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Cealaltă jumătate de milion. Acuma, în sfârşit, ar avea şi el un mobil pentru o crimă! Unul moare, iar celălalt îi dă cu piciorul…

— Încă nu i-a dat cu piciorul, spuse James Ladd. Ia spus doar că el nu poate plăti sute de mii de dolari pentru a contempla cadavre, că pentru asta ajung şi câţiva cenţi…

— Despre celălalt asasinat ce spune domnul John Sheridan? întrebă doctorul Tudor.

— Aş prefera să-l întrebaţi dumneavoastră, răspunse oarecum contrariat James Ladd. Până în clipa asta nimeni n-a avut curajul să-i spună că Margaret a murit. Nici chiar Eva… S-ar putea să facă explozie tot yachtul, nu numai motorul…

— Domnule James Ladd… profită Achile Pommot de pauza pe care o stârnise neaşteptata destăinuire a ziaristului. Situaţia e mult mai gravă decât vă închipuiţi şi avem nevoie de ajutorul tuturor…

— E cam tardivă declaraţia, îl întrerupse James Ladd. Vreţi să aflaţi de la mine tot ce se poate şti despre Margaret. Mi-aţi spus-o de la început, dar m-aţi întrebat altceva. Am stimat-o… Şi prin asta vă rog să înţelegeţi mult mai mult decât o oarecare relaţie, sau decât o anumită relaţie, sau chiar decât ceva mai profund, care totuşi trece… Am stimat-o mult prea mult pe Margaret pentru a nu dori să particip la cea mai rea răzbunare… Aş fi în stare să fac şi eu exact ce-şi propunea John Sheridan cu ucigaşul de la Palissade, dar tare mi-e teamă că l-a cruţat un altul, omorându-l religios…

— Putem să considerăm această remarcă drept începutul unei confidenţe? întrebă doctorul Tudor.

— Mi se pare că iarăşi insinuaţi ceva… se încruntă James Ladd.

Încă n-am spus nimic…

Doctorul Tudor negă încet cu capul:

— Vi se pare că n-aţi spus. Dar numai cu câteva minute înainte aţi ironizat o anumită persoană care brodase un mobil pentru asasinarea Margaretei Smith. Mobilul indica foarte precis, în ciuda naivităţii lui, cele două direcţii obligatorii: asasinul şi victima. Oare dumneavoastră n-aţi făcut exact acelaşi lucru, fără nici un pic de autoironie? James Ladd ridică neputincios din umeri:

— Nu ştiu… S-ar putea să se fi întâmplat chiar aşa. S-ar putea chiar să fi trădat adineauri o confidenţă, începând-o. Moartea Margaretei m-a zăpăcit şi mi-a rupt ceva. Şi din păcate nu văd alt asasin posibil. Spun din păcate pentru că nu s-a întâlnit viu cu mâinile mele…

— Ai putea să-ţi imaginezi ceva urât despre Margaret? întrebă Larry L. King. Nu ceva congenital, ci posibilitatea unei erori grave…

— Până acum un an aş fi răspuns *NU!* se întristă James Ladd. Dar de un an, am, sau am avut, impresia că s-a întâmplat ceva foarte grav cu Margaret. Am simţit şi mi-am dat seama că numai forţa ei extraordinară o ţine dreaptă. Margaret devenise un fel de ax drept, înconjurat, la distanţă, de o anumită anvelopă. Nu ştiu cum să fac să-mi preluaţi imaginea. Poate e mai bine aşa: un schelet îmbrăcat. Lipsa de carne şi de sânge o înlocuia cu logica. Asta era impresia pe care mi-o făcea. N-am întrebat-o niciodată ce i s-a întâmplat. Poate de aceea mi-a spus din când în când câte ceva. Niciodată totul şi niciodată acelaşi lucru. Numai frânturi, care respectau însă o ordine, o ordine ciudată: à rebours. N-am căutat niciodată să leg frânturile şi să le dau ordinea normală. Dar în clipa când am auzit că a murit, asasinată, în clipa aceea, toate frânturile din discuţiile noastre s-au aprins şi parcă s-au aşezat singure în ordinea normală. Ar fi inutil să vă dau detalii. De fapt nici ea n-a vorbit prin detalii, ci prin exclamaţii gradate, ca un om care cândva se va sinucide şi vrea să construiască o cauză psihică. Cauza ei părea alimentată de trei izvoare, trei conducte tragice, cum prefera să le numească, dar nu mi le-a precizat niciodată. Spunea că distrusese o familie, că se distrusese pe dânsa şi că lucra, fatal, la distrugerea sigură a altcuiva. Asta am simţit-o mai limpede când mi-a recitat, de câteva ori, întâmplător, la intervale nesigure, refrenul lui Wilde din „Balada temniţei din Reading": „Şi toţi ucidem ceea ce ne este drag…" Era povestea unei fiinţe care fusese violată, la propriu şi la figurat şi care în loc să se revolte, îngenunchease. Ajunsese o sclavă, da! Margaret, una din femeile cele mai perfecte ale Americii. Ştiu când s-a desprins din consecinţele de ciment ale violului, probabil datorită unei cauze mult mai tragice decât violul care-o sfărâmase. Dar până atunci nu fusese altceva decât o plecare frenetică spre cel mai abject noroi. Câteva luni a durat plecarea asta misterioasă, iar când s-a desprins din ciment, s-a desprins numai scheletul… A fost o

permanentă mască, numai şi numai mască şi gândire. Eu cred că a jucat un rol, acela al supravieţuirii, cu o artă inegalabilă. Lumea n-a cunoscut o artistă mai mare decât ea şi nici nu va cunoaşte vreodată… Eva Morelli?… o începătoare!… Aceasta ar fi povestea Margaretei. Pe această poveste puteţi să brodaţi orice: crimă, mişelie, monstruozitate, ură, orice… E cumplit, dar acesta a fost adevărul Margaretei timp de câteva luni. Nu v-aş fi spus niciodată, chiar dacă s-ar fi sinucis… Numai o crimă putea să-mi deschidă ascunzişul… Din păcate, sau din fericire s-a săvârşit…

— După portretul acesta psihologic, în felul lui remarcabil, silabele concrete vor suna strident, spuse doctorul Tudor. Dar fără silabe nu există cuvinte… De aceea îmi permit să vă întreb: în ce categorie poate fi plasat tiranul Margaretei? Nu se poate ca ea să nu-l fi *urât* în frânturile dumneavoastră de discuţie, sau în monologurile ei fragmentate…

— Da, l-a urât, răspunse James Ladd. Făcea parte dintr-o categorie de *fier*, e singurul cuvânt prin care mi l-a reprezentat. Nu mi-a făcut niciodată o descriere a lui. Doar cândva, o subită analogie: „Vezi omul acela? M-a întrebat ea arătându-mi un individ absolut oarecare. Ţi-ai putea închipui că e numai fier, fier, fier?" Aproape că urla cuvintele… Atunci nu m-am gândit, dar acum încerc să-i fac portretul individului *oarecare*: nu reuşesc. Era atât de oarecare, încât mi sa şters definitiv din minte… E cea mai neverosimilă tragedie…

— N-a rostit nici un nume? întrebă Larry L. King.

— Nu… Şi nici despre culoarea preferată a ciorapilor, sau despre pasiunea lui pentru pescuitul de balene nu mi-a vorbit! Răspunse mai mult cu dispreţ, decât cu ironie James Ladd.

— Hm… tuşi comisarul Graisset. Am întâlnit oameni care au urcat pe eşafod pentru că au uitat săşi lege şireturile, sau pentru că au uitat să spună bună ziua vânzătorului de ziare. Drumul spre ştreang nu se face cu paşi, ci cu vorbe şi gesturi…

— E foarte greu să mă controlez, se scuză James Ladd. Până acum, în lumea asta erau femei şi Margaret. Acum au rămas numai femei.

— Ai fi acceptat conştient numai scheletul? întrebă Larry.

— Cu mine era întreagă! Răspunse James Ladd.

7

Max Taylor rezista interogatoriului cu o indignare violentă. Parcă fusese luat cu forţa din amvon de unde nu coborâse niciodată în viaţa lui, nici măcar pentru aşi bea ceaiul Ameninţă cu avocaţi, cu judecători, cu prieteni suspuşi, iar la un atac prea dur al comisarului

Graisset, rosti chiar numele câtorva gangsteri care terorizau Manhattanul.

— Aha! Bistroni! îi smulse Larry L. King ultimul nume. Am avut ocazia să-l cunosc şi n-a trecut numai odată prin biroul inspectorului Larry King… Stupefiante, stabilimente clandestine, tripouri mobile… Pentru a-şi salva pielea e în stare să-şi crucifice mama, tatăl şi copiii. Ştiu, n-are decât tată. Care face de asemenea parte din bandă…

— Treaba lor! răspunse Max Taylor după câteva clipe de spaimă ascunsă, care nu se trădă decât printr-un tremur ciudat al bărbiei. Am spus şi eu numele care mi-a venit în minte… Ştiţi cum se cheamă drăcia asta pe care o executaţi asupra mea? Schingiuire morală, tortură psihică pentru a altera şi a dirija adevărurile spre neadevăruri şi există câteva paragrafe în legi care pedepsesc aspru pe cei care o practică…

— Hm… se enervă comisarul Graisset. Mă mir că încă nu ai candidat la postul de primar sau de arhiepiscop al New Yorkului… Nu ai pozat niciodată pentru tablouri cu îngeri?

Bărbia lui Max Taylor tremură iarăşi câteva secunde:

— Refuz să accept această situaţie! Nu faceţi altceva decât să vă bateţi joc de mine!

— Cred că e pe dos… interveni micul Achile Pommot în discuţie. Dumneata îţi închipui că-ţi baţi joc de noi…

— Hai, domnule Max! îl invită Larry L. King încă odată. Deschide sacul! Deschide mai bine safeul!… A propos! De ce n-a fost înregistrată nici o reclamaţie despre spargerea şi explozia safeului dumitale?

— A fost un accident… răspunse Max Taylor. O neglijenţă a unui funcţionar. Şi în primul rând nu a dispărut nimic…

— Din asta putem deduce că tot ce a dispărut din casa dumitale tăinuită a fost găsit aici, în safeul corporal al lui Angelo Petti.

Max Taylor îşi pierdu cumpătul pentru mai multe secunde. Bâigui câteva vorbe, strânse din pumni, ameninţă iarăşi, apoi se linişti:

— Asta e ultragiu deschis, la adresa unei persoane…

— Hm! îi opri comisarul Graisset fluxul care se pregătea. Eşti un imbecil, domnule Taylor, dacă îţi închipui că ne poţi impresiona cu câteva cuvinte care nici măcar n-au avut vreme să-ţi consulte capul.

— Veţi vedea! îşi încordă el bărbia. Veţi vedea!

— Domnule Taylor, interveni doctorul Tudor, omul pe care l-ai vizitat noaptea trecută a fost asasinat. Altcineva nu putea să-l omoare!

— Ba nu! îşi pierdu firea Max Taylor. Nu l-am omorât eu! Era plin de sânge…

Tăcu prea târziu şi înţelese şi el asta. Bărbia îi tremura fără încetare, se auzea cum îi clănţănesc dinţii. Şi deodată îşi lovi bărbia cu pumnul strâns: o lovitură cumplită, parcă destinată altcuiva. Şi se

linişti.

Era marele moment psihologic şi comisarul Graisset voia să-l prefacă în moment sfârlează: ameţitor şi dur, ca o celulă din care nu se poate ieşi:

— Hm… Imbecilitatea se plăteşte cu ştreangul. Dacă nu se autodenunţă un altul, mergi într-acolo, ca purtat de aripi. Şi toţi complicii vor avea grijă să-ţi întărească aripile. Începând cu Alberta şi terminând *cu*.

Comisarul Graisset pusese punct după cu. Nu lăsase nici o suspensie: parcă ar fi numit o duzină de oameni prin acea mică prepoziţie. Iar Max Taylor îşi scăpă bărbia în vid:

— Adică?… se rugă el.

— Adică… îşi plecă Achile Pommot privirile în pământ. Deocamdată vei fi acuzat numai de asasinarea lui Angelo Petti…

— Dar nu l-am omorât eu, vă jur şi pentru prima dată în viaţa mea, îmi pare rău că n-am copii ca să vă jur pe capul lor.

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Mereu pe capul altora. Poate pentru că nu-l simţi prea bine înşurubat în umeri pe al dumitale…

Max Taylor devenise o zdreanţă. Căuta o sută de mâini ca să se roage cu toate, în toate subdiviziunile punctelor cardinale.

— Nu… se contorsiona el. N-am… Nu… N-am… Nu… Era mort!… Dar nu mi-am dat seama la început…

— Nimeni nu te va crede, Max Taylor! îi dădu Larry L. King lovitura de graţie. Probabil că nici nu ţi-ai spălat sângele de pe cămaşă… Nimeni nu te va crede…

— Nu ştiu… răspunse abia auzit Max Taylor. Şi nici nu mai are rost nimic… Ce aş putea să fac?

— Să scapi de acuzaţia de omucidere… îl cântări doctorul Tudor. Altceva nu există…

— Dar cum aş putea? se cutremură Max Taylor. Îmi dau seama că m-a văzut cineva intrând sau ieşind din camera lui Angelo Petti… şi pe urmă l-a găsit pe el mort…

— Există o singură cale de a scăpa de acuzaţie… continuă doctorul Tudor. Aceea de a ne ajuta să descoperim pe adevăratul asasin!

— Adică spunând *absolut* tot ce ştii! Completă cu vorbe apăsate Larry L. King.

— Hm… îl avertiză comisarul Graisset. Spunând totul şi de la început… Hm… De la începutul cazului, nu de la începutul carierii dumitale… Asta deocamdată nu ne interesează…

— Nu cred că voi avea ce să vă spun… se tângui Max Taylor. Şi iar îmi pare rău că n-am copii…

— Hm! Lasă, dom'le, copiii în pace! se înfurie iarăşi comisarul Graisset. Am cunoscut sute de-alde dumneata. Ştiu mai bine decât ştii dumneata câţi copii aţi nenorocit cu şantajele voastre… Domnule

Taylor! Mai scoate un cuvânt pe delături şi nu mă mai interesează adevăratul asasin. Te duc cu mâinile mele, te duc în spatele meu la ştreang! Asta ţi-o spune comisarul Graisset!

Max Taylor era atât de îngrozit încât nici măcar nu mai avea curajul să deschidă gura. Îi era teamă că orice ar spune nu va fi pe placul comisarului Graisset.

— Ce ştii despre supercazul John Sheridan? întrebă Larry L. King.

— Nu ştiu nimic… răspunse el din obişnuinţă, dar se trezi repede. Nu ştiu la ce vă referiţi…

— Ce s-a întâmplat între Benjamin Sheridan şi Eva Morelli? despărţi Larry L. King întrebările.

— N-am ştiut nici o clipă că au legătură cu afacerea Sheridan… începu Max Taylor.

— Hmm… se încruntă comisarul Graisset. Prea te-ai obişnuit cu negaţiile. Nu poţi să răspunzi direct, fără să dai din colţ în colţ? Ce ştii despre ăia doi?

— Se întâlneau pe ascuns în Richmond, la un hotel de mâna a doua, răspunse Max Taylor. Hotelul Gloster… probabil o rămăşiţă americanizată a vechii denumiri Gloucester…

Achile Pommot îşi duse involuntar mâinile la urechi, pentru a şi le face pâlnie ca să audă mai bine. Parcă vorbise altcineva în locul lui Max Taylor…

— Pardon… îşi retrase capul între umeri *maître chanteur*-ul. Am fost avocat şi… Mă voi strădui să fiu succint… Benjamin şi Eva Morelli se întâlneau pe ascuns la hotelul Gloster din Richmond… Cred că mecanismul informaţiei nu vă interesează.

Aştepta un semn din partea comisarului Graisset.

— Hmm… prin sucursale şi agenţii sistem Alberta…

— Da… se simţi eliberat Max Taylor. Hotelul fiind de mâna a doua nu se puteau întâlni pentru afaceri, sau din întâmplare… fiindcă nu veneau amândoi odată… Întâi el şi pe urmă ea… O dată ea n-a venit şi el i-a lăsat o scrisoare, altădată el era grăbit şi i-a lăsat o scrisoare, sau invers… Am făcut rost de vreo cinci scrisori: dragoste, gelozie, ameninţări, jurăminte, adio, reîntoarcere… Erau nebuni unul după altul. Cel puţin el, fiindcă ea, putea să şi joace, adică să se antreneze pentru vreun rol… Dar spre ultimele scrisori părea că ea este cea care tremură. Erau şi ameninţări cu sinuciderea… ba şi… Hm… Într-una din scrisori ea zicea c-o să-l omoare, în alta spunea că o să-i bage furculiţa în ochi *cerbului*. Aşa îl numeau amândoi pe John Sheridan… Într-alta că o să se arunce de pe Verazzano în apă… Iar el… la sfârşitul fiecărei scrisori cam aceeaşi frază: „Mai aşteaptă puţin, iubito, zâna mea, noaptea, ploaia, fulgerele şi nebuniile mele…” Cam aşa şi încheia în loc de altceva cu trei cuvinte: „Va veni ziua!”

— S-a referit vreodată la John Sheridan în alt sens… decât în

sensul de cerb? Îşi duse cu mare efort micul Achile Pommot întrebarea până la capăt.

— Cum să nu! răspunse parcă mai încurajat Max Taylor. Îl batjocoreau ca pe un clovn, ca pe un măscărici. „Ah! Dac-am putea să-i abţiguim, odată, galeria!" spunea Benjamin într-o scrisoare. „Ce chestie ar mai ieşi. Cred că şi-ar scoate maţele ca să şi le toace, în faţa ochilor şi mi-ar da oricât…" Din păcate, n-am ştiut niciodată la ce galerie se referă. Dar blesteme şi ameninţări şi batjocuri la adresa *cerbului*, erau cu duiumul în toate scrisorile. fiindcă pe lângă cele cinci cu care am fi vrut să începem… hm… Acţiunea au mai apărut vreo cinci, şase…

— Cum aţi făcut rost de ele? Le-aţi fotografiat? întrebă plin de curiozitate Larry L. King.

— Din păcate, trebuie să vă spun cum… oftă, oarecum degajat, Max Taylor. Sunt mai multe metode… Dar dacă se întâmplă să intrăm de la început pe fir, adică de la primul schimb de scrisori, folosim o metodă originală… născocită de mine… Păstrăm noi originalele, iar ei primesc copii…

— Adică?… se interesă comisarul Graisset.

— Adică… ştiind că niciunul nu cunoaşte scrisul celuilalt copiem scrisorile originale… la agenţie… Avem câţiva specialişti. Ne ghidăm de la caz la caz. Uneori nici nu mai imităm scrisul, ci le copiem cu scrisul nostru. Textul, punctuaţia, celelalte: hârtia, plicul le respectăm cu sfinţenie. Când dăm peste un caz *mare*, trimitem un specialist la faţa locului. La Gloster am avut unul, cel mai bun dintre grafologii noştri. În jumătate de oră de la lăsarea scrisorii, uneori chiar în câteva minute, dacă textul era foarte scurt, copia era gata şi introdusă în locul originalului… Trebuia să lucrăm cu cea mai mare grijă, fiindcă întâlnisem un caz *uriaş*… Într-o bună zi am trecut la atac. Şi momentul de atac e foarte important. Dacă-i prindeam de pildă pe cei doi în cine ştie ce moment de ruptură, sau de depresiune… rezultatul ar fi fost nul pentru noi. Am atacat chiar în perioada când se zvonea, în cercurile financiare, că tânărul Benjamin… Întotdeauna ne-am întrebat de ce i s-a dat numele ăsta, fiindcă a fost primul copil al lui Sheridan… da, se zvonea că tânărul Benjamin va fi lansat într-o mare afacere cu chimicale, adică i se aranja botezul într-o apă care-l enerva crâncen pe Sheridan, pentru că nu pusese încă piciorul în ea. Voia să facă primul pas cu odrasla lui, cu moştenitorul… Am atacat puternic. Benjamin n-a rezistat, a acceptat întrevederea, undeva în Queens, într-o tavernă… adică l-am luat cu maşina dintr-un loc pustiu şi l-am dus unde am vrut noi… Atunci ne-am dat seama că e foarte slab şi inabil. Nu luase nici o măsură de prevedere. Reacţionase sub imperiul groazei. Nici măcar nu se gândise că ar fi vorba de o farsă cu care urmăream să-l atragem într-un *kidnapping*. S-a lăsat cu totul în mâna

noastră. I-am cerut o sumă mare: două sute de mii de dolari în schimbul scrisorilor. Ne-a spus că nu va putea face rost de o asemenea sumă, dintr-odată, ci că ne-o va da în câteva rate rapide. Noi am fost de acord. Am ştiut că va falsifica şi va folosi cecurile *cerbului* şi prin asta va intra şi mai crunt în mâinile noastre. A treia zi ne-a dat prima rată… Iar a cincea zi, în loc să vină cu bani, a venit cu înjurături. Fusese descoperit de taică-său… Cum? nimeni nu poate şti… Dar asta n-ar fi însemnat nimic. Nenorocirea noastră era alta: fusese dezmoştenit, în două ore!

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Nenorocirea *voastră*!

— Da… răspunse aproape cu aplomb Max Taylor. Eram abia la începutul afacerii şi eşecul ne-a demoralizat. Mizasem pe cei două sute de mii de dolari, îi simţeam în buzunarul nostru şi asta ne-a făcut nesăbuiţi. Am contractat împrumuturi în contul agenţiei, împrumuturi mari, pe termen scurt… Ca s-o scoatem la capăt am fost supuşi… Adică ne-am autosupus… la cazne grele. Abia după ce Eva Morelli a ajuns mare, am izbutit s-o abonăm la casa noastră cu o cotizaţie mulţumitoare, pentru ambele părţi… Eva nu e deloc gâsculiţă în afaceri. N-a tremurat nici o clipă în conversaţiile cu noi. Ne-a demonstrat că ambele părţi au acelaşi interes şi ar fi stupid un conflict… Mai pe şleau, aproape că a devenit una din proprietarele agenţiei. Bineînţeles în domeniul reclamei, nu al… hm… al exploatării naivităţilor şi erorilor omeneşti şi mai ales a exploatării prostiei…

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Aşa numiţi acum afacerile de şantaj?… Hm… mâine, poimâine o să cereţi decoraţii şi legi constituţionale care să recunoască moralitatea subtilă a acestei profesiuni. Împotriva erorilor, prostiilor, nechibzuinţei. hm…

— Să nu credeţi ca nu ne gândim, uneori, la rolul nostru de ecarisaj moral… spuse Max Taylor. Dar partea filosofică a… a afacerii noastre nu cred că vă interesează… Unde rămăsesem? Da… Eva Morelli ne-a dat concesia reclamei pentru domnia sa, iar noi am jurat că nu vom folosi scrisorile… fiindcă tot se mai întâlnea pe ascuns cu Benjamin Sheridan şi aştepta ziua cea mare… Dar de astă dată n-am mai putut s-o prindem ca să ne facem provizii pentru vremea când va deveni doamna Benjamin Sheridan… Am urmărit-o cu cei mai buni copoi ai agenţiei… Niciodată n-am prins-o cu altcineva şi nici măcar cu Benjamin n-am izbutit s-o fotografiem… mai ales că ne-a atras atenţia: dacă se simte urmărită se retrage din afacere… Ori prezenţa ei în reclamele noastre, mai ales în ultimul an, de când iau crescut acţiunile pe piaţa filmului, aproape că a schimbat profilul agenţiei noastre. Tocmai eram pe cale de a ne muta în preajma centrului Rockefeller, la un etaj elegant şi invidiat, pentru a face faţă noii situaţii, când am primit invitaţia asta blestemată…

— Hm… îl dibui comisarul Graisset. Ţi-ai spus, probabil, că

niciodată nu te-a potcovit mai bine şansa. Ai alergat ca la Maraton, pentru a ajunge primul aici…

— Primul a fost domnul James Ladd, răspunse Max Taylor. Eu am sosit abia la opt şi un sfert fix, cum mă obliga invitaţia.

— Da… îşi aminti Larry L. King întreaga scenă. Cine te-a îngrozit în clipa când ai intrat pe şantier? Parcă ai vrut să fugi…

Şi iarăşi începu să-i tremure bărbia lui Max Taylor.

— Nu ştiam cine e, dar l-am recunoscut… răspunse fostul avocat. Abia atunci am avut prima clipire de luciditate. Am ştiut că nu e vorba de o croazieră şi de o confesiune oarecare, ci că se întinde cuiva o capcană. Poate mai multor. Eu în orice caz, m-am gândit, eram candidat la capcană… Abia scăpasem prima oară. Scăpasem din cea mai rea întâmplare a vieţii mele…

— Pe cine anume l-ai recunoscut? întrebă Larry L. King. Pe Angelo Petti, sau pe Bob Stewart?

— Pe Bob Stewart îl cunoşteam, dar nu l-am văzut din prima clipă. Pe celălalt l-am recunoscut… Şi am ştiut că nu voi mai scăpa. Nu putea să mă cheme degeaba… Căpitanul mi-a spus că e chiar domnul Angelo Petti în persoană şi imediat am făcut asociaţia…

— Poate că povestea are un început… spuse Achile Pommot. Din tot ce ştii şi din tot ce ai pe conştiinţă, ne interesează cel mai mult…

Max Taylor privi spre comisarul Graisset, parcă pentru a-i cere aprobarea. Tăcerea lui nu putea să însemne altceva.

— Există un început… rosti Max Taylor cu mâna la bărbie. Cel mai banal dintre toate. Într-o anumită zi am primit o scrisoare: personal, confidenţial, urgent, pe numele meu. Mi s-a dat şi am deschis-o. Era o scrisoare de contract… să nu vă închipuiţi cumva că în lumea noastră nu există contracte; ba cred că ale noastre se respectă mai serios decât altele, fiindcă nerespectarea lor nu înseamnă o penalizare oarecare, sau o amendă, ci pierderea încrederii, care înseamnă şi la propriu şi la figurat: moartea… Era o scrisoare de contract, în care mi se oferea o anumită sumă, foarte tentantă, contra unor informaţii particulare, confidenţiale şi reale despre viaţa unui personaj important. Nu mă întreba de unde le voi obţine, nu mi se spunea în ce scop îi trebuie… Era vorba de John Sheridan, iar autorul scrisorii semna: *Îngerul*… M-am interesat în pegră, înainte de a-i da răspunsul şi mi se cerea un răspuns foarte urgent. N-am reuşit să aflu nimic despre *Îngerul*, fie pentru că nu mi s-a lăsat timp pentru cercetări, fie pentru că nu era cunoscut. Trebuia să mă întâlnesc *personal* cu el. I-am răspuns că voi fi la întâlnire, într-un bar din Chinatown, la ora precisă. Mi-am asigurat spatele cu doi oameni, pentru a evita orice cursă, deoarece nefiind cunoscut în pegră, nu puteam avea încredere în el şi m-am prezentat la barul respectiv. Am aşteptat zadarnic o oră. Apoi am plecat. La ieşire, portarul mi-a întins un plic, cu acel zâmbet chinezesc care

înseamnă muţenie până la mormânt. Nu l-am întrebat nimic. Am luat plicul. Conţinea 10 bancnote de câte 100 de dolari şi un bileţel scris la maşină: „Am vrut să văd în ce măsură te interesează afacerea. Iată acontul. Probabil că ai venit cu gardă. Poţi să faci ce vrei, pentru că nu ne vom întâlni niciodată. Prima scrisoare informativă mi-o trimiţi pe următoarea adresă…" Era un număr de post restant, probabil un automat de la un mare oficiu poştal. În final mi se atrăgea atenţia să nu încerc să-l urmăresc. Dacă simte aşa ceva va arunca o bombă în agenţie. Şi semna la fel: *Îngerul*.

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Cam ciudată toată afacerea. Şi foarte asemănătoare cu povestea lui John Sheridan.

— Nu ştiu… avu Max Taylor curajul să-l contrazică. Pentru agenţia noastră nu era o afacere foarte ciudată. Ne-am gândit că poate ar fi mai bine să nu ne interesăm de dedesubturile ei. Să ne conformăm, pentru că eram foarte bine plătiţi şi cu asta, basta. I-am dat primele informaţii. Cele mai cunoscute şi mai frecvente amănunte din viaţa lui Sheridan, pigmentate ici-colo, cu cancanuri de redusă circulaţie. Individul ne-a răspuns imediat, adăugând şi el câteva cancanuri în scrisoare şi întrebându-mă dacă m-a convins că nu e un dobitoc. Am făcut cunoştinţă, gata! Spunea el. Ar fi bine să trec la treabă pentru a nu mai face rost de o bombă. Tonul părea pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios. Îmi cerea date foarte clare şi foarte precise: care-i sunt cei mai buni prieteni şi prietene, care-i sunt locuinţele de refugiu, care-i sunt subalternii cei mai apropiaţi, poate chiar prieteni de familie, care-i sunt slăbiciunile, pasiunile, maniile. Parcă se interesa un scriitor pentru a-i face biografia. Îmi spunea că de cancanuri nu are nevoie. Numai lucruri adevărate care priveau direct viaţa lui Sheridan. I-am trimis o primă scrisoare cu informaţii privind viaţa lui de familie: fostele lui amante, legătura cu Eva Morelli, fidelitatea lui faţă de Margaret Smith, ruptura cu fiul lui din cauza unui fals, cele trei locuinţe din New York, rezidenţele din Florida, din California şi câteva vilişoare neînsemnate, prin păduri, sau pe malul lacurilor.

— Totul într-o singură scrisoare! se miră doctorul Alexandru Tudor.

— Nu într-o singură scrisoare, ci gradat, continuă Max Taylor. El mă încuraja mereu. Spunea că afacerile merg bine. Iar eu nu aveam de ce să mă plâng. Cam vreo trei luni a durat corespondenţa, princiar răsplătită.

— Hm… şi nu te-ai întrebat niciodată cine e individul şi cam ce vrea să învârtească? Întrebă comisarul Graisset. Nu te-ai gândit la el, nici o clipă, ca la un viitor client cu cotizaţii?

— M-am gândit, oftă Max Taylor. Mai ales m-am întrebat de ce nu-şi culege singur informaţiile, dar n-am găsit nici un răspuns, sau nu m-am omorât să-l aflu…

— Ideea că se ferea să fie luat la ochi nu ţi-a trecut nici o clipă prin

cap? întrebă Achile Pommot. Asta ar fi însemnat că e un om cu o anumită reputaţie, de la care puteai să tragi mari foloase, dacă l-ai fi putut identifica…

— M-am gândit multă vreme la treaba asta, răspunse Max Taylor. Dar eram într-o perioadă de relans în afaceri şi nu voiam cu nici un chip să încredinţez altuia afacerea, unui subaltern. Era prea bine plătită şi gândul că odată şi odată îi va sosi şi ei ceasul de a contribui la prosperitatea agenţiei nu mă părăsea, M-am deghizat şi m-am postat, adică mi-am găsit de lucru în preajma căsuţelor post restant de la oficiul la care trebuia să-i dau şi la care-i trimisesem unul din răspunsuri. Asta s-a întâmplat spre sfârşitul afacerii… Ştiam că nu voi fi recunoscut. Eram un bătrânel oarecare, obosit şi neluat de nimeni în seamă. Şi l-am văzut, l-am văzut când a luat scrisoarea din căsuţă. Era tot un bătrân, îngheboşat şi cam prăpădit, parcă era orb: purta ochelari negri.

— Hmmm… îl întrerupse comisarul Graisset. Atunci de ce spui: l-am văzut? Poate că era numai un emisar, un comisionar oarecare…

— Nu ştiu de ce m-aţi întrerupt, îi răspunse aproape agresiv Max Taylor. Doar n-am terminat… Am luat bătrânul la ochi şi l-am urmărit, după un sistem special: observându-i numai încălţămintea. Avea pantofi galbeni, cu vârf ascuţit şi cu tocuri mai înalte decât cele normale. Nu era încălţăminte potrivită pentru un bătrân. Eu îmi pusesem nişte ghete vechi în picioare, împrumutate de la portarul agenţiei… Bătrânul meu a intrat într-o staţie de metro. Am mai apucat să-l văd cum se furişează în cabinele pentru bărbaţi. Era îmbrăcat într-un fulgarin gri larg, avea o pălărie obosită, era ghebos şi îşi târa greu o servietă scorojită. M-am ascuns după un automat cu ciocolată. După două minute am văzut ieşind din cabinetul pentru domni un tânăr, îmbrăcat elegant, cu o pălărie albă, cu boruri înguste, întoarse, care ducea pe braţ un pardesiu maron. Nici nu i-am dat atenţie. Nici în clipa când s-a oprit în faţa unui galantar pentru a-şi potrivi mai bine pălăria şi a-şi petrece după urechi ramele de aur ale unor ochelari fumurii. Doar din întâmplare, când a trecut fluierând nepăsător prin faţa mea, i-am privit pantofii: purta pantofi galbeni, cu vârful foarte ascuţit şi cu tocuri mai înalte decât cele normale. Nu puteam să-mi cred ochilor. Era chiar bătrânul metamorfozat. De uimire şi teamă nici nu m-am mai luat după el. M-am trezit prea târziu, după ce l-a înghiţit metroul… La a doua scrisoare, după descoperire, nu m-am dus după el, dar la a treia, după vreo două săptămâni, m-am prefăcut iarăşi în bătrân, într-un pensionar îmbrăcat în haine, odinioară cazone, care-şi mai menţinea încă ţinuta militară… Povestea se petrecea la alt oficiu, în Bronx. M-am învârtit şi m-am camuflat, dar n-am aşteptat multă vreme, din întâmplare. Am revăzut deodată, furişându-se îngheboşat, spre căsuţele automate, acelaşi bătrân, cu aceeaşi pălărie ponosită, cu

aceiaşi ochelari negri, cu acelaşi fulgarin gri, deşi vremea era frumoasă, cu aceeaşi servietă scorojită. Numai pantofii îi avea schimbaţi, adică altă culoare, pentru că tipul rămăsese: tocuri mai înalte decât cele normale, vârfuri ascuţite. Culoarea era roşie, un roşu mai blând şi destul de uşor de memorat… A luat imediat scrisoarea din casetă şi, fără să se uite înapoi, a pornit pe sub trenul aerian spre una din staţii. El a urcat pe o scară, eu pe alta. L-am văzut cum se strecoară în saloanele pentru domni. Mi-am făcut curaj şi am intrat după el, într-o cabină vecină. Nu m-a simţit. Fluiera, dar auzeam cum îşi dezbracă fulgarinul cu două feţe, cum îşi deschide servieta, cum îşi înlocuieşte ochelarii, cum îşi schimbă pălăria. Am ieşit înaintea lui din cabină, am ieşit din salon. Nici nu m-am uitat în urmă. Era o singură cale, care abia la vreo zece metri se bifurca: spre metroul aerian, sau spre ieşire. Şi m-am lăsat depăşit de un tânăr, îmbrăcat elegant, cu pantofi roşii, un roşu blând, în picioare, cu pălărie ciudată: cu boruri înguste întoarse. Cu o mână îşi potrivea ochelarii fumurii cu rame de aur, cealaltă era ocupată de un pardesiu maron, prin îndoiturile căruia am zărit totuşi o servietă. El era: bătrânul cel orb, cu fulgarinul gri care aproape îi atingea călcâiele. M-am luat după el, dar din păcate l-am pierdut. A găsit un taxi şi s-a urcat în el. Până să găsesc şi eu unul, a dispărut taxiul *Îngerului*.

— Hm… Şi te-ai mulţumit cu atât? întrebă surprins comisarul Graisset.

— Mi-am notat numărul taxiului… răspunse Max Taylor. Unul din subalterni a dat de el, a interogat şoferul. L-a lăsat în faţa uneia din intrările grădinii zoologice din Bronx. N-a remarcat nimic altceva decât că s-a îndreptat spre o femeie care părea că-l aşteaptă. Şi aceste amănunte, şoferul şi le-a amintit întâmplător. Clientul îl grăbea, i-a promis bacşişul înviorător, care a fost mai mare decât costul cursei. De aceea l-a reţinut şi de aceea a fost curios să vadă cine îl aşteaptă. Din păcate n-a putut să vadă faţa femeii…

— Chiar aşa: din păcate! spuse Larry L. King. Dacă i-ar fi văzut faţa, ar fi recunoscut femeia…

— Credeţi că era chiar Eva Morelli? deveni brusc foarte interesat Max Taylor.

— Hm… eşti cam optimist… îi tăie comisarul Graisset entuziasmul. Îţi imaginezi că după cele ce sau întâmplat vei mai prospera împreună cu agenţia dumitale de reclame?… Nu zic că după cum te prezinţi nu ai şanse să scapi de ştreang, dar de altele…

— Numai de ştreang să scap! îşi apucă bărbia Max Taylor. Restul e ceva care trece şi care se poate comprima…

— Mai departe? îl invită Larry L. King.

— Mai departe?… se cutremură Max Taylor. Mai departe nu s-a întâmplat nimic. Corespondenţa a încetat brusc. Dealtfel nici nu ştiu

ce i-aş mai fi putut spune… O storsesem pe Eva Morelli, care la rândul ei îl storsese pe Benjamin, eram sigur, de tot ce se putea şti despre John Sheridan. Dar corespondenţa a încetat atât de brusc încât mi-a fost teamă că mă zărise. În fiecare zi, înainte de a ajunge la agenţie, mă uitam cu spaima prin ziare. Oare nu scria despre vreun atentat cu bombe împotriva cocioabei în care-mi aranjasem birourile?… Nu ştiu cât timp a trecut de la încetarea corespondenţei. Uitasem de înger şi de ciudatele lui preocupări… Până ce m-am pomenit într-o zi cu o scrisoare de la el. Îmi cerea să-i dau un telefon într-o anumită zi, la o anumită oră… I-am dat telefon, mi-a mormăit ceva, nici n-am înţeles bine, apoi mi-a închis. Nu ştiu ce-a vrut…

— Hm… îl săgetă comisarul Graisset. Am impresia că iar ţi s-a făcut dor de aripi… Nu te-a vizitat nimeni după crimele de la Palissade?

— N-ai făcut nici o legătură între informaţiile pe care i le-ai dat îngerului şi crimele de acolo? întrebă micul Achile Pommot la rândul lui.

— Ai dat un simplu telefon, sau ai citit dintr-o carte de rugăciuni? trecu la atac şi Larry L. King.

Max Taylor îşi ţinea cu amândouă mâinile bărbia. Abia după ce şi-o înţepeni bine începu să vorbească:

— Trebuie să fac puţină ordine… Trebuie să-mi adun gândurile, se rugă el. Nu ştiu cu ce să încep…

— Hm… Cu adevărul… îl sfătui comisarul Graisset.

— Cu adevărul… dar n-o să mă credeţi, oftă Max Taylor. Am primit scrisoarea aceea… Era însoţită de zece bancnote a o sută de dolari fiecare. Mi se cerea să fiu la o anumită oră într-un bar pe malurile Hudsonului, cu o carte de rugăciuni la mine din care să citesc timp de o oră la un anumit număr de telefon. Spunea că dacă mi-e teamă pot să iau oameni de acoperire cu mine. Numărul de telefon urma să mi se comunice, chiar acolo la bar, cu câteva minute înainte de a începe rugăciunile. Trebuia să fiu la ora unsprezece foarte exact, sau nu mai ţin minte care oră, în orice caz dimineaţa, în faţa cabinei telefonice cu numărul patru, în spatele barului şi să ridic receptorul de la primul ţârâit şi apoi să notez numărul şi să telefonez imediat acolo. Indiferent dacă mi se va răspunde sau nu, indiferent dacă se va închide sau nu legătura, eu trebuia să citesc timp de o oră din cartea de rugăciuni… Am făcut exact ce mi s-a cerut… Am notat numărul de telefon…

— N-ai recunoscut vocea? întrebă doctorul Tudor.

— Chiar dacă aş fi auzit-o vreodată nu puteam s-o recunosc, răspunse Max Taylor. Mi s-au dictat cifrele cu o voce care suna din fundul gâtului. Apoi mi s-a repetat numărul cu aceeaşi voce. Apoi s-a închis telefonul. Am dat imediat telefon la numărul notat, am auzit o răsuflare… Nici n-am strigat alo… Am început să citesc rugăciuni.

Cine mă vedea îşi închipuia, probabil, că dictez vreo lecţie cuiva…

— N-ai auzit nimic, n-a intervenit nimeni, nu ţi-a parvenit în receptor nici un zgomot? întrebă Larry L. King.

— Nu ştiu… se înfricoşă Max Taylor. Vă jur că nu ştiu. Nici nu ţineam receptorul la ureche. Citeam întruna în microfon, până ce am început chiar să înţeleg sensul rugăciunilor… Una zicea să te fereşti de cursele diavolului îmbrăcat cu chip de om… Atunci mi s-a făcut frică şi am închis telefonul… Trecuseră mai puţin de trei sferturi de oră, vreo patruzeci de minute. Am zis atunci că m-am întâlnit prima dată cu ceva mare în viaţă şi vă jur că am făcut donaţii la câteva biserici… Dar văd că tot s-a aflat până la urmă… Cartea de rugăciuni am lăsat-o într-un boschet… Nu ştiu cine m-a recunoscut… nu ştiu cine a trimis poliţiştii pe urmele mele… Am scăpat însă şi de inspectorul Larry King şi de domnul Bob Stewart, care a fost şi mai al dracului… Până la ora unsprezece, sau nu ştiu ce oră o fi fost, când am dat telefon, aveam alibiuri foarte solide. Care s-au controlat… Pe urmă am fost lăsat în pace. *Îngerul* nu m-a mai deranjat, n-am mai auzit de el, nu l-am mai văzut… Până ieri când am pătruns pe poarta şantierului. L-am recunoscut într-o fracţiune de secundă. Aceeaşi pălărie ciudată cu boruri înguste, întoarse, aceiaşi ochelari fumurii, cu rame de aur, care-i înlocuiau pe cei negri ai bătrânului şi când m-am uitat apoi la încălţăminte… poate aţi remarcat şi dumneavoastră: pantofi de comandă, cu vârfuri ascuţite şi tocuri mai înalte decât cele normale. Când am trecut pe lângă el, am îngheţat. Mai ales că nu mia întins mâna. Nici el, nici domnul Bob Stewart… Dar m-am gândit că nu ştie, în nici un caz nu ştie că eu l-am văzut vreodată, fie sub deghizamentul de bătrân, fie aşa cum arăta: elegant, cu pălăriuţa lui specială, cu ochelarii fumurii încadraţi în aur, cu pantofii lui ciudaţi, neobişnuiţi… De spaimă însă nu puteam să scap… Nu ştia că-l cunosc, dar eu îl cunoşteam: era cel care îmi ceruse informaţiile despre John Sheridan, cel care mă pusese să citesc rugăciuni la telefon, aducându-mă la un pas de ştreang…

— N-ai schimbat niciodată vreun cuvânt cu el, nu lai văzut niciodată mai de aproape? întrebă doctorul Tudor.

— Nu ştiu de ce nu mă credeţi? se sperie Max Taylor. V-am spus tot ce ştiu despre el. Nu l-am văzut niciodată în altă parte, n-am schimbat niciodată vreun cuvânt cu el…

— Ce s-a întâmplat cu explozia safeului dumitale? întrebă Achile Pommot. Ce-a dispărut din el?

Max Taylor deveni livid, sudoarea îi inundă faţa:

— Nu ştiu cum s-a întâmplat… încercă el să se stăpânească. Am mai multe safeuri la agenţie. Vreo paisprezece… Nu mă miră că s-a putut sparge, ci că a fost ales exact cel care conţinea corespondenţa dintre Benjamin şi Eva Morelli şi scrisorile Îngerului… Am făcut o

scurtă incursiune în pegră şi am dat de urmele spărgătorului. Am aflat şi cine l-a tocmit şi cu cât a fost plătit şi cum a dat spargerea… Doar cu câteva zile înainte de a primi invitaţia, am detectat identitatea domnului Bob Stewart ca autor moral al spargerii… Dar din păcate n-am ştiut că e secretarul particular al celui care-mi trimisese invitaţia. Ar fi fost ca un semnal de alarmă…

— Ai făcut vreodată, adică în ultimul timp, pentru că înainte nu se putea, ai făcut vreo analogie între cel care semnase *Îngerul* şi autorul invitaţiei: *Angelo* Petti? întrebă Larry L. King.

— Pardon?! tresări Max Taylor. Extraordinar! Abia acum îmi apare asemănarea celor două nume! *Îngerul*… *Angelo* Petti. Nu m-am gândit nici o clipă…

— Ce ai găsit în safeul corporal al lui Angelo Petti? se interesă Achile Pommot.

— Care safe? întrebă livid Max Taylor.

— Hmm! ameninţă comisarul Graisset.

Max Taylor îşi luă iarăşi crucea în spate:

— Era mort! Vă jur că era mort!… Adică aşa cred. Nu i-am făcut nimic. Ştiam că ia somnifere, şi…

— Avuseseşi grijă să-l droghezi pe Bob Stewart… îi aminti Larry L. King.

— Da… recunoscu Max Taylor. Am trecut prin camera numărul unsprezece pe terasa de la babord, apoi am intrat pe uşa de la terasă în camera lui Angelo Petti. Dacă n-aş fi găsit-o deschisă, n-aş fi intrat înăuntru. Făceam o simplă încercare. Ştiam că sunteţi la bar, pe domnul James Ladd îl văzusem intrând la Eva Morelli, iar pe domnul John Sheridan la Margaret Smith…

— La ce oră? Întrebă Achile Pommot.

— Cred că era ora două, răspunse Max Taylor. M-am furişat chiar prin camera dumneavoastră pe terasă, v-am spus. M-am apropiat de pat şi am început să scotocesc. Ştiu foarte bine unde se află ascunzătorile corporale. Am tras brâul, foarte uşor, parcă se desfăcea singur şi am simţit undeva un plic. L-am luat şi am plecat pe unde venisem. Mai întâi m-am oprit însă pentru două secunde în spatele draperiei. Era lună şi voiam să ştiu dacă aveam scrisorile adevărate. Le-am recunoscut după pipăit. *Îngerul* scria pe o hârtie aparte, groasă şi poroasă ca o sugativă. Celelalte scrisori mai purtau încă miros de parfum. „Guerlain”-ul Evei. De pe terasă, de-acolo, le-am aruncat în apă. Nici n-am vrut să mă mai uit la ele. Ştiam că pierd o avere, dar nu mă mai interesa nimic. Îngerul nu trebuia să mă aibă la mână…

— Altceva n-ai găsit? Întrebă doctorul Tudor. Un singur plic, atât?

— Asta e tot ce-am găsit eu… Spuse Max Taylor. Vă daţi seama că n-am nici un interes să ascund ceva. La ce mi-ar mai folosi?… Singura mea şansă de indulgenţă şi răsplată ar fi să vă ajut la elucidarea

cazului, prin mărturisirea întregului adevăr. N-am găsit nimic altceva, dar nici n-aş fi luat altceva. Norocul a făcut să dau de la început peste plicul meu… Norocul…!

— Norocul… îi repetă doctorul Tudor cuvântul.

— Abia dimineaţă am descoperit pe perne urmele de sânge. Eu crezusem că e transpiraţia lui, iar cămaşa o lăsasem, la înapoiere, în sacul de spălat, din faţa cabinei, fără s-o privesc. Am ştiut că s-a terminat cu mine… Dar nu l-am ucis eu, vă jur!

— Mai era cineva pe coridor? întrebă Achile Pommot.

— Domnul John Sheridan, răspunse Max Taylor. Ieşea de la Margaret Smith.

Capitolul VIII

1

John Sheridan era complet schimbat. Nu mai era acelaşi de la bar, nici în vorbe, nici în gesturi, dar nimeni nu-şi dădea seama dacă schimbarea lui e în bine sau în rău, dacă pare mai tânăr sau mai bătrân, dacă e vesel sau trist. Uneori dădea impresia unui echilibrist, suspendat pe o sârmă, la mare înălţime, care şi-a aruncat cumpăna pentru a dansa cu frenezie un dans al morţii. Alteori părea afundat într-o mocirlă, fără simţuri, fără puteri, numai cu degetele afară, agăţându-se de aer şi ceaţă.

— În fond ce doriţi de la mine? întrebă el în clipa când pătrunse în cabina căpitanului Velazza. Nici nu mă interesează cine sunteţi, deşi mi se pare că v-am cunoscut şi am băut împreună, nu de mult. Ce doriţi?… Nu vedeţi că nimeni nu are curajul să-mi spună ceva ce am aflat primul?… Toate declaraţiile pe care le fac se pot întoarce împotriva mea!… Hai, spuneţi! Spuneţi formula!… Credeţi că există tribunal care ar avea curajul să mă judece?… Credeţi că există judecători care ar avea curajul să mă condamne?… Credeţi că există călăi care ar avea curajul să mă omoare?… Domnilor, totul e o aiureală! O greaţă! O deşertăciune scârboasă!… Nu vă fie teamă, că n-am omorât-o eu. Mă uit de dimineaţă în ochii fiecăruia… Mă uit şi simt că-mi trece toată ura. Toţi suntem nişte mizerabili, nişte târâturi, nişte gelatine scârboase în care s-au băgat câteva ciolane… Toţi am făcut crime… şi ea… Mereu îmi spunea, de un an de zile, că toţi ucidem ceea ce iubim… De zece ori mi-a spus că ea a ucis-o pe Margaret… Atunci n-am crezut-o, acum încep s-o cred… De zece ori mi-a spus… Dar ce vă interesează pe dumneavoastră ce mi-a spus Margaret?… Mi-a spus că într-o bună zi se va omorî… Dar ce vă interesează asta?… Dumneavoastră vreţi să ştiţi foarte concret: la ce oră am intrat la ea… la ce oră am ieşit de la ea… Şi pe urmă, gata! Ce s-a întâmplat acolo pentru dumneavoastră sunt vorbe… Vorbe. Vorbe. Nu ştiu… Nu ştiu nimic… Poate că asasinul era încă înăuntru… Nu ştiu… Am găsit-o jos, goală… Aşa cum îi plăcea ei să doarmă… Am ştiut că e moartă, din clipa când a sunat telefonul şi am auzit la capătul celălalt un horcăit de plăcere: haaaaaaaahcch hccchaaa!

Credeţi că sunt nebun?… Aşa m-a ţinut la telefon, aproape un minut… Parcă-mi auzeam gâjâitul, satisfăcut, triumfător… Am simţit până în unghii că i s-a întâmplat ceva lui Margaret… Am ridicat-o pe pat. Am văzut perna muşcată de dureri şi convulsii, am văzut urmele genunchilor lui pe abdomen, am văzut urmele strânsorii lui pe braţe. Probabil că i-a presat perna cu capul, pentru că era muşcată pe ambele feţe. Amândoi muşcau. El apăsa, ea se zvârcolea. Până ce ea a înţepenit… Am ridicat-o pe pat şi am învelit-o, i-am făcut semnul crucii şi am plecat… Totul se terminase. Margaret plătise… Ştiam de un an că va plăti. Într-o clipă de fulger am simţit ceva. Apoi am uitat. Când am văzut-o moartă, mi-am amintit clipa aceea… Şi ştiu că în curând va veni o clipă, una singură, în care voi uita că a existat ea. Pur şi simplu voi uita: într-o singură clipă. Va deveni o cifră în contul celor 57 de dolari, minus 8 ai mei… Da, în clipa când am văzut-o, jos, moartă, am ştiut pentru prima dată în viaţa mea că am furat exact 49 de dolari… De aceea cred că bătrânul John Sheridan şi-a plătit datoria… Aşa o fi fost scris: mai întâi fiica… pe urmă soţia… amândouă asasinate… Hotărâsem amândoi să ne căsătorim în timpul croazierei… Nici măcar nu mă interesează cine e asasinul, nici de ce a făcut-o. Domnilor, consider că mi-am plătit datoria, cei 49 de dolari. Probabil că de azi înainte începe cu adevărat viaţa mea… Mi se pare că am 55 de ani. Începând din acest moment am un fiu: Benjamin Sheridan. În numele lui, vă salut!

— Hmm… încercă să-l oprească Georges Graisset. Nu e loial, domnule Sheridan.

— Dar ce e loial, domnule hm? se înfipse John Sheridan în pragul uşii. Ce e loial?… Mi-am început viaţa cu o neloialitate. Poate că din cauza celor 49 de dolari furaţi a fost omorât cineva… Poftim! Mi-am plătit neloialitatea… Ce mai vreţi?

— Nu e loial! se încăpăţână comisarul Graisset. Nu ştiu de ce, dar aşa simt eu. Am impresia că plecaţi în viaţa aia nouă despre care vorbiţi, tot ca un hoţ, furând iarăşi ceva… Poate încrederea în oameni, poate altceva, nu ştiu… Iar nu plecaţi limpede, domnule Sheridan. Nu schimbaţi nimic, ci vă continuaţi destinul… Asta voiam să vă spun şi eu, fie numai pentru că am băut într-o seară câteva sticle de bere. Vă salut şi eu!

2

— Hm… făcu comisarul Graisset după plecarea lui John Sheridan. Nu puteam să-l las să plece aşa, salutându-ne scurt, ca unul care are în buzunar toate oasele noastre. Trebuia să-l salut şi eu. Poate că l-am

dus pe nedrept în carapacea lui cea veche, pentru care, slavă Domnului! A plătit destul, dar nu trebuia să-l las nesalutat. Să simtă şi el că nu e stăpân chiar pe toate oasele lui… Hm… Asta a fost!

— Cu toată criza lui, interveni Larry L. King, ne-a spus destule: ora la care a fost asasinată Margaret, felul cum a găsit-o, felul cum a fost asasinată…

— Şi mai ales telefonul… horcăitul la telefon, adăugă doctorul Tudor. Un fel de invitaţie la culpabilitate…

După câteva clipe pătrunse în încăpere Eva Morelli. Avea şi lacrimile necesare în colţul ochilor, avea şi cuvinte de durere, avea şi un licăr ciudat în priviri.

— Hm… o cercetă comisarul Graisset. Probabil că domnul Sheridan v-a spus că are, în sfârşit, un fiu.

— Meritul nu este nici al lui, nici al fiului, ci al meu! Răspunse foarte prompt actriţa. Când a căzut în books-ul de pe strada 42 puteam să-i zic un adio cu palme. Pentru că din cauza lui s-au întâmplat toate. Dar am avut fler şi răbdare, ceea ce nu prea au femeile. Îl vom obliga pe Sheridan, bătrânul, să se mute la vila lui cu tablouri, iar noi vom cumpăra toată presa… Nu ca să mă laude pe mine, pentru că oricum mă laudă toţi, ci ca să nu mai laude pe nimeni altcineva… Aş fi putut jura că în clipa când Margaret nu va mai fi între noi, Sheridan, bătrânul, va avea un fiu!… Pentru că de fapt e fratele lui, făcut în altă parte şi recunoscut târziu. Dar numai noi trei ştim asta… brrr! numai noi trei o ştiam până acum… Dar îmi închipui că dumneavoastră sunteţi foarte secretoşi. M-a luat gura pe dinainte…

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Acum se explică de ce are numele Benjamin…

— Ne-ar interesa câteva lucruri în legătură cu Margaret Smith, profită Larry L. King de pauza neaşteptată.

— Margaret! Sărmana Margaret. Am ştiut că va sfârşi aşa… Prea nu i se potrivea rolul pe care-l juca în viaţă… Să ştiţi că ea nu umplea un singur loc. Ea umplea o groază de locuri. Acum putem vorbi deschis. Moartea ei eliberează toate aceste locuri. Cam peste tot se spunea aşa: Uită-te la Margaret! Peste tot se zicea aşa. În dragoste, în familie, în societate. Mereu simţeai că eşti tu dar şi Margaret. În sfârşit, acum rămâi numai tu. Nimeni nu te va mai compara cu Margaret, nimeni nu te va mai săruta cu ochii închişi, gândindu-se că o sărută pe Margaret… Şi aşa mai departe… E o eliberare a femeii, asta e!

— Ştiţi, probabil, că Margaret a murit asasinată, i se adresă cu politeţe timidă Achile Pommot. Într-o cameră vecină cu a dumneavoastră. Probabil că aţi fost şi prietene… Nu aveţi nici o idee asupra… Asupra celui care ar fi putut face gestul?

— Ca să fiu sinceră cum n-am fost niciodată în viaţa mea, se hotărî Eva Morelli, vă pot spune două lucruri: eu n-am omorât-o! Nu cred că

aş putea vreodată să omor oameni, cu mâinile mele. Vedeţi cât de sinceră sunt… Şi în al doilea rând: nu cred că există bărbat care ar fi putut s-o ucidă pe Margaret! Numai un monstru, un nebărbat… Nu ştiu cum să vă spun… Ca să ucizi o femeie ca Margaret, trebuie să urăşti femeia… cum să spun… Să urăşti ideea femeii, să nu fii făcut de o femeie… Acum sunt foarte sinceră, dar sunt atât de proastă că nu pot să vă fac să înţelegeţi. Un bărbat nu putea s-o ucidă pe Margaret, imposibil!

— Nici dintr-o răzbunare cumplită? întrebă comisarul Graisset.

— S-ar fi dus cu cuţitul spre ea, răspunse Eva Morelli. Dacă ar fi găsit-o cu spatele poate că i l-ar fi implântat. Dar dacă s-ar fi întors spre el, ar fi căzut în genunchi. Aceasta era puterea lui Margaret. Era prea departe ca s-o atingi… Nu! Nu putea fi ucisă de un bărbat!

— Nici dacă prin aceasta şi-ar fi salvat viaţa? întrebă doctorul Tudor.

Eva Morelli rămase câtva clipe în cumpănă. Apoi zise:

— Nu ştiu… N-am trecut prin asemenea situaţii. Am trecut prin momente când din răzbunare aş fi putut omorî pe cineva, sau din ură, sau din gelozie. Momente trecătoare dar care îţi dau senzaţia gestului. Uneori simţi cum învârteşti cuţitul în carnea celui pe care-l urăşti, sau a celei pe care vrei să te răzbuni, dar acest sentiment de care vorbeşti dumneata nu l-am simţit… O femeie, da! Putea s-o omoare, din dorinţa de a se elibera, nu neapărat din ură, sau din invidie, sau din răzbunare, sau din gelozie…

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Aşa se întâmplă cu femeile. Îşi găsesc întotdeauna merite, nu scuze pentru un asemenea act… Hm… Păcat că nu s-a instituit şi un premiu…

— Dumneavoastră nu ne puteţi înţelege… se enervă Eva Morelli. Dumneavoastră ce ştiţi altceva? Să culegeţi cele mai frumoase femei…

— Hm… o întrerupse comisarul pentru o clipă. E un fel de a culege, cu pasiune, nada undiţei…

— Mă rog… se mai înveseli Eva Morelli. Fie şi aşa! Ştiţi mai bine… Dar fiecare femeie se vrea unică, pentru a şti că numai ea poate să fie acolo unde este: pe firmele luminoase, sau în patul unui hotel scârbos. Asta făcea Margaret Smith: întâi era ea peste tot, sau mereu era ea peste tot. Nu trăiam în moda ei, în rochiile pe care le purta ea, cum ni le oferă manechinele, ci în înfăţişarea ei. Şi nici o femeie nu poate suporta asta…

— Niciodată n-aţi simţit-o într-o stare de durere, sau de disperare, altfel decât era de obicei? întrebă Larry L. King.

— Vrei să spui dacă n-am văzut-o ca orice om, înţelese şi mai departe Eva Morelli. Am simţit ceva, cu vreun an în urmă, în perioada când se discuta peste tot cazul Duffin. Am întâlnit-o întâmplător în societate, pentru că de obicei o evitam. Şi am întrebat-o ce crede

despre dublul asasinat şi tripla tragedie… Atunci am simţit-o cum se frânge. Numai o clipă. Pentru că a schimbat imediat vorba. M-a întrebat dacă mi s-a întâmplat vreodată să mă las acostată de un necunoscut, un *quidam*, era expresia ei şi cum aş reacţiona dacă încercând să-l îndepărtez m-aş pomeni că-mi trăsneşte două palme adevărate. I-am răspuns că aş sări cu dinţii în gâtul lui, iar cu mâinile i-aş scoate ochii. Probabil că pregătea o emisiune pentru televiziune. S-a uitat la mine, nu ştiu cum şi mi-a spus că zeii pălmuiţi se rostogolesc la picioarele celui care a lovit şi că trebuie să se rostogolească, de vreme ce au fost loviţi. Zeii trebuie să oprească intenţia însăşi, zicea ea, iar eu i-am spus că nu mă interesează filosofia ci gâtul celui care m-a trăsnit, super zeu să fie. Bineînţeles că mi-a întors spatele ca unei gâsculiţe vulgare…

3

— Ceva, ceva începe să se clarifice… spuse Larry L. King după plecarea artistei. Eu totuşi înclin spre părerea că unul din somnifere nu s-a luat imediat…

— E foarte posibil, încuviinţă doctorul Tudor.

— Să nu uităm că Bob Stewart nu i-a dat somniferul, ci numai i l-a preparat, continuă Larry L. King. După felul cum se conturează evenimentele…

Ţârâitul soneriei aduse tăcere în cameră. Era un ţârâit încet, fără stridenţe, abia se auzea, dar foarte activ prin timbrul şi neîntreruperea lui. Larry L. King întinse mâna şi ridică receptorul. Era vocea lui Peter Duffin. Îi ruga pe toţi să vină în camera lui. Imediat.

Invalidul zăcea în acelaşi fotoliu lipit de geamul terasei, stabilind astfel o depărtare netă între el şi musafiri.

— Am primit până acum cinci telefoane, începu el. Două în cursul nopţii trecute, trei în cursul dimineţii. Cineva, mă întreabă de departe, parcă din ceruri, dacă mai trăiesc. Abia îi aud cuvintele. Nu mă întreabă dacă voi muri, ci dacă mai trăiesc…

— O invitaţie la moarte, înţelese doctorul Tudor.

— Da… şopti bătrânul. Am simţit că e o invitaţie la moarte. O aşteptam. Nu ştiu din partea cui vine, poate de la cineva căruia i-am jefuit actul răzbunării, sau căruia i-am pricinuit mari pagube… Aşa cum eu mi-am asumat rolul de judecător şi el poate să-şi asume acest rol şi astfel să-mi indice singurul drum pe care-l pot face… Dar mai înainte vreau să ştiţi câteva lucruri, de aceea v-am chemat pe toţi: ca să existe o declaraţie clară, pentru a nu cădea nenorocirea pe capul altcuiva… Da… eu, cu mâinile mele, l-am ucis pe asasinul soţiei şi

fiicei mele. Am aşteptat până a adormit… Apoi am intrat în camera lui, folosind uşile de la terasă. Luasem cu mine o vază de marmură. Nu ştiu ce divinitate mi-a condus paşii. Nu m-am lovit de nimic, poate pentru că îmi imaginam că sunt în camera mea şi că mobilierul era aranjat la fel. Ştiam unde îşi ţine capul, doar îl auzisem vorbind mai înainte, îl auzisem sforăind, înainte de a părăsi camera. Cu mâna stângă i-am căutat capul, i l-am găsit şi cu mâna dreaptă l-am lovit, l-am izbit cu vaza, la câţiva centimetri de degetele mele. Am vrut să fiu sigur că nu se va scula când îi voi apăsa perna pe faţă. Nu s-a sculat. I-am apăsat perna până când am ajuns cu numărătoarea la o mie. Nu mai putea să trăiască… Pe urmă m-am întors în cameră. N-am regretat şi nu regret nici acum şi nu voi regreta niciodată, chiar dacă m-aş mai naşte odată. Am făcut exact ceea ce trebuia să fac. Vreau să se ştie că eu sunt ucigaşul ucigaşului. Am omorât, fără remuşcări şi premeditat, pentru că un invalid ca mine nu poate ucide decât premeditat… V-am chemat pentru a auzi această declaraţie şi pentru a vă răspunde la orice alte întrebări la care vă pot răspunde. Vreau să am conştiinţa împăcată…

Era un moment de emoţie dezlânată, de tăcere ciudată, era un moment greu de definit şi mai ales se simţea în aer o ameninţare, o primejdie.

Primul se dezmetici Larry L. King, înaintea micului Achile Pommot care-şi încurcase iarăşi degetele. Simţea că trebuie să se grăbească şi dădu imediat glas gândului care-l obseda:

— După plecarea Margaretei Smith, după ce a spus că ia, sau că a luat somniferul, Angelo Petti s-a culcat imediat?

— După plecarea Margaretei?! părea că-şi aminteşte invalidul. Dar au mai trecut ore până când l-am auzit sforăind, până am ştiut sigur că doarme…

— De ce atât de târziu această senzaţie de siguranţă? întrebă Achile Pommot.

— N-a fost o senzaţie, răspunse bătrânul, ci o constatare sigură. Am ştiut că a adormit, pentru că i-am auzit sforăitul.

— Numai atât? îl invită doctorul Tudor să spună totul.

— Am ascultat mereu la perete, spuse cu oarecare jenă Peter Duffin, dar îşi regăsi imediat glasul natural. Am ascultat şi am auzit mereu, adică nu mereu, auzeam din când în când zgomote… scârţâit de mobile, paşi, icnituri… Erau şi pauze de linişte, dar nu mă grăbeam. Aveam doar toată noaptea la dispoziţie. Şi am făcut bine că nu m-am grăbit. Pentru că după o pauză, auzeam iar zgomote… Angelo Petti nu dormea, nu adormise. De câteva ori am auzit şi uşa închizându-se şi deschizându-se, foarte încet, dar auzul unui orb e mai ascuţit decât al altuia. Nu puteam să mă înşel… Abia după o pauză lungă, de o oră, poate mai bine, am auzit sforăitul…

— Hm… V-aţi putea aminti şi ora… cu aproximaţie… se interesă comisarul Graisset.

— Din păcate, nu… răspunse Peter Duffin. Ştiu numai că era ora cea bună. Poate că trecuseră trei ore de la discuţia lui Angelo Petti cu Margaret, de când mi-ai dat dumneata al treilea telefon, când n-ai vrut să mai răspunzi…

— Al treilea telefon?! se miră Larry L. King căruia i se adresase invalidul. A, da! Îmi amintesc: La primul mi-ai răspuns, la al doilea nu mi-ai răspuns, la al treilea mi-ai răspuns din nou…

— Nu… spuse Peter Duffin. După ce am vorbit ultima dată, înainte ca Margaret să intre la Angelo Petti, ai mai sunat şi când am ridicat receptorul nu mi-ai mai răspuns…

— Imposibil! se retrase Larry L. King. Dar asta nu are nici o importanţă…

— Ba s-ar putea să fie foarte important… interveni doctorul Tudor. Înainte de a auzi discuţia dintre Angelo Petti şi Margaret Smith, a mai sunat odată telefonul şi n-a răspuns nimeni la aparat, domnule Peter Duffin?

— Da… răspunse cel întrebat. N-a răspuns nimeni şi am închis aparatul. Dar în clipa de faţă nu mai contează nimic.

— Dumneata, domnule Larry King, nu l-ai sunat niciodată pe domnul Peter Duffin numai pentru a-i auzi vocea şi apoi a-i închide telefonul? Îşi continuă doctorul Tudor întrebarea.

— Eu eram cel interesat, răspunse Larry L. King. Dumnealui mi-a închis telefonul, eu însă nu! Telefonul începu deodată să ţârâie. Răspunse Achile Pommot care se afla cel mai aproape, dar legătura se închise imediat.

— Judecătorul! şopti Peter Duffin ducându-şi ceva spre gură. Judecătorul… Nu vă apropiaţi… Am între dinţi capsula cu cianură. O port la mine de un an. În câteva secunde o voi sparge! Nimeni nu mă poate împiedeca. Mi-am făcut datoria, trebuie să mor.

— Nu! încercă să-l oprească doctorul Tudor. E o crimă ceea ce vrei să faci, mai mare decât cea de la Palissade…

— Gata… se mai auzi şoapta lui Peter Duffin, apoi trupul i se zgâlţâi, apoi totul alunecă.

— Nimeni nu trebuie să afle că a murit! spuse doctorul Tudor.

— Dacă toate acestea s-ar întâmpla într-o carte, spuse Larry L. King, abia de acum înainte ar începe speculaţiile autorului. Evidenţele ar fi infirmate, declaraţiile ar fi contrazise, s-ar căuta legături şi relaţii abile şi ciudate între diferite personaje şi ne-am pomeni: bum! Cu un deznodământ absolut neaşteptat… De pildă, de ce să nu ne închipuim că John Sheridan, atotputernicul John Sheridan, a aflat despre legătura Margaretei cu Angelo Petti? Nu i-ar fi fost greu să-l convingă pe Peter Duffin să se transforme în justiţiar şi să-l omoare pe ucigaşul

de la Palissade, în timp ce el îi venea de hac complicelui: adică o ucidea prin sufocare pe Margaret. Mai ales că lupta dintre ucigaş şi victimă ne-a fost descrisă cu atâtea amănunte şi cu atâta forţă chiar de John Sheridan…

— Da… zâmbi cu naivitate şi modestie mărunţelul Achile Pommot. Dar pe mine, mobilurile pasionale nu mă satisfac, nu mă mulţumesc… În domeniul acesta se pot încurca atât de uşor, atâtea iţe, încât absolut oricine poate fi scos din buzunar, adică din cerneală, sau din literele maşinii, pentru a fi prefăcut cu câteva ajustări, adăugate pe urmă în carte, într-un feroce asasin… Nu! Eu sunt pentru un alt gen de mobil, cel mai frecvent, cel mai adevărat, care, la urma urmei, a cauzat şi tragedia de la Palissade. *Qui prodest?*

— Hmm… răspunse comisarul Graisset. Muzeelor. Ele au profitat de pe urma jafului Sheridan, numai muzeele. Singurul care putea să umfle… Scuzaţi-mi expresia… Un milion de dolari, domnul… Adică, mă rog, confratele nostru, Bob Stewart, a fost dezmoştenit şi de John Sheridan. Atunci când i-am arătat cecul lăsat de Angelo Petti, după ce mi-a spus că nici ca hârtie de aprins luleaua nu merită să fie folosit, tot atunci mi-a spus că întrucât a intervenit justiţia divină, va răsplăti, nu cu jumătate de milion, ci cu mai multe milioane, toate religiile din America, fără nici o deosebire…

— Iată mobilul unei crime viitoare! ţâşni Larry L. King. Un mobil multiplu, pentru cel puţin două crime, un mobil în care se înghesuie: ura, onoarea, răzbunarea, dispreţul, trădarea. Sărmanul Bob Stewart! Câte visuri îşi făcuse în vreme ce umbla ca o cârtiţă prin pământuri străine!

— Eu aş repeta întrebarea: *qui prodest?* Se făcu din nou auzită vocea lui Achile Pommot. Mai sunt şi alţii interesaţi în afacerea asta… De pildă: cuplul Max Taylor – Eva Morelli… Cât de uşor ar fi să se presupună că Max Taylor a găsit ceva mult mai preţios în safeul corporal al lui Angelo Petti!… Hârtiuţele acelea semnate *Îngerul* şi scrisorile de care Max Taylor nici nu mai avea nevoie nu reprezintă oare prea puţin pentru o ascunzătoare atât de tăinuită?

— Prea puţin! încuviinţă imediat doctorul Tudor. Era singurul loc şi singura şansă, sau mai bine zis: ultima şansă de a mai afla ceva despre Îngerul… Sărăcia ascunzătoarei ni l-a lăsat cam alb, cam imaculat… Am putea să-l numim: *Îngerul alb*. A apărut şi a dispărut ca un înger, ca o vedenie…

Achile Pommot se străduia să-şi amintească un anumit lucru. Iar îşi trimisese degetele în recunoaştere.

— Da… se bucură el. Mă gândeam la un vers… mi se pare dintr-o poezie populară românească, sau cam aşa ceva: „Să vrei pân' la mie, să poţi pân' la şase…" Cam aşa s-a întâmplat şi cu îngerul nostru alb. A vrut să zboare prea sus, prea sus… Fără să-şi fi antrenat aripile, sau

chiar fără aripi.

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Au mai rămas inocenţii. *Inocenţii*. Ei îmi mănâncă zilele şi nopţile, ei nu mă lasă să trăiesc… Oare căpitanul Velazza care avea cheia tuturor cabinelor, nu-şi aruncase din întâmplare şi altădată o privire fugară în casa de fier?… Şi acest individ, care e cu totul altul decât cel care pare, acest James Ladd, comun ca un perete, dar idol al tuturor femeilor, el nu aflase oare nimic de la Margaret, ceva care să-l ducă spre depozitul cu cinci milioane de dolari?

— Începem şi noi să ne aprindem, spuse Larry L. King. Exact ca în romanele poliţiste. Dar nu-mi închipui nici o clipă că am epuizat toate relaţiile şi combinaţiile posibile. Mai bine să-l luăm pe fiecare în parte. Fiecăruia să-i acordăm un mobil aparent şi să-i descoperim şi condiţiile în care ar fi putut ucide. Cred că fiecare se poate bucura de aşa ceva. Chiar şi noi… Iar după ce glumim îndeajuns cu cititorul, îl disculpăm pe fiecare: unu, doi, trei, patru, etcetera şi apoi: bum! O nemaipomenită lovitură de teatru!

— Din păcate, oftă doctorul Tudor, sunt toate probabilităţile să se întâmple chiar aşa şi cu acest supercaz…

— Şi mie îmi plac enorm speculaţiile, mărturisi Achile Pommot privind o clipă, cu coada ochiului, spre doctorul Tudor. Dar cazul acesta prezintă câteva date clare şi sigure. Mai întâi ideea lupului singuratic… Sau, dacă ne e poftă de niţică ironie englezească, s-o numim a îngerului singuratic. Există cineva care se îndoieşte că afacerea Sheridan şi crimele de la Palissade nu sunt opera unuia şi aceluiaşi individ?… O supun la vot!

— Îngăduiţi-mi un amendament! ceru doctorul Tudor. Actele concrete aparţin unuia şi aceluiaşi individ, dar pregătirea întregii afaceri s-a putut face numai cu ajutorul unor complici, mă refer la pregătirea condiţiilor loviturii, nu la ideea ei, care, nu încape îndoială, e a unui singur creier. În speţă, îngerul s-a folosit de doi complici, amândoi inconştienţi, după toate probabilităţile: Max Taylor şi Margaret Smith.

— Hmm… se cam codi comisarul Graisset. Max Taylor inconştient…?! Această otreapă a societăţii, această gazetă tăinuită a murdăriei şi josniciei…!

— Şi totuşi a fost un complice inconştient, în ciuda destinului său de răufăcător, răspunse doctorul Tudor. N-a ştiut nici pentru ce, nici pentru cine lucrează. Ca şi Margaret Smith. Cu singura deosebire că Margaret nici n-a ştiut că lucrează pentru ceva sau cineva…

— În schimb l-a cunoscut pe cel care lucra! se avântă Larry L. King. Spre deosebire de Max Taylor care nu l-a cunoscut. Deci deosebirile se neutralizează…

— Nu! se opuse doctorul Tudor. Margaret n-a ştiut pentru cine

lucrează… Să ne amintim discuţia pe care a avut-o cu Eva Morelli, probabil la câteva zile după lovitură, când Eva a simţit-o pentru prima dată că se clatină şi mai ales continuarea discuţiei, acea poveste ciudată a tiranului necunoscut. Margaret Smith nu l-a cunoscut dinainte pe asasin. A fost dintr-o dată, fără nici un preambul, fulgerător, subjugată de el. Probabil chiar cu acele palme care ar fi făcut-o pe Eva Morelli să sară cu dinţii în beregata necunoscutului. Şi a devenit o unealtă inconştientă în mâinile şi în gândurile asasinului, una din cele mai de seamă în angrenajul supercazului. Probabil că Margaret Smith ia furnizat îngerului cele mai intime şi mai importante amănunte despre Sheridan: slăbiciunea şi obsesiile lui reale, valoarea galeriei de pe marginea lacurilor şi altele. Şi pe măsură ce se dezvolta ideea loviturii în mintea îngerului, pe măsură ce înaintau preparativele, Margaret îl ţinea la curent cu reacţiile lui Sheridan. Prin Margaret, asasinul nu putea să greşească. Mai târziu, în perioada finală a preparativelor, Margaret i-a destăinuit, fără îndoială şi locul depozitului: banca lui Duffin, apoi vorbindu-i despre Duffin i-a oferit şi cheia cu care se putea deschide şi apropria depozitul: *kidnapping*-ul fetei şi apoi al mamei… Şi tot Margaret i-a dăruit, în ziua cea mare, atuul întregii lovituri: fetiţa, crezând, aşa cum probabil se înţeleseseră mai de mult, că îngerul îi va face o surpriză deosebită… Imediat ce îngerul a obţinut siguranţa primirii depozitului, din partea lui Duffin, şi-a lichidat martorii cei mai primejdioşi: fiica şi mama şi numai aparţia întâmplătoare a unei maşini l-a scăpat atunci pe cel de al treilea martor primejdios de la moarte şi ca o consecinţă a salvării acestuia a supravieţuit, fără să ştie şi Margaret. Îngerul lăsase în viaţă un martor care era obligat să vorbească: Duffin şi asta l-a derutat pentru câtva timp. Trebuia să dispară şi a dispărut, fără să mai încerce să reducă la tăcere, imediat şi ceilalţi doi martori care-i scăpaseră în ziua loviturii. A dispărut, transformându-se într-un personaj misterios, în acel Angelo Petti, filantrop şi susţinător extravagant al celor mai mari muzee ale lumii.

— Da… făcu un gest de reverenţă Achile Pommot. Cam acesta ar fi drumul asasinului… Bineînţeles pomindu-se de la ideea mea, aceea a lupului singuratic… Dar o putem oare accepta cu ochii închişi şi acum în sfera lărgită a altor evenimente? Nu! N-o combat, dar… După aparţia lui Bob Stewart şi mai ales după odissea lui pe urmele îngerului, după întâlnirea lui cu Angelo Petti la Florenţa, după pregătirea croazierei pe un yacht botezat „CONFESSION”, care trebuia să fie teatrul unei confesiuni senzaţionale, după atâtea evenimente, oare nu ne putem gândi, măcar din respect pentru logică, hm… Că ar fi putut exista un creier şi un călău în acest supercaz Sheridan? Oare nu sunt totuşi doi autori? Unul care a comis crimele şi unul care a comis jaful?… Altminteri cum se poate explica aparţia şi natura

acestui Angelo Petti, care a luat cinci milioane de dolari de la Sheridan, nu pentru a-i folosi el, ci pur şi simplu pentru a-i dona muzeelor! Să se comită o asemenea crimă odioasă pentru a se face donaţii?… E de necrezut!

— Dar nu a omorât şi nici nu a jefuit pentru donaţii, acest înger! spuse doctorul Tudor. Ci pentru a folosi el banii!

— Îmi pare rău… interveni Larry L. King. Dar ne puneţi în faţa unei contradicţii flagrante. Cum ar fi putut să folosească pentru el milioanele de dolari pe care le dona galeriilor şi muzeelor?

— Numai aşa putea să folosească milioanele de dolari! răspunse doctorul Tudor. Amintiţi-vă clauza pe care o punea la fiecare donaţie: *să nu se dea în vileag suma!* Nu numele donatorului, cum se obişnuieşte, ci suma!… Pentru ce? E un singur răspuns: pur şi simplu ca să nu se afle ce sume a donat!

— Se poate… zâmbi Larry L. King. Numai că Eva Morelli a aflat de la Metropolitan valoarea donaţiei: cinci sute de mii de dolari! Şi Eva Morelli, în privinţa asta, e o sursă infailibilă. Deci valoarea donaţiei e, categoric, cea aflată de Eva.

— Sunt absolut convins! se înclină doctorul Tudor. Îngerul a donat, într-adevăr, cinci sute de mii de dolari la Metropolitan, cu dorinţa arzătoare ca să se afle valoarea acestei donaţii în ciuda clauzei de a nu se destăinui. Dacă nu s-ar fi aflat aceasta prin Eva Morelli, mai devreme sau mai târziu, tot s-ar fi aflat. În orice caz în perioada lansării invitaţiilor… Mai târziu n ar fi avut valoare… Îngerul trebuia să răspândească în jurul lui o aureolă de filantropie extravagantă: acest Angelo Petti trebuia să apară sub legenda unui Monte Cristo modern, neapărat şi legenda chiar începea să se brodeze. Dar de unde ştim noi ce sume au fost donate, în numele lui, la Louvre, la Prado, la Victoria and Albert, la Uffizi, la Acropole?… Poate că sumele sunt doar de ordinul zecilor de mii de dolari. Nici chiar Bob Stewart n-a putut să afle cu precizie valoarea vreuneia din aceste donaţii. Atât i s-a răspuns, după cât ne-a informat el: o donaţie foarte mare!… Dar o donaţie foarte mare este şi una de zece, sau douăzeci, sau treizeci de mii de dolari. Poate că ar fi fost necesar să rostesc cifrele în descrescendo… Numai cei care ştiu că donaţia de la Metropolitan se ridică la cinci sute de mii de dolari, auzind un asemenea răspuns: *donaţie foarte mare*, la Louvre, la Prado, la Uffizi, etcetera, vor face automat relaţia cu Metropolitan şi îşi vor închipui o sumă de ordinul sutelor de mii de dolari… Şi iată cum, aparent, trei din cele cinci milioane de dolari ale îngerului au dispărut… Când în realitate nu s-au pierdut mai mult de şase, şapte sute de mii de dolari… Şi asta e o deosebire esenţială, e un amănunt hotărâtor… E cheia întregului supercaz John Sheridan… Cam aşa văd eu enigma acestor donaţii misterioase: una fantastică, la Metropolitan, acolo unde trebuia să i se

afle valoarea, iar celelalte mai mult de formă, dar manifeste şi ele, pentru a se crea imaginea marelui filantrop, imaginea unui nou Monte Cristo…

— Hm… mormăi comisarul Graisset. Şi în ce scop toate aceste donaţii? Cloşca aia mare de la Metropolitan şi puişorii?

— Pentru a împrăştia câteva invitaţii, zâmbi cam obosit doctorul Tudor.

— Hm… Ca glumă merge, merge straşnic!

— Din păcate, nu e o glumă, continuă doctorul Tudor. Ci adevărul adevărat… bineînţeles, în concepţia în care încadrez eu cazul… Toate donaţiile au avut ca scop lansarea invitaţiilor şi mai ales acceptarea lor… Oare cine… şi mă refer aproape la toţi cei care se află pe vas… ar fi acceptat invitaţia unui oarecare bogătaş, într-o oarecare croazieră?… Dar e altceva când invitaţia vine de la un filantrop misterios, care după ce a îmbogăţit toate marile muzee ale lumii, lansează şi un yacht foarte rapid, poate chiar cel mai rapid din lume şi în plus aminteşte şi de o confesiune senzaţională… Cine nu s-ar gândi la un bogătaş incognito, care vrea să joace rolul unui Monte Cristo modern?… Să ne amintim numai reacţia unei mari vedete: Eva Morelli. Mai întâi s-a interesat la Metropolitan şi imediat ce a aflat suma a şi hotărât să-l transforme pe proprietarul yachtului în producător de filme. Cu Eva Morelli pe yacht şi alături de ea cu John Sheridan, atras de Bob Stewart şi de pledoaria şi credinţa lui pasionată că yachtul va fi teatrul pe scena căruia se vor lămuri definitiv toate misterele senzaţionalului supercaz, cu aceste două personalităţi notorii în croazieră, nu văd cine ar fi respins invitaţia.

Achile Pommot tuşi discret, repetat, pentru a-şi anunţa ideea necesară:

— S-au trimis totuşi prea puţine invitaţii. Sheridan şi Eva Morelli nu reprezintă o nadă prea preţioasă pentru numărul mic de invitaţii?… Dacă noi, aceştia trei, ne excludem…

— Dar tocmai dumneavoastră vi se adresa nada, zâmbi doctorul Tudor. Nu puteţi să vă excludeţi. Una din direcţiile nadei, poate chiar cea mai importantă, era îndreptată spre dumneavoastră.

— Hm… singurul la care nu s-a gândit îngerul aţi rămâne dumneavoastră, glumi comisarul Graisset.

— Îmi permit să vă contrazic şi de astă dată, răspunse doctorul Tudor. Nu s-a gândit chiar la mine, ca nume şi identitate, ci la mine ca profesiune, ca *profesiune necesară*…

— N-aş vrea să treceţi prea repede şi prea uşor peste primul fapt! se încăpăţână Larry L. King. E vorba de bani, de donaţii, de costul yachtului, de recompensa făgăduită lui Bob Stewart. Dacă adunăm toate sumele, chiar fără recompensă, valoarea e considerabilă: peste un milion, poate chiar două milioane de dolari… Pentru ce aceste

cheltuieli? Nu e absurd?

— Ba e foarte logic, răspunse doctorul Tudor. Îngerul şi-a propus, probabil de când calcula lovitura, să renunţe la două milioane de dolari, pentru a le putea cheltui, *nestingherit*, pe celelalte trei. Decât să posede un depozit nefolosibil, sau folosibil cu mari riscuri, nu era mai înţelept să sacrifice o parte din depozit pentru a o consuma *social* pe cea rămasă?… De aici se poate deduce că îngerul nu putea să parvină în societate, bogat şi celebru, decât renunţând la o parte din suma jefuită… În ceea ce mă priveşte, consider acest amănunt de o importanţă capitală!… Tipul făcea într-un fel parte din societate, dar mai ales avea toate şansele să facă figură celebră în societate…

— Cam bizară această teorie, spuse Larry L. King. Un tip de societate şi totuşi un necunoscut! Pentru că nimeni nu l-a recunoscut şi aici pe yacht sunt câteva persoane foarte răspândite şi cu relaţii în societatea americană: James Ladd, Eva Morelli, sărmana Margaret Smith, într-un fel şi Max Taylor, care cunoaşte mai bine decât toţi o anumită pătură a societăţii şi mai este şi Bob Stewart, care a fost câtva timp secretarul lui şi mai sunt şi eu, care mă învârtesc prin forţa lucrurilor în societate…

— Bine, bine… interveni Achile Pommot, învingându-şi timiditatea. Am sesizat teoria dumneavoastră, domnule Tudor… Donaţiile formau un fel de chenar regal pe invitaţie şi îndemnau la acceptarea ei… Ideea e interesantă şi verosimilă. Poate că şi umila mea persoană a fost atrasă de zvonurile care circulau în jurul numelui donatorului şi de prezenţa câtorva personalităţi marcante, cărora le doream compania… hm… Dar care era totuşi rostul acestei croaziere?… Pentru că pe yacht şi în croazieră, aşa cum se vede, lucrurile s-au încurcat teribil. S-au făcut preparative excelente, ireproşabile, îngerul a fost ca şi dincolo, la înălţime, dar rezultatul e un fiasco total… Asta e o simplă întrebare la o teorie interesantă, la o speculaţie, pe care, din spirit de colegialitate, nu putem să n-o discutăm…

— Vă mulţumesc pentru sinceritate şi îngăduinţă… spuse doctorul Tudor. Vă pot rezuma teoria şi cred că este nevoie: donaţiile, yachtul şi celelalte cheltuieli extravagante constituiau acele însemne regale, cum bine aţi spus, care trebuiau să atragă anumite persoane în croazieră… Iar croaziera, prin însăşi faptul că se organiza, era o necesitate vitală pentru asasin. Ea trebuia să-i prilejuiască intrarea în societate îngerului şi odată cu aceasta perspectiva şi siguranţa că va putea folosi nestingherit milioanele de dolari care-i rămâneau…

— Bine, bine… se învolbură Achile Pommot. Să acceptăm în teorie şi în discuţie, punctul dumitale de vedere. Şi ce iese de aici?… Criminalul a făcut totul pentru a ajunge la această croazieră, a cheltuit milioane de dolari… hm… aşa spuneţi, era vitală pentru el croaziera, de aceea: donaţii, invitaţii, achiziţionarea unui yacht supra modern,

confort şi mai ales abilitate, subtilitate, geniu, cam asta se subînţelege din teoria dumneavoastră… Şi care este rezultatul acestor eforturi cu totul originale şi neobişnuite?… Alte trei cadavre şi mai ales: moartea neaşteptată a îngerului, a creierului, a asasinului!

— Da… recunoscu doctorul Tudor. Aici apare un conflict foarte grav, imposibil: o concepţie şi o organizare genială a întregii lovituri, în care e cuprinsă ca un oarecare fragment necesar şi croaziera, soldată însă cu un eşec total!

— Hm… Eşec, sau justiţie divină… Spuse comisarul Graisset. Eu aş înclina spre justiţia divină. Donaţiile au rămas donaţii, restul depozitului cine ştie prin ce bancă elveţiană va putrezi!… Asasinul şi-a ucis complicele, dar şi-a primit şi el pedeapsa… Iar cel mai nenorocit dintre toţi şi-a pus capăt zilelor… Poate că aceasta a vrut îngerul, în ultimă instanţă, să fie confesiunea senzaţională: goana tuturor spre iad, tăcere, dispariţia tuturor!

— Este exact şi opinia mea! se înclină doctorul Tudor.

— Şi a noastră! spuse Achile Pommot după ce obţinu din priviri încuviinţarea lui Larry L. King. Şi nu vrem deloc să ieşim în evidenţă, dacă vom adăuga că am lăsat de la început să se subînţeleagă această teorie, expusă atât de succint de confratele nostru, comisarul Graisset. De asemenea nu facem o simplă formalitate dacă mai adăugăm că oricând şi oriunde, în declaraţii oficiale, sau în amintiri, ne vom considera *tus-patru* dezlegătorii acestui mister. Fiecare şi toţi la un loc am dus la bun sfârşit un caz cu totul neobişnuit…

— Vă rog să mă iertaţi, se înclină doctorul Tudor, dar nu pot să primesc atât de uşor onoarea pe care mi-o faceţi…

— Dar trebuie să înţelegeţi că a fost o bucurie pentru noi colaborarea cu dumneavoastră, spuse Larry L. King.

— Hm… e adevărat… mormăi comisarul Graisset. Toţi patru şi pronia cerească!

— Şi totuşi nu voi putea să primesc onoarea pe care mi-o oferiţi, sau mai bine zis: încă nu pot s-o primesc.

— Cum s-ar putea interpreta acest încă? întrebă Larry L. King.

— În sensul cel mai uzual, răspunse doctorul Tudor. După clarificarea reală a enigmei mă voi declara, cu modestie, umilul dumneavoastră discipol şi colaborator.

CĂTRE CITITORI

Autorul e convins că, în momentul când doctorul Tudor şi-a dat acordul deplin la opinia comisarului Graisset, înclinându-se şi spunându-i: „Este exact şi opinia mea!”, cititorii posedau deja cheia enigmei. Dealtfel, dezlegarea întregului mister nu are decât aparent efectul unei lovituri de teatru, pentru că ea se dezvoltă gradat în decursul lecturii, mai ales după apariţia doctorului Alexandru Tudor, ale cărui nedumeriri, întrebări şi comentarii nu fac altceva decât să atragă atenţia celor trei faimoşi detectivi asupra unor aspecte particulare ale cazului. S-ar putea ca un singur amănunt să fi scăpat cititorilor, un amănunt care nu se putea deduce decât din studierea şi compararea foarte atentă a ultimei depoziţii făcută de John Sheridan şi a ultimei depoziţii făcută de Peter Duffin: ora prezumtivă a crimei din camera numărul 10, care n-a fost sesizată nici de cei trei aşi ai enigmelor detective. Pentru a-i scuti pe cititori de efort, autorul le destăinuie esenţa amănuntului: Margaret Smith a fost sufocată după asasinarea lui Angelo Petti.

Cu aceasta autorul îşi ia rămas bun de la cititori şi totodată îndrăzneşte ca, în numele lor, să felicite din toată inima pe marele detectiv român.

EPILOG

— Da… începu doctorul Tudor. Toţi cei implicaţi în acest supercaz au dispărut, au luat calea tăcerii definitive. Aceasta a fost ultima hotărâre a îngerului… După ce a conceput şi a săvârşit o lovitură genială, după ce a presărat-o cu atâtea crime, după ce ne-a invitat la o senzaţională confesiune, la bordul unui yacht botezat în acest scop, iată-ne ajunşi pe neaşteptate şi la deznodământul pe care ni l-a pregătit şi care constituie un eşec total… Oare nu e un conflict prea grav, un conflict imposibil, între concepţieexecuţie şi final?… Acest *Înger*, această forţă diabolică, acest geniu al crimei, care a izbutit să înşele un om ca Sheridan, care a fascinat o femeie ca Margaret Smith, care a comis cu atâta sânge rece crimele de la Palissade, care a reuşit să atragă în această croazieră pe cei mai infailibili martori ai epocii: dumneavoastră domnule Achile Pommot, dumneavoastră domnule Georges Graisset, dumneavoastră domnule Larry L. King, oare această forţă rea, diabolică, nu a pierit prea uşor, prea simplu, nu s-a depus prea nepăsător în cosciugul justiţiei divine?… Oare dispariţia lui nu seamănă a sinucidere, a autodizolvare?… Prea multe lucruri ciudate s-au petrecut pe acest vas amenajat special pentru această croazieră, prea multe lucruri simple, facile. Amintiţi-vă… Mai întâi construcţia acustică a vasului. Oricine putea să audă ceea ce se petrece şi se vorbeşte în cabina vecină. Apoi drogările: Bob Stewart cade într-o cursă pe care şi un copil ar fi evitat-o; mai mult: parcă el o provoacă: de asemenea şi Angelo Petti, ia somnifere şi are grijă să anunţe aceasta la megafon, apoi drogările din bar, la fel de copilăreşti pentru a crea un anumit cadru şi o anumită atmosferă, pentru a fi cât mai mulţi oameni drogaţi pe yacht, ca să nu se mai ştie când şi cum au fost drogaţi. Fără îndoială că unii au simulat drogarea, după ce au atras atenţia asupra actului, pentru a se bucura de o anumită imunitate şi a ieşi din cauză. Domnul Bob Stewart a vrut cu orice preţ să fie coleg de drogare cu maeştrii care îl observau cum cade în cursă, în camera lui Max Taylor şi el ştia că e văzut, altminteri nu s-ar fi lăsat drogat… Apoi provocările celelalte: Peter Duffin a fost pur şi simplu provocat să ucidă, prin discuţiile pe care le-a auzit. Nu există om în lume care auzind vocea celui care i-a ucis, aproape în faţa ochilor, soţia şi fiica şi ştiind că acel monstru se află la un metru de el, în camera vecină, să nu încerce să se răzbune! Chiar şi un orb ca el!… Apoi provocarea la sinucidere, acele telefoane prin care i se cerea lui Peter Duffin să se

sinucidă… Apoi provocarea care i s-a făcut lui Max Taylor. Nu a fost pur şi simplu împins ca să fure documentele?… Apoi provocarea de a asculta anumite convorbiri din camerele vecine… În care aţi căzut şi dumneavoastră victime… Peter Duffin a fost avertizat că va avea loc alături o convorbire între Margaret Smith şi Angelo Petti prin acel telefon la care nu i s-a răspuns… Iar dumneavoastră prin descoperirea firidelor bibliotecii eraţi de asemenea avertizaţi prin diferite zgomote înainte de începerea unor convorbiri de o importanţă deosebită pentru asasin… Iertaţi-mă că insist asupra acestor caracteristici, asupra acestei atmosfere, dar totul, absolut totul are un rol în această prelungire a enigmei…

— Într-adevăr, cam curioasă această acustică a vasului, încercă o scuză Achile Pommot.

— Da… ea are un rol deosebit în această enigmă, repetă doctorul Tudor. Aş avea îndrăzneala să afirm că nu vasul, ci acustica lui a fost achiziţionată de înger. Deznodământul acestei enigme nu se putea hotărî decât pe un asemenea yacht şi probabil într-o astfel de croazieră, în care şi explozia îşi avea rolul ei, altfel nu ar fi fost pregătită. O explozie în apele teritoriale ale unei ţări mici, o anchetă sumară făcută de un oarecare poliţist, impresionat, pe drept, de renumele marilor detectivi care se aflau pe vas, o constatare, un proces verbal şi deznodământul era dăruit lumii: îngerul îşi primise pedeapsa! Fusese ucis chiar de cel căruia îi omorâse, la rândul lui, soţia şi fiica! Şi odată cu el, probabil chiar de către el, fusese ucisă şi Margaret Smith, fără complicitatea căreia, inconştientă, desigur, lovitura nu s-ar fi putut da… Prea simplu! Am spus şi de ce să nu adăugăm: prea frumos… Eram obligaţi, în condiţiile acestea, să ne ocupăm mai mult de personalitatea *Îngerului* şi de cel sub numele căruia se ascundea… Ce ştiam despre Angelo Petti? Numai ceea ce ne spusese Bob Stewart, căpitanul Velazza şi ceea ce am văzut cu ochii noştri… Iertaţi-mă că folosesc persoana întâi plural, dar mă consider şi eu în acel tuspatru… Dar părea foarte puţin. Un om izolat, retras, repetând doar câteva cuvinte, mult prea puţin pentru un geniu al crimei… Da, probabil că se ferea, aştepta clipa marii confesiuni, aşa cum spunea invitaţia şi cum ne pasionase Bob Stewart… Era oare Angelo Petti una şi aceeaşi persoană cu *Îngerul*? Cine îl cunoştea pe Angelo Petti şi cine îl cunoştea pe *Înger*?… Bob Stewart nu-l cunoştea decât pe Angelo Petti, deci mărturia lui e subiectivă. Să-i luăm pe ceilalţi. Peter Duffin. Îl cunoscuse pe *Înger*, dar din cauza invalidităţii nu-l putea recunoaşte decât după voce. I-a auzit însă vocea şi a ştiut că în camera vecină se află ucigaşul! Nu putea să se înşele… Margaret Smith îl cunoscuse de asemenea pe *Înger*. S-a întâlnit cu el în aceeaşi cameră numărul cinci şi martorul sonor al zguduitoarei întâlniri a fost un om care nu se putea înşela asupra vocii sale: iată o nouă

identificare a *Îngerului* în persoana lui Angelo Petti… Îngerul mai era cunoscut şi de Max Taylor, care-l urmărise în două rânduri, izbutind să-l vadă, de fiecare dată fără deghizamentul de moşneag îngheboşat, ci ca pe un tânăr cu pălărie ciudată şi ochelari fumurii cu rame de aur, pe care l-a descoperit chiar din prima clipă când a urcat pe vas, în persoana lui Angelo Petti. Purta exact aceeaşi pălărie şi aceiaşi ochelari!… Dar oare acesta nu era un deghizament, foarte simplu pentru a-i oferi lui Max Taylor o anumită imagine despre înger, care să fie recunoscută foarte simplu cândva, de pildă într-o croazieră...? Deci nici această identificare nu poate fi luată în consideraţie. Din cele patru persoane care puteau să identifice în *Înger* pe Angelo Petti, două nu puteau oferi mărturii solide, infailibile: nici Bob Stewart, nici Max Taylor. Rămâneau numai Margaret Smith şi Peter Duffin, singurii care nu se puteau înşela şi singurii care au identificat în Angelo Petti pe Înger.

— E magistral! spuse Larry L. King. Am ajuns exact acolo de unde am plecat: *Îngerul* e Angelo Petti şi Angelo Petti a fost ucis de cel căruia i-a asasinat soţia şi fiica.

— Aţi putea să vă imaginaţi următoarea poveste? Întrebă doctorul Tudor. Un individ foarte bogat, un anume X, întâlneşte un alt individ, foarte sărac, un vagabond, să-i spunem Y şi îl incită, pentru că X e foarte generos: „Nu vrei să câştigi cincizeci, sau o sută de mii de dolari? Nu trebuie decât să participi la o farsă, pe care o jucăm pe un yacht, între cunoscuţi şi necunoscuţi. Dumneata vei juca rolul proprietarului, vei fi foarte elegant îmbrăcat şi nu te vei încurca nici o clipă, pentru că nu vei face decât ceea ce îţi voi spune cu. Dealtfel vom fi tot timpul împreună. Totul e să înveţi pe dinafară câteva vorbe pe care ţi le voi spune… N-ai nici o teamă fiindcă e foarte multă lume invitată, numai celebrităţi, chiar şi câţiva detectivi, cei mai celebri din lume, poate că vei ajunge şi la o aventură cu una din femei, sunt cele mai grozave ale Americii, te vei alege şi cu bani şi cu amintiri, ce mai, îţi vei putea aranja viaţa. Vrei mai mult, îţi dau mai mult… Prin urmare te numeşti Angelo Petti şi eşti proprietarul vasului CONFESSION. Ai grijă să stai retras, să nu vorbeşti prea mult. Şi să te porţi foarte distins”… X e pasionat, are o putere de convingere extraordinară, celălalt e un oarecare vagabond care întâlneşte subit şansa cea mare a vieţii sale. Oare nu s-ar încheia imediat contractul dintre X şi Y?

— Hm… Sigur că da! spuse comisarul Graisset. Dar nu uitaţi că există cele două identificări infailibile.

— Peter Duffin şi Margaret Smith! adăugă Larry L. King.

— Da… recunoscu doctorul Tudor. Aici se află cheia întregii enigme. Restul nu există…

— Nici măcar problema banilor? întrebă Achile Pommot. Cum se

va justifica individul când va apărea în societate doldora de dolari…?

— În privinţa asta, nici o greutate… continuă doctorul Tudor. Va spune pur şi simplu că i s-a trimis totuşi pe adresa de acasă un cec de cinci sute de mii de dolari. De la cinci sute de mii la un milion şi apoi la mai multe milioane nu e prea mare deosebire. Banii se înmulţesc repede, mai ales dacă pleci la drum cu o sumă mare. Angelo Petti s-a ţinut de cuvânt!… Aşa a fost gândită, probabil, partea financiară a problemei: prin explozia câtorva sute de mii de dolari pe piaţa new-york-eză, care să-l ferească de întrebări şi să-l ridice automat în rândul oamenilor bogaţi, în societate.

— Hm… mormăi comisarul Graisset, Tot problema identificării.

— Da… reluă doctorul Tudor. Aceasta era problema cea mai grea, adevăratul tur de forţă. Cadrul fusese aranjat: Max Taylor îl recunoaşte pe *Înger* în persoana lui Angelo Petti. De asemenea, Bob Stewart, refăcând drumul în Mexic şi în Europa al îngerului şi întâlnindu-l la capătul drumului pe Angelo Petti, va întări cadrul… Urma identificarea dramatică…

— Şi odiseea lui Bob Stewart? întrebă Larry L. King.

— Probabil reală, răspunse doctorul Tudor. Numai că nu era în căutarea nimănui. Povestea chiar peregrinările *Îngerului*, îmbogăţind episoadele necesare cu produse ale imaginaţiei, toate urmăririle şi celelalte momente dramatice… Aţi observat doar cât de talentat este şi cât de pasionat este… Adăugirile necesare în povestirea odiseei lui erau de multă vreme născocite şi probabil repetate… Singura problemă a *Îngerului* era identificarea dramatică, de către cei doi: Peter Duffin şi Margaret Smith… Şi cred că din organizarea acestei identificări putem să ne dăm seama de ascuţimea inteligenţei lui, de perspicacitatea lui, de instinctul şi simţul cu care aprecia şi exploata psihologia oamenilor şi momentele psihologice. Nu mai e de mirare că a găsit singura cale, singurul mijloc de a o fascina pe Margaret Smith…

— Hm… cele două palme… mormăi comisarul Graisset.

— Mai întâi, continuă doctorul Tudor, a avut grijă să nu fie de faţă la sosirea lui Peter Duffin şi a Margaretei Smith. Dealtfel, fiecare invitaţie indica o oră care trebuia respectată cu sfinţenie. Şi Peter Duffin şi Margaret Smith fuseseră invitaţi ultimii. Sub pretextul unei indispoziţii, Angelo Petti s-a retras în camera sa, urmat bineînţeles de credinciosul lui secretar, rolul primirii ultimilor invitaţi fiind lăsat în seama căpitanului Velazza. Deci: Margaret Smith nu l-a văzut, Peter Duffin nu l-a auzit… Mai departe… Are loc în camera numărul şapte o discuţie între Angelo Petti şi Bob Stewart. Primul se plânge că nu-i convine camera, cel de al doilea ştia că este ascultat din camera vecină, altminteri nu i-ar fi comandat celuilalt deschiderea discuţiei învăţată pe dinafară. După câtva timp trec în camera numărul cinci şi

încep aceeaşi discuţie, prevăzută dinainte, ca foarte importantă în organizarea farsei, dar de fapt în organizarea crimei; *Îngerul* ştie că va fi ascultat de Peter Duffin şi identificat; de aceea rolurile se vor inversa: el se va plânge că nu-i convine camera ca şi cum ar fi Angelo Petti, iar celălalt va juca rolul secretarului, fără să ştie de ce… Şi astfel Peter Duffin află că lângă el, în camera numărul cinci locuieşte asasinul sub numele de Angelo Petti… În momentul când Peter Duffin ne va relata convorbirea auzită, cu povestea camerei şi confuzia babordului cu tribordul, vom face şi noi identificarea sigură a lui Angelo Petti: e una şi aceeaşi persoană cu *Îngerul*, pe care îl vom descoperi mai târziu ca nume, dar pe care îl ştim ca asasin. Dar identificarea nu se va opri numai aici. Va mai avea loc, tot cu roluri inversate, o altă discuţie despre somnifere: provocarea adresată lui Peter Duffin, apoi marea întâlnire dintre Margaret Smith şi *Îngerul*, pe care martorul sonor îl ştie drept Angelo Petti. Probabil că la acea oră, vagabondul care juca rolul lui Angelo Petti dormea, cu multe somnifere în el, în camera numărul nouă, camera secretarului. Peter Duffin asistă la convorbirea pe care ne-o va transmite şi nouă şi nu mai are nici o îndoială: Angelo Petti e *Îngerul*. Dacă şi Margaret Smith îl recunoaşte!… *Exact cu ochii orbului, adică prin auzul lui, facem şi noi identificarea Îngerului în persoana lui Angelo Petti.* Suntem şi noi nişte orbi care îl identificăm prin alţii pe înger. Şi asta cu o siguranţă desăvârşită. Prin Bob Stewart şi Max Taylor Îngerul are înfăţişarea lui Angelo Petti. Prin Peter Duffin şi Margaret Smith *Îngerul* are vocea lui Angelo Petti, vocea pe care a auzit-o prima dată Peter Duffin, când cei doi inversaseră în camera numărul cinci rolurile pe care le jucaseră în camera numărul nouă. Astfel, la identificarea *Îngerului* în persoana lui Angelo Petti participau şi cei mai mari detectivi ai lumii! Era o identificare infailibilă! Angelo Petti putea deci să fie transportat în camera numărul cinci pentru a fi ucis de Peter Duffin, sau de oricine altcineva, adică de îngerul veritabil, pe care nimeni nu l-ar fi bănuit de crimă, pentru că-i lipsea mobilul şi în plus fusese drogat în prezenţa unor martori definitivi. Bineînţeles înlocuise drogul, era o drogare simulată… Mai trebuiau ucişi ultimii martori, adică Margaret Smith, care-l putea recunoaşte după înfăţişare şi Peter Duffin care-l putea recunoaşte după voce. Pe Margaret Smith a asasinat-o, după ce Peter Duffin l-a sufocat pe Angelo Petti, iar pe Peter Duffin l-a îndemnat la sinucidere, cu acele telefoane misterioase.

— De aceea aţi cerut să nu se vorbească despre sinuciderea lui Peter Duffin! Sări Larry L. King.

— Da! Spuse doctorul Tudor. Sunt absolut convins că Bob Stewart îşi va pierde cumpătul când îi veţi cere să meargă pentru identificare în camera lui Peter Duffin. Identificarea sonoră. A rămas singura lui spaimă…

Peste câteva minute pătrunse în cabină căpitanul Velazza.

— N-a rezistat, spuse el. Cred că a înnebunit chiar în clipa când i-am spus să meargă la Peter Duffin pentru identificarea vocii. A început să urle, să lovească, să facă spume la gură, să se izbească de pereţi… Singura lui eroare: a aranjat explozia motorului în apele teritoriale ale ţării dumneavoastră.

Doctorul Tudor îşi plecă încet capul, aşa cum obişnuia în anumite momente, dar căpitanului Velazza i se păru că răspunde salutului tăcut, aproape firesc, aproape speriat, pe care nu izbutiseră să şi-l cenzureze cei trei maeştri.

---- SFÂRŞIT ----

Vol. I, II și III Lei 28